DIRECTIVA (UE) 2025/2 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 27 noiembrie 2024

de modificare a Directivei 2009/138/CE în ceea ce privește proporționalitatea, calitatea supravegherii, raportarea, măsurile referitoare la garanțiile pe termen lung, instrumentele macroprudențiale, riscurile legate de durabilitate, supravegherea la nivel de grup și supravegherea transfrontalieră și de modificare a Directivelor 2002/87/CE și 2013/34/UE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 53 alineatul (1), articolul 62 și articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ([1]),

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ([2]),

întrucât:

(1) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]) a creat norme prudențiale mai armonizate și bazate într-o măsură mai mare pe riscuri pentru sectorul asigurărilor și reasigurărilor. Unele dintre dispozițiile directivei menționate sunt supuse unor clauze de reexaminare. Prin aplicarea directivei menționate s-a contribuit în mod substanțial la consolidarea sistemului financiar din Uniune, iar întreprinderile de asigurare și de reasigurare au devenit mai reziliente la diverse riscuri. Deși foarte cuprinzătoare, directiva menționată nu abordează toate punctele slabe identificate care afectează întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

(2) Pandemia de Covid-19 a cauzat daune socioeconomice enorme, făcând necesară o redresare durabilă, incluzivă și echitabilă a economiei Uniunii. De asemenea, continuă să se facă simțite consecințele economice și sociale ale războiului de agresiune al Rusiei împotriva Ucrainei. Drept urmare, activitățile privind prioritățile politice ale Uniunii au devenit și mai urgente, în special în ceea ce privește asigurarea faptului că economia se află în serviciul cetățenilor și atingerea obiectivelor Pactului verde european. Sectorul asigurărilor și reasigurărilor poate oferi surse private de finanțare pentru întreprinderile europene și poate spori reziliența economiei prin furnizarea de protecție împotriva unei game largi de riscuri. Datorită acestui dublu rol, sectorul poate avea o contribuție importantă la realizarea priorităților Uniunii.

(3) Astfel cum se subliniază în comunicarea Comisiei din 24 septembrie 2020 intitulată „O uniune a piețelor de capital pentru cetățeni și întreprinderi”, stimularea investitorilor instituționali, în special a asigurătorilor, să realizeze mai multe investiții pe termen lung va fi esențială pentru a sprijini creșterea ponderii capitalurilor proprii în sectorul corporativ. Pentru a facilita contribuția asigurătorilor la finanțarea redresării economice a Uniunii, cadrul prudențial ar trebui să fie ajustat pentru a ține mai bine seama de faptul că, prin natura sa, activitatea de asigurare se desfășoară pe termen lung. Mai precis, la calcularea cerinței de capital de solvabilitate cu ajutorul formulei standard ar trebui să fie facilitată posibilitatea de a se utiliza un parametru standard mai favorabil pentru investițiile în acțiuni care sunt deținute cu o perspectivă pe termen lung, cu condiția ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să respecte criterii corecte și fiabile, care să mențină protecția deținătorilor de polițe și stabilitatea financiară. Astfel de criterii ar trebui să asigure faptul că întreprinderile de asigurare și de reasigurare sunt în măsură să evite vânzarea forțată de acțiuni destinate să fie deținute pe termen lung, inclusiv în condiții de criză a pieței. Întrucât întreprinderile de asigurare și de reasigurare au la dispoziție o mare varietate de instrumente de management al riscului pentru a evita o astfel de vânzare forțată, criteriile respective ar trebui să recunoască această varietate și să nu impună delimitarea juridică sau contractuală a investițiilor pe termen lung pentru ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să beneficieze de parametrul standard mai favorabil pentru investițiile în acțiuni. În plus, conducerea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare ar trebui să se angajeze, prin politici scrise, să respecte o perioadă minimă de deținere

([1]) JO C 275, 18.7.2022, p. 45.
([2]) Poziția Parlamentului European din 23 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 5 noiembrie 2024.
([3]) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

a acțiunilor în care investește întreprinderea și să demonstreze capacitatea întreprinderii de a menține acțiunile în cauză pe parcursul respectivei perioade de deținere.

(4) Realizarea de ajustări care să țină mai bine seama de faptul că, prin natura sa, activitatea de asigurare se desfășoară pe termen lung ar putea conduce la o creștere a capitalului disponibil eliberat ca urmare a reducerii cerinței de capital de solvabilitate. Atunci când se întâmplă acest lucru, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să ia în considerare posibilitatea ca, în loc să direcționeze capitalul eliberat către distribuirile în beneficiul acționarilor sau către participările la beneficii pentru personalul de conducere, să depună eforturi pentru a direcționa capitalul respectiv către investiții productive în economia reală, astfel încât să sprijine redresarea economică și obiectivele de politică mai ample ale Uniunii.

(5) Asigurătorii și reasigurătorii au libertatea de a investi oriunde în lume și nu li se aplică nicio limitare la teritoriul Uniunii. Investițiile în țări terțe pot sprijini, de asemenea, politicile generale de ajutor pentru dezvoltare ale Uniunii sau ale statelor membre. Prin urmare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să se asigure că politica lor de investiții reflectă obiectivele listei actualizate a UE a jurisdicțiilor necooperante în scopuri fiscale și ale Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului ([4]) în ceea ce privește țările terțe cu grad înalt de risc.

(6) În comunicarea sa din 11 decembrie 2019 privind Pactul verde european, Comisia s-a angajat să integreze mai bine în cadrul prudențial al Uniunii managementul riscurilor climatice și de mediu. Pactul verde european reprezintă noua strategie de creștere a Uniunii și are drept scop transformarea Uniunii într-o economie modernă, eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor și competitivă, fără emisii nete de gaze cu efect de seră până în 2050. Acesta va contribui la obiectivul de a construi o economie în serviciul cetățenilor, consolidând economia socială de piață a Uniunii și contribuind la asigurarea faptului că aceasta este pregătită pentru viitor și că oferă stabilitate, locuri de muncă, creștere economică și investiții. În propunerea sa din 4 martie 2020 privind o Lege europeană a climei, Comisia a propus ca obiectivul realizării neutralității climatice și a rezilienței la schimbările climatice până în 2050 să devină obligatoriu în Uniune. Propunerea a fost adoptată de Parlamentul European și de Consiliu și a intrat în vigoare la 29 iulie 2021 ([5]). Ambiția Comisiei de a asigura poziția de lider la nivel mondial a Uniunii pe calea către 2050 a fost reiterată în Raportul de analiză prospectivă strategică din 2021, în care construirea unor sisteme economice și financiare reziliente și adaptate exigențelor viitorului este identificată ca domeniu de acțiune strategic.

(7) Cadrul UE privind finanțarea durabilă va juca un rol esențial în îndeplinirea obiectivelor Pactului verde european, iar reglementările de mediu ar trebui să fie completate de un cadru privind finanțarea durabilă prin care fondurile să fie direcționate către investiții în măsură să reducă expunerea la riscurile climatice și de mediu. În comunicarea sa din 6 iulie 2021 intitulată „Strategia pentru finanțarea tranziției către o economie durabilă”, Comisia s-a angajat să propună modificări la Directiva 2009/138/CE pentru a integra în mod consecvent riscurile legate de durabilitate în procesul de management al riscului desfășurat de asigurători, impunând efectuarea, de către asigurători, a unei analize pe bază de scenarii de schimbări climatice.

(8) Recent, au fost propuse și adoptate un număr de acte legislative care sunt menite să îmbunătățească reziliența și care contribuie la durabilitate, în special în legătură cu raportarea privind durabilitatea, incluzând Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului ([6]), Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului ([7]), și o directivă privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937, care se referă toate la sectorul asigurărilor și reasigurărilor.

(9) Realizarea unei mai bune integrări a pieței interne a Uniunii în domeniul asigurărilor este un obiectiv esențial al prezentei directive de modificare. Integrarea pieței interne în domeniul asigurărilor sporește concurența și disponibilitatea produselor de asigurare în toate statele membre, în beneficiul întreprinderilor și al consumatorilor. Deficiențele în materie de asigurări care s-au înregistrat pe piața internă a Uniunii în domeniul asigurărilor de la aplicarea Directivei 2009/138/CE evidențiază necesitatea creșterii nivelului de armonizare și a convergenței în ceea ce privește supravegherea la nivelul Uniunii. Supravegherea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea în temeiul libertății de a presta servicii și al dreptului de stabilire ar trebui să fie îmbunătățită în continuare, fără a submina obiectivul de realizare a unei mai bune integrări a pieței interne în domeniul asigurărilor în vederea garantării unei protecții consecvente a consumatorilor și în vederea protejării concurenței loiale pe piața internă.

([4]) Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (JO L 141, 5.6.2015, p. 73).

([5]) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

([6]) Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

([7]) Directiva (UE) 2022/2464 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2022 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 537/2014, a Directivei 2004/109/CE, a Directivei 2006/43/CE și a Directivei 2013/34/UE în ceea ce privește raportarea privind durabilitatea de către întreprinderi (JO L 322, 16.12.2022, p. 15).

(10) Directiva 2009/138/CE exclude din domeniul său de aplicare anumite întreprinderi, datorită dimensiunii acestora. După primii ani de aplicare a Directivei 2009/138/CE și în vederea asigurării faptului că aceasta nu se aplică în mod nejustificat întreprinderilor de dimensiuni reduse, este indicat să se revizuiască aceste excluderi prin majorarea pragurilor respective, astfel încât întreprinderile mici care îndeplinesc anumite condiții să nu intre sub incidența directivei menționate. După cum se întâmplă deja în cazul întreprinderilor de asigurare care sunt excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2009/138/CE, întreprinderile care beneficiază de astfel de praguri majorate ar trebui să poată opta să păstreze sau să solicite autorizarea în temeiul directivei menționate pentru a beneficia de autorizația unică prevăzută în respectiva directivă, iar statele membre ar trebui să poată impune întreprinderilor de asigurare care sunt excluse din domeniul de aplicare al Directivei 2009/138/CE o serie de dispoziții similare sau identice cu cele prevăzute în directiva respectivă.

(11) Directiva 2009/138/CE nu se aplică activității de asistență în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din directiva menționată. Prima condiție este că asistența trebuie să fie legată de accidente sau defecțiuni care afectează un vehicul rutier și care survin pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției. Această dispoziție ar putea implica faptul că furnizorii de asistență pentru vehiculele rutiere ar fi supuși unei cerințe de autorizare ca asigurător în cazul unui accident sau al unei defecțiuni care survine imediat peste graniță, ceea ce ar putea perturba în mod nejustificat asistența. Din acest motiv, este indicat să se revizuiască această condiție. Prin urmare, condiția prevăzută la articolul 6 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/138/CE ar trebui să se aplice în cazul accidentelor sau al defecțiunilor care afectează un vehicul rutier care ar putea avea loc ocazional într-o țară învecinată a statului membru al furnizorului garanției.

(12) Informarea cu privire la cererile de autorizare a accesului la activitate într-un stat membru și la rezultatele evaluării unor astfel de cereri ar putea oferi informații esențiale pentru evaluarea cererilor în alte state membre. Prin urmare, solicitantul ar trebui să informeze autoritatea de supraveghere în cauză cu privire la respingerea sau retragerea cererilor de autorizare survenită anterior într-un alt stat membru.

(13) Înainte de acordarea autorizației pentru o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care este o filială a unei întreprinderi situate în alt stat membru sau care se va afla sub controlul aceleiași persoane juridice sau fizice precum o altă întreprindere de asigurare sau de reasigurare situată în alt stat membru, autoritatea de supraveghere a statului membru care acordă autorizația ar trebui să consulte autoritățile de supraveghere din statele membre în cauză. Având în vedere intensificarea activităților grupurilor de asigurare în diferite state membre, este necesar să se îmbunătățească aplicarea convergentă a dreptului Uniunii, precum și schimbul de informații dintre autoritățile de supraveghere, în special înainte de acordarea autorizațiilor. Prin urmare, în cazul în care trebuie consultate mai multe autorități de supraveghere, autoritatea de supraveghere în cauză ar trebui să poată solicita autorității de supraveghere din statul membru în care se desfășoară procesul de autorizare a unei viitoare întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului să se realizeze o evaluare comună a cererii de autorizare. Decizia de acordare a autorizației rămâne de competența autorității de supraveghere din statul membru de origine în care întreprinderea în cauză solicită autorizarea. Cu toate acestea, la luarea deciziei respective ar trebui să se țină seama de rezultatele evaluării comune.

(14) Directiva 2009/138/CE ar trebui să fie aplicată conform principiului proporționalității. Pentru a se facilita aplicarea proporțională a directivei în cazul întreprinderilor care sunt mai mici și mai puțin complexe decât o întreprindere medie și pentru a se asigura că aceste întreprinderi nu fac obiectul unor cerințe disproporționat de împovărătoare, este necesar să se prevadă criterii bazate pe riscuri care să permită identificarea întreprinderilor respective.

(15) Ar trebui să fie posibil ca întreprinderile care îndeplinesc criteriile bazate pe riscuri să fie clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate în conformitate cu un proces simplu de notificare. În cazul în care, într-un anumit termen de la o astfel de notificare, autoritatea de supraveghere nu se opune clasificării din motive justificate în mod corespunzător legate de evaluarea criteriilor relevante, întreprinderea respectivă ar trebui să fie considerată întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate. Odată clasificată drept întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate, o întreprindere ar trebui, în principiu, să beneficieze în mod automat de măsurile de proporționalitate identificate privind raportarea, publicarea de informații, guvernanța, revizuirea politicilor scrise, calcularea rezervelor tehnice, autoevaluarea riscurilor și a solvabilității și planurile de management al riscului de lichiditate.

(16) Prin derogare de la beneficierea automată de măsurile de proporționalitate, în cazul în care autoritățile de supraveghere consideră că există deficiențe în legătură cu profilul de risc al unei întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, acestea ar trebui să aibă competența de a impune întreprinderii în cauză să se abțină de la utilizarea uneia sau mai multor măsuri de proporționalitate. O astfel de competență poate fi utilizată în cazul în care autoritățile respective constată că cerința de capital de solvabilitate nu mai este îndeplinită, în cazul în care există un risc de neconformitate, în cazul în care profilul de risc al unei întreprinderi se modifică semnificativ sau în cazul în care sistemul de guvernanță al întreprinderii este ineficient.

(17) Este indicat ca măsurile de proporționalitate să fie disponibile și pentru întreprinderi care nu sunt clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, dar pentru care unele dintre cerințele Directivei 2009/138/CE sunt prea costisitoare și complexe, având în vedere riscurile pe care le implică activitățile desfășurate de întreprinderile respective. Acestor întreprinderi ar trebui să li se permită să utilizeze măsuri de proporționalitate pe baza unei analize de la caz la caz și în urma aprobării prealabile de către autoritățile lor de supraveghere.

(18) Punerea în aplicare corespunzătoare a principiului proporționalității este esențială pentru evitarea unei sarcini excesive asupra întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Din acest motiv, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să își informeze autoritățile de supraveghere numai atunci când intervine o modificare în ceea ce privește sfera de cuprindere a măsurilor de proporționalitate pe care le aplică.

(19) Întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive care acoperă numai riscurile asociate grupului industrial sau comercial din care fac parte prezintă un profil de risc specific de care ar trebui să se țină seama atunci când se definesc unele cerințe, în special în ceea ce privește autoevaluarea riscurilor și a solvabilității, publicarea de informații și delegările de competență aferente acordate Comisiei în vederea aducerii de precizări suplimentare cu privire la normele referitoare la astfel de cerințe. În plus, întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive ar trebui, la rândul lor, să poată beneficia de măsurile de proporționalitate atunci când sunt clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate.

(20) Este important ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să își mențină o poziție financiară stabilă. În acest scop, Directiva 2009/138/CE prevede supravegherea financiară în ceea ce privește solvabilitatea unei întreprinderi, constituirea de rezerve tehnice, activele sale și fondurile proprii eligibile. Cu toate acestea, sistemul de guvernanță al unei întreprinderi este de asemenea un factor important pentru asigurarea faptului că întreprinderea își menține poziția financiară stabilă. În acest scop, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă obligația de a efectua analize periodice ale sistemului de guvernanță, în cadrul supravegherii financiare pe care o exercită asupra întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(21) Autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă dreptul de a primi de la fiecare dintre întreprinderile de asigurare și de reasigurare supravegheate și de la grupurile acestora, cel puțin o dată la trei ani, un raport descriptiv periodic care să conțină informații privind activitatea și rezultatele obținute, sistemul de guvernanță, profilul de risc și managementul capitalului, precum și alte informații relevante în scopuri de solvabilitate. În vederea simplificării acestei cerințe de raportare pentru grupurile de asigurare și de reasigurare, ar trebui să fie posibil ca, în anumite condiții, informațiile din raportul periodic de supraveghere cu privire la grup și la filialele acestuia să fie prezentate în mod agregat pentru întregul grup.

(22) Ar trebui să se asigure că întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate li se acordă prioritate atunci când supraveghetorii acordă exonerări și limitări privind raportarea. Pentru acest tip de entități, procesul de notificare care se aplică pentru clasificarea ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate ar trebui să garanteze că există suficientă certitudine în ceea ce privește utilizarea exonerărilor și a limitărilor privind raportarea.

(23) Termenele de raportare și de publicare a informațiilor ar trebui să fie stabilite în mod clar în Directiva 2009/138/CE. Cu toate acestea, ar trebui recunoscut faptul că anumite circumstanțe excepționale, cum ar fi urgențele sanitare, dezastrele naturale și alte evenimente extreme, ar putea împiedica întreprinderile de asigurare și de reasigurare să prezinte astfel de rapoarte și informații în termenele stabilite. Prin urmare, Comisiei ar trebui să i se încredințeze competența de a prelungi termenele în astfel de circumstanțe, după consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]).

(24) Directiva 2009/138/CE prevede că autoritățile de supraveghere trebuie să evalueze dacă persoanele nou-desemnate la conducerea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau pentru exercitarea unei funcții-cheie îndeplinesc cerințele de competență profesională și probitate morală. Persoanele care conduc întreprinderea sau care exercită o funcție-cheie ar trebui însă să îndeplinească permanent cerințele de competență profesională și probitate morală. În cazul neîndeplinirii cerințelor de competență profesională și probitate morală, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a lua măsuri, cum ar fi, atunci când este cazul, revocarea persoanei în cauză din funcția relevantă.

(25) Dat fiind că activitățile de asigurare ar putea genera riscuri pentru stabilitatea financiară sau le-ar putea amplifica pe cele existente, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să includă considerente și analize macroprudențiale în activitățile lor de subscriere, de investire și de management al riscului. În acest sens, s-ar putea ține seama de comportamentul potențial al altor participanți din piață, de riscurile macroeconomice, cum ar fi

([8]) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

încetinirea ciclului de creditare sau lichiditatea redusă a pieței, sau de concentrările excesive la nivelul pieței în cazul anumitor tipuri de active, contrapartide sau sectoare.

(26) La cererea autorității de supraveghere, ar trebui să se solicite întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să ia în considerare, în autoevaluarea riscurilor și a solvabilității, toate informațiile de natură macroprudențială relevante, furnizate de autoritățile de supraveghere. Pentru a asigura aplicarea consecventă a unor astfel de cerințe macroprudențiale suplimentare, EIOPA ar trebui să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare în care să precizeze criteriile care trebuie luate în considerare de către autoritățile de supraveghere atunci când identifică întreprinderi cărora li se aplică măsura. Autoritățile de supraveghere ar trebui să analizeze rezultatele autoevaluării riscurilor și a solvabilității întocmite de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare din jurisdicțiile lor cărora li se cere să țină cont de considerente de ordin macroprudențial, să le analizeze agregat și să furnizeze întreprinderilor de asigurare și de reasigurare informații cu privire la elementele care ar trebui să fie luate în considerare în viitoarele autoevaluări ale riscurilor și ale solvabilității, în special în ceea ce privește riscurile macroprudențiale. Statele membre ar trebui să se asigure că, în cazul în care încredințează unei autorități sau unui organism un mandat macroprudențial, rezultatele și constatările evaluărilor macroprudențiale efectuate de autoritățile de supraveghere sunt comunicate respectivei autorități macroprudențiale.

(27) În conformitate cu Principiile de bază în domeniul asigurărilor, adoptate în 2011 de Asociația Internațională a Supraveghetorilor în Asigurări, autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să fie în măsură să identifice, să monitorizeze și să analizeze evoluțiile pieței și evoluțiile financiare care ar putea afecta întreprinderile de asigurare și de reasigurare sau piețele de asigurări și reasigurări și ar trebui să utilizeze informațiile obținute astfel în procesul de supraveghere a întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare individuale. În îndeplinirea acestor sarcini, autoritățile de supraveghere ar trebui, când este cazul, să utilizeze informații și constatări care provin de la alte autorități de supraveghere.

(28) Autoritățile cu mandat macroprudențial sunt responsabile cu politica macroprudențială pentru piața națională de asigurări și reasigurări. Politica macroprudențială poate fi urmărită de autoritatea de supraveghere sau de alte autorități sau organisme însărcinate în acest scop.

(29) O bună coordonare între autoritățile de supraveghere și organismele și autoritățile relevante cu mandat macroprudențial este importantă pentru identificarea, monitorizarea și analizarea posibilelor riscuri la adresa stabilității sistemului financiar care ar putea afecta întreprinderile de asigurare și de reasigurare, precum și pentru luarea de măsuri în vederea abordării eficace și corespunzătoare a riscurilor respective. Cooperarea dintre autorități ar trebui, de asemenea, să vizeze evitarea oricărei forme de suprapunere sau inconsecvență a măsurilor.

(30) Nu ar trebui împiedicat schimbul de informații între autoritățile de supraveghere și autoritățile fiscale. Astfel de schimburi ar trebui să se desfășoare în conformitate cu dreptul intern și, în cazul în care informațiile provin dintr-un alt stat membru, acestea ar trebui să facă obiectul schimbului numai cu acordul expres al autorității relevante de la care provin informațiile.

(31) Directiva 2009/138/CE impune întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să realizeze, ca parte integrantă a strategiei lor de afaceri, o autoevaluare periodică a riscurilor și a solvabilității. Unele riscuri, cum ar fi riscurile legate de schimbările climatice, sunt dificil de cuantificat sau se materializează pe o perioadă mai lungă decât cea utilizată pentru calibrarea cerinței de capital de solvabilitate. Aceste riscuri pot fi mai bine luate în considerare în cadrul autoevaluării riscurilor și a solvabilității. În cazul în care au o expunere semnificativă la riscuri legate de schimbările climatice, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aibă obligația de a efectua, la intervale corespunzătoare și în cadrul autoevaluării riscurilor și a solvabilității, analize ale impactului scenariilor de riscuri legate de schimbările climatice pe termen lung asupra activității lor. Astfel de analize ar trebui să fie proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității întreprinderilor. Mai precis, deși evaluarea gradului de semnificație al expunerii la riscuri legate de schimbările climatice ar trebui să fie impusă tuturor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate nu ar trebui să li se impună efectuarea de analize pe bază de scenarii de schimbări climatice pe termen lung.

(32) Întreprinderile ar trebui să elaboreze planuri specifice menite să abordeze riscurile financiare care decurg din factorii de durabilitate și să monitorizeze punerea lor în aplicare. În cazul în care se solicită unui grup să întocmească un astfel de plan la nivelul grupului, ar trebui să se asigure faptul că cerința de a elabora planuri la nivel individual nu se aplică filialelor de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului, dacă toate aspectele relevante referitoare la filialele respective se reflectă în planul de la nivelul grupului.

(33) Directiva 2009/138/CE impune publicarea, cel puțin o dată pe an, a informațiilor esențiale în cadrul raportului privind solvabilitatea și situația financiară. Acest raport este destinat, pe de o parte, deținătorilor de polițe și beneficiarilor, iar pe de altă parte, analiștilor și altor profesioniști din piață. Pentru a răspunde nevoilor și așteptărilor acestor două grupuri diferite, conținutul raportului ar trebui să fie separat în două secțiuni. Prima secțiune, adresată

în principal deținătorilor de polițe și beneficiarilor, ar trebui să conțină informații-cheie privind activitatea, rezultatele obținute, managementul capitalului și profilul de risc. A doua secțiune, adresată profesioniștilor din piață, ar trebui să conțină informații detaliate privind activitatea și sistemul de guvernanță, informații specifice privind rezervele tehnice și alte obligații, solvabilitatea, precum și alte date relevante pentru analiștii specializați.

(34) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot să ajusteze structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc pentru calcularea celei mai bune estimări în concordanță cu evoluția marjei de credit a activelor lor, după aprobarea de către autoritățile de supraveghere (denumită în continuare „prima de echilibrare") sau în concordanță cu evoluția marjei medii a activelor pe care le dețin într-o anumită monedă sau țară (denumită în continuare „prima de volatilitate"). Secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară destinată deținătorilor de polițe și beneficiarilor ar trebui să conțină numai informațiile care se preconizează că sunt relevante pentru luarea deciziilor de către un deținător de polițe sau de către un beneficiar care are cunoștințe medii. Deși întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să facă public impactul neaplicării primei de echilibrare, a primei de volatilitate și a măsurilor tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc și rezervele tehnice asupra poziției financiare, nu ar trebui să se presupună că o astfel de publicare este relevantă pentru luarea deciziilor de către un deținător de polițe sau de către un beneficiar cu cunoștințe medii. Prin urmare, astfel de informații ar trebui să fie incluse în secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară destinată profesioniștilor din piață, și nu în secțiunea destinată deținătorilor de polițe și beneficiarilor.

(35) Cerințele de publicare a informațiilor nu ar trebui să fie excesiv de împovărătoare pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare. În acest scop, în Directiva 2009/138/CE ar trebui să se includă unele simplificări și măsuri de proporționalitate, în special atunci când acestea nu afectează claritatea datelor furnizate de întreprinderile de asigurare și de reasigurare. În plus, Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([9]) ar trebui să fie modificată astfel încât întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate să își poată limita raportarea privind durabilitatea în conformitate cu standardele simplificate de raportare privind durabilitatea aferente IMM-urilor prevăzute în directiva respectivă.

(36) Pentru a garanta cel mai înalt grad de acuratețe a informațiilor publicate, anumite elemente din raportul privind solvabilitatea și situația financiară ar trebui să facă obiectul unui audit. Această cerință de audit ar trebui să acopere cel puțin bilanțul evaluat în conformitate cu criteriile de evaluare stabilite în Directiva 2009/138/CE.

(37) Întrucât este de așteptat ca întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate să nu fie relevante pentru stabilitatea financiară a Uniunii, este oportun să se includă o exceptare a întreprinderilor respective de la cerința de auditare a raportului privind solvabilitatea și situația financiară. În mod similar, având în vedere profilul de risc specific și specificitatea întreprinderilor de asigurare captive și a întreprinderilor de reasigurare captive, este oportun ca acestora să nu li se impună cerința de audit. Cu toate acestea, ar trebui ca statele membre care aplică deja cerințe de audit tuturor întreprinderilor sau altor elemente ale raportului privind solvabilitatea și situația financiară decât bilanțul, să poată aplica în continuare astfel de cerințe.

(38) Ar trebui să se recunoască faptul că, deși este benefică, cerința de audit ar reprezenta o sarcină suplimentară pentru fiecare întreprindere. Prin urmare, termenele anuale de raportare și de publicare a informațiilor pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare și pentru grupurile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie prelungite pentru a acorda acestora suficient timp pentru elaborarea de rapoarte auditate.

(39) Ghidul EIOPA privind raportarea în scopuri de stabilitate financiară stabilește deja criterii de identificare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care sunt relevante pentru stabilitatea sistemelor financiare din Uniune.

(40) Ar trebui să se asigure că metodele de calculare a rezervelor tehnice ale contractelor cu opțiuni și garanții sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor cu care se confruntă asigurătorul. În acest sens, ar trebui să fie prevăzute unele simplificări.

(41) Costul capitalului ar trebui să fie redus în comparație cu nivelul stabilit la momentul adoptării Directivei 2009/138/CE și a actelor delegate adoptate în temeiul directivei respective, menținându-se în același timp un nivel suficient de prudență și de protecție a deținătorilor de polițe. În plus, la calcularea marjei de risc ar trebui să se țină seama de influența factorului temporal asupra riscurilor și să se reducă cuantumul marjei de risc, în special pentru

([9]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

obligațiile pe termen lung, reducându-se astfel senzitivitatea marjei de risc la modificările ratei dobânzii. Prin urmare, ar trebui să fie introdus un element exponențial și variabil în funcție de timp.

(42) Directiva 2009/138/CE impune ca în scopul calculării marjei de risc să fie determinată valoarea fondurilor proprii eligibile necesare pentru a acoperi obligațiile de asigurare și de reasigurare și ca rata costului capitalului să fie egală cu rata suplimentară, peste rata dobânzii fără risc relevantă, pe care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare ar trebui să o suporte în cazul în care deține fonduri proprii eligibile de valoarea respectivă. Directiva 2009/138/CE prevede, de asemenea, revizuirea periodică a ratei costului capitalului. În acest scop, revizuirile ar trebui să asigure faptul că rata costului capitalului rămâne bazată pe riscuri și nu depășește 5 %.

(43) Determinarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc ar trebui să stabilească un echilibru între utilizarea informațiilor derivate din instrumentele financiare relevante și capacitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare de a acoperi ratele dobânzii derivate din instrumente financiare. Mai precis, se poate întâmpla ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare mai mici să nu aibă capacități de acoperire a riscului de rată a dobânzii cu alte instrumente decât obligațiuni, împrumuturi sau active similare cu fluxuri de trezorerie fixe. Prin urmare, structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc ar trebui să fie extrapolată pentru scadențe în cazul cărora piețele obligațiunilor nu mai sunt diversificate, lichide și transparente. Cu toate acestea, metoda extrapolării ar trebui să utilizeze informațiile derivate din instrumente financiare relevante, altele decât obligațiunile, când astfel de informații sunt disponibile din piețele diversificate, lichide și transparente pentru scadențe în cazul cărora piețele obligațiunilor nu mai sunt diversificate, lichide și transparente. Pentru a asigura certitudinea și aplicarea armonizată, permițând, în același timp, o reacție promptă la schimbările condițiilor de piață, Comisia ar trebui să adopte acte delegate în care să precizeze în ce mod ar trebui să se aplice noua metodă de extrapolare. Având în vedere condițiile actuale de piață, punctul de plecare pentru extrapolarea pentru moneda euro la data intrării în vigoare a prezentei directive de modificare ar trebui să rămână la același nivel ca la 31 decembrie 2023, și anume la o scadență de 20 ani.

(44) Determinarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc are un impact semnificativ asupra solvabilității, în special pentru întreprinderile de asigurare de viață cu obligații pe termen lung. Pentru a se evita perturbarea activității de asigurare existente și pentru a se permite o tranziție armonioasă către noua metodă de extrapolare, este necesar să se prevadă un mecanism de introducere treptată. Un astfel de mecanism de introducere treptată ar trebui să vizeze evitarea perturbării pieței și să asigure o cale transparentă către metoda finală de extrapolare.

(45) Directiva 2009/138/CE prevede o primă de volatilitate, care urmărește să minimizeze efectul exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor și se bazează pe portofolii de referință pentru monedele relevante ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și, în cazul monedei euro, pe portofolii de referință pentru piețele naționale de asigurări. Utilizarea unei prime de volatilitate uniforme pentru monede sau țări întregi poate genera beneficii care depășesc minimizarea exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor, în special în cazul în care senzitivitatea activelor relevante ale respectivelor întreprinderi de asigurare și de reasigurare la variațiile marjelor de credit este mai mică decât senzitivitatea celei mai bune estimări relevante la variațiile ratelor dobânzii. Pentru a se evita astfel de beneficii excesive de pe urma primei de volatilitate, prima de volatilitate ar trebui să facă obiectul aprobării de către autoritățile de supraveghere, iar la calcularea sa ar trebui să se țină seama de caracteristicile specifice întreprinderii care au legătură cu senzitivitatea la marjă a activelor și cu senzitivitatea la rata dobânzii a celei mai bune estimări a rezervelor tehnice. În plus, ar trebui să fie introduse condiții minime pentru utilizarea primei de volatilitate ca mecanism de siguranță suplimentar. Statele membre, dintre care unele supun deja utilizarea primei de volatilitate unui proces de aprobare de către autoritățile de supraveghere, ar trebui să aibă opțiunea de a extinde condițiile de aprobare pentru a include o evaluare pe baza ipotezelor care stau la baza primei de volatilitate. Având în vedere mecanismele de siguranță suplimentare, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare ar trebui să li se permită să adauge la structura temporală de bază a ratei dobânzilor fără risc o proporție mai mare din marja corectată în funcție de risc derivată din portofoliile reprezentative, și anume până la 85 %.

(46) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare investește în instrumente de datorie care au o calitate a creditului mai bună decât instrumentele de datorie din portofoliul reprezentativ pentru calcularea primei de volatilitate, prima de volatilitate ar putea compensa în exces pierderea de fonduri proprii cauzată de lărgirea spreadurilor randamentelor obligațiunilor și ar putea conduce la volatilitatea nejustificată a fondurilor proprii. Pentru a compensa volatilitatea artificială cauzată de astfel de compensări în exces, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să poată solicita, în astfel de cazuri, o modificare a primei de volatilitate care să țină seama de informațiile privind investițiile specifice în instrumente de datorie ale întreprinderii.

(47) Directiva 2009/138/CE prevede o componentă de țară a primei de volatilitate care urmărește să asigure minimizarea exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor într-o anumită țară. Cu toate acestea, activarea componentei de țară se bazează pe un prag absolut și pe un prag relativ în ceea ce privește marja ajustată la risc

a țării, ceea ce poate să conducă la efecte în cascadă disproporționate și, prin urmare, să sporească volatilitatea fondurilor proprii ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Pentru a asigura minimizarea eficace a exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor într-un anumit stat membru a cărui monedă este euro, componenta de țară ar trebui să fie înlocuită cu o macrocomponentă care urmează să fie calculată pe baza diferențelor dintre marja corectată în funcție de risc pentru euro și marja corectată în funcție de risc pentru țara respectivă. Pentru a se evita efectele în cascadă disproporționate, calculul ar trebui să evite discontinuitățile în ceea ce privește parametrii de intrare.

(48) Pentru a ține seama de evoluția practicilor de investire ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, Comisiei ar trebui să i se încredințeze competența de a adopta acte delegate prin care să stabilească criteriile de eligibilitate a activelor care urmează să fie incluse în portofoliul de active alocat primei de echilibrare, în cazul în care natura activelor ar putea duce la practici divergente în ceea ce privește criteriile de aplicare și de calculare a primei de echilibrare.

(49) Pentru a garanta că se aplică același tratament tuturor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare la calcularea primei de volatilitate sau pentru a ține seama de evoluțiile pieței, Comisiei ar trebui să i se încredințeze competența de a adopta acte delegate prin care să specifice calcularea elementelor primei de volatilitate specifice întreprinderii. Pentru alte monede decât euro, la calcularea elementelor primei de volatilitate specifice unei monede ar trebui să se țină seama de posibilitatea corelării fluxurilor de trezorerie între perechi de monede raportate la euro ale statelor membre, cu condiția ca acest lucru să reducă în mod constant riscul de modificare a ratei de schimb valutar.

(50) În scopul calculării fondurilor proprii în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ([10]), instituțiilor care aparțin conglomeratelor financiare supuse Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([11]) li s-ar putea permite să nu își deducă investițiile semnificative în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, cu condiția îndeplinirii anumitor criterii. Este necesar să se asigure că normele prudențiale aplicabile întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare și instituțiilor de credit permit condiții de concurență echitabile adecvate între grupurile financiare care își desfășoară activitatea preponderent în sectorul bancar și cele care își desfășoară activitatea preponderent în sectorul asigurărilor. Prin urmare, și întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare ar trebui să li se permită, în condiții similare, să nu deducă din fondurile proprii eligibile participațiile deținute în instituții de credit și financiare. Mai precis, unui grup care cuprinde atât întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, cât și instituția afiliată ar trebui să i se aplice fie supravegherea la nivel de grup în conformitate cu Directiva 2009/138/CE, fie supravegherea suplimentară în conformitate cu Directiva 2002/87/CE. În plus, participația în instituție ar trebui să fie o investiție de capital de natură strategică pentru întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, iar autoritățile de supraveghere ar trebui să considere ca fiind adecvate managementul integrat, managementul riscului și mecanismele de control intern ale entităților care fac obiectul supravegherii la nivel de grup sau al supravegherii suplimentare.

(51) Date fiind limitele existente impuse asupra nivelului ajustării simetrice, această ajustare are o capacitate restrânsă de a minimiza eventualele efecte prociclice ale sistemului financiar și de a evita situația în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar fi obligate în mod nejustificat să obțină capital suplimentar sau să își vândă investițiile ca urmare a unor evoluții nefavorabile temporare în piețele financiare, cum ar fi cele declanșate de pandemia de Covid-19. Prin urmare, ajustarea simetrică ar trebui să fie modificată astfel încât să permită variații mai substanțiale ale cerinței standard de capital propriu și să minimizeze într-o mai mare măsură impactul creșterilor sau al scăderilor bruște în piețele bursiere.

(52) Pentru a se spori proporționalitatea în cadrul cerințelor cantitative, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare ar trebui să li se acorde posibilitatea de a calcula cerința de capital pentru riscuri nesemnificative în formula standard printr-o abordare simplificată pentru o perioadă de maximum trei ani. O astfel de abordare simplificată ar trebui să le permită întreprinderilor să estimeze cerința de capital pentru un risc nesemnificativ pe baza unei măsuri de volum corespunzătoare, care variază în timp. Respectiva abordare ar trebui să se bazeze pe norme comune și să facă obiectul unor criterii comune pentru identificarea riscurilor nesemnificative.

(53) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care utilizează prima de echilibrare trebuie să identifice, să organizeze și să asigure managementul portofoliului alocat de active și obligații separat de alte părți ale activității și, prin urmare, întreprinderilor respective nu li se permite să compenseze riscurile care apar în alte părți ale activității utilizând portofoliul de active alocat primei de echilibrare. Cu toate acestea, managementul separat al portofoliului nu conduce la o creștere a corelației dintre riscurile din cadrul portofoliului respectiv și cele din cadrul restului

([10]) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

([11]) Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivelor 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Consiliului și a Directivelor 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

întreprinderii. Prin urmare, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care utilizează prima de echilibrare ar trebui să li se permită să își calculeze cerința de capital de solvabilitate pe baza ipotezei că există o diversificare completă între activele și obligațiile portofoliului și restul întreprinderii, cu excepția cazului în care portofoliile de active care acoperă cea mai bună estimare corespunzătoare a obligațiilor de asigurare sau de reasigurare constituie un fond dedicat.

(54) În urma a ceea ce s-a observat în ultimii ani pe piețe, a apărut necesitatea de a se ține seama în mod adecvat, în domeniul supravegherii asigurărilor, de ratele extrem de scăzute și negative ale dobânzilor. Acest lucru ar trebui să fie realizat prin recalibrarea submodulului „risc de rată a dobânzii" pentru a reflecta existența unui mediu în care randamentul este negativ. În același timp, metodologia care urmează să fie utilizată nu ar trebui să conducă la scăderi nerealist de mari ale părții lichide a curbei și care ar putea fi evitate prin prevederea unui prag explicit care să reprezinte o limită inferioară a ratelor negative ale dobânzilor. În conformitate cu dinamica ratelor dobânzilor, Comisia ar trebui să urmărească introducerea unui prag care să fie variabil în timp, mai degrabă decât fix, în măsura în care datele de piață disponibile permit o calibrare fiabilă bazată pe riscuri a unei astfel de variabilități în timp.

(55) Comisia a grupat toate delegările de competență prevăzute în Directiva 2009/138/CE în Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei ([12]). Această abordare a funcționat bine pentru punerea în aplicare a directivei respective și a facilitat asigurarea respectării regulamentului delegat respectiv. Prin urmare, Regulamentul delegat (UE) 2015/35 ar trebui să rămână în vigoare și toate modificările necesare cu privire la delegările de competență existente, precum și punerea în aplicare a unor noi delegări de competență în temeiul prezentei directive ar trebui să se realizeze exclusiv prin intermediul unor acte de modificare a Regulamentului delegat (UE) 2015/35. În cazul în care astfel de modificări ar urma să fie grupate în viitor în unul sau mai multe acte delegate de modificare, Comisia, în conformitate cu punctul 31 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ([13]), indică de asemenea, în cursul consultărilor din timpul pregătirii unor astfel de acte delegate, delegările de competențe care sunt considerate a avea o legătură de fond, pentru care se așteaptă din partea Comisiei să furnizeze justificări obiective bazate pe legătura de fond dintre două sau mai multe delegări de competență.

(56) În cadrul procesului de supraveghere, este important ca autoritățile de supraveghere să poată compara informațiile referitoare la întreprinderile de asigurare și de reasigurare pe care le supraveghează. Modelele interne parțiale și integrale permit o mai bună evidențiere a riscului individual al unei întreprinderi, iar Directiva 2009/138/CE le permite întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să le utilizeze pentru a stabili cerințele de capital fără limitările care decurg din formula standard. Autorităților de supraveghere le-ar fi util să aibă acces și la estimările cerințelor de capital de solvabilitate calculate în conformitate cu formula standard întrucât acestea le-ar permite să facă comparații între întreprinderi, precum și comparații cu privire la o anumită întreprindere de-a lungul timpului. Prin urmare, toate întreprinderile de asigurare și de reasigurare care utilizează un model intern integral sau parțial ar trebui să raporteze periodic autorităților de supraveghere o estimare a cerinței de capital de solvabilitate, calculată în conformitate cu formula standard. O astfel de estimare ar trebui să reflecte în mod corespunzător metodele și ipotezele care stau la baza formulei standard, facilitând o evaluare adecvată în scopuri de supraveghere. Pentru ca efectuarea calculului estimării să nu fie excesiv de oneroasă pentru întreprinderi, acestora ar trebui să li se permită să utilizeze informațiile obținute din simplificările relevante ale formulei standard prevăzute în Directiva 2009/138/CE și în actele delegate adoptate în temeiul directivei respective. În cazul în care se utilizează o astfel de abordare simplificată pentru a calcula estimarea cerinței de capital de solvabilitate, ipotezele subiacente ar trebui să fie explicate clar, într-un mod considerat convingător de autoritățile de supraveghere.

(57) Directiva 2009/138/CE prevede posibilitatea ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să își calculeze cerința de capital de solvabilitate pe baza unui model intern, sub rezerva aprobării de către autoritățile de supraveghere. În cazul în care se aplică un model intern, directiva menționată nu împiedică o întreprindere de asigurare sau de reasigurare să ia în considerare în modelul intern efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate. Dat fiind că utilizarea primei de volatilitate poate conduce la beneficii care depășesc minimizarea exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor în calculul celei mai bune estimări, astfel de beneficii excesive pot denatura, de asemenea, calculul cerinței de capital de solvabilitate în cazul în care efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate este luat în considerare în modelul intern. Pentru a se evita o astfel de denaturare, ar trebui ca, în cazul în care autoritățile de supraveghere le permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să ia în considerare în modelul intern efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate, să se prevadă o limită inferioară a cerinței de capital de solvabilitate la un nivel sub care se preconizează că vor apărea beneficii aferente cerinței de capital de solvabilitate care depășesc minimizarea exagerărilor la nivelul spreadurilor randamentelor obligațiunilor.

([12]) Regulamentul delegat (UE) 2015/35 al Comisiei din 10 octombrie 2014 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 12, 17.1.2015, p. 1).

([13]) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

(58) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să fie stimulate să își consolideze reziliența în situații de criză. Dacă întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama, în modelul intern, de efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate, luând în același timp în considerare și efectul evoluției marjei de credit asupra macroprimei de volatilitate, acest lucru ar putea afecta în mod semnificativ orice stimulent de consolidare a rezilienței în situații de criză. Prin urmare, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare ar trebui să nu le fie permis să ia în considerare o macroprimă de volatilitate în modelul intern.

(59) Având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor, autoritățile de supraveghere ar trebui să fie în măsură să colecteze informații de natură macroprudențială relevante privind strategia de investire a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, să le analizeze împreună cu alte informații relevante care ar putea fi disponibile din alte surse din piață și să aibă o perspectivă macroprudențială asupra procesului de supraveghere a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. Acest proces ar putea include supravegherea riscurilor legate de anumite cicluri de creditare, de încetinirea creșterii economice și de comportamentul colectiv sau gregar în ceea ce privește investițiile.

(60) Este necesar să se abordeze în mod eficient deteriorarea situației financiare a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare sau nerespectarea cerințelor de reglementare de către aceste întreprinderi și să se prevină agravarea problemelor. Prin urmare, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a impune măsuri preventive. Astfel de competențe de prevenire ar trebui însă să fie în concordanță cu diagrama de supraveghere și cu competențele de supraveghere deja prevăzute în Directiva 2009/138/CE pentru circumstanțe similare, inclusiv cu competențele de supraveghere prevăzute în procesul de supraveghere stabilit la articolul 36 din directiva respectivă. Aceste competențe de prevenire nu ar trebui să conducă la un nou element predefinit care să declanșeze o intervenție înaintea cerinței de capital de solvabilitate prevăzută în titlul I capitolul VI secțiunea 4 din directiva respectivă. Autoritățile de supraveghere ar trebui să evalueze fiecare situație în mod individual și să decidă dacă sunt necesare măsuri preventive pe baza circumstanțelor, a situației întreprinderii și a raționamentului lor calificat în materie de supraveghere.

(61) Directiva 2009/138/CE prevede recunoașterea și executarea reciprocă în toate statele membre a deciziilor privind reorganizarea sau lichidarea întreprinderilor de asigurare. Directiva respectivă asigură faptul că toate activele și obligațiile întreprinderii, indiferent de țara în care se află, sunt tratate în cadrul unui proces unic în statul membru de origine și că creditorii din statele membre gazdă sunt tratați la fel precum creditorii din statul membru de origine. Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, dispozițiile referitoare la reorganizare și lichidare din Directiva 2009/138/CE ar trebui să se aplice în cazul utilizării instrumentelor de rezoluție, atât atunci când instrumentele respective sunt aplicate întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, cât și atunci când ele sunt aplicate altor entități care fac obiectul regimului de rezoluție. Prin urmare, dispozițiile în cauză ar trebui să fie modificate în consecință.

(62) Directiva 2009/138/CE prevede o extindere a perioadei de redresare în cazul nerespectării cerinței de capital de solvabilitate dacă EIOPA a declarat existența unor situații nefavorabile excepționale. Existența unei astfel de situații poate fi declarată în urma unor solicitări ale autorităților naționale de supraveghere, care au obligația de a consulta înainte de solicitare, după caz, Comitetul european pentru risc sistemic (CERS) înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([14]). Consultarea CERS în mod descentralizat de către autoritățile naționale de supraveghere este mai puțin eficientă decât o consultare a CERS efectuată în mod centralizat de EIOPA. Pentru a asigura un proces eficient, EIOPA, și nu autoritățile naționale de supraveghere, ar trebui să fie cea care consultă CERS înainte de declararea existenței unor situații nefavorabile excepționale, în cazul în care natura situației permite o astfel de consultare prealabilă.

(63) Directiva 2009/138/CE le impune întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să informeze autoritatea de supraveghere în cauză de îndată ce constată o nerespectare a cerinței de capital minim sau un risc de nerespectare a acesteia în următoarele trei luni. Cu toate acestea, directiva respectivă nu precizează momentul în care se poate constata nerespectarea cerinței de capital minim sau riscul de nerespectare în următoarele trei luni, iar întreprinderile ar putea amâna informarea autorităților de supraveghere până la sfârșitul trimestrului relevant în care are loc calcularea cerinței de capital minim care trebuie raportată în mod oficial autorității de supraveghere. Pentru a se asigura că autoritățile de supraveghere primesc informații în timp util și pot lua măsurile necesare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aibă obligația de a informa de îndată, în trimestrul relevant, autoritățile de supraveghere cu privire la nerespectarea cerinței de capital minim sau la un risc de nerespectare și în cazul în care acest lucru a fost constatat, pe baza estimărilor sau a calculelor, între două date de calculare obligatorie a cerinței de capital minim.

([14]) Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

(64) Protecția intereselor persoanelor asigurate reprezintă un obiectiv general al cadrului prudențial care ar trebui să fie urmărit de autoritățile de supraveghere în fiecare etapă a procesului de supraveghere, inclusiv în cazurile de nerespectare efectivă sau probabilă a cerințelor de către întreprinderile de asigurare sau de reasigurare, care ar putea conduce la retragerea autorizației. Acest obiectiv ar trebui urmărit înainte și după retragerea autorizației și ar trebui să se ia în considerare eventualele implicații juridice pentru persoanele asigurate care ar putea decurge din retragerea autorizației.

(65) Autoritățile de supraveghere ar trebui să dispună de instrumente care să le permită să prevină materializarea riscurilor la adresa stabilității financiare a piețelor de asigurări, să limiteze comportamentele prociclice ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și să minimizeze efectele de propagare negative în cadrul sistemului financiar și în economia reală.

(66) Crizele economice și financiare recente, în special criza generată de pandemia de Covid-19, au demonstrat că un bun management al lichidității de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare poate preveni riscurile la adresa stabilității sistemului financiar. Din acest motiv, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aibă obligația de a consolida managementul și planificarea lichidității, în special în contextul unor situații nefavorabile care afectează o mare parte a pieței de asigurări și reasigurări sau totalitatea acesteia.

(67) În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare cu profiluri deosebit de vulnerabile, cum ar fi cele care au datorii lichide, dețin active nelichide sau care prezintă vulnerabilități în materie de lichiditate, care pot afecta stabilitatea financiară generală, nu remediază în mod corespunzător situația, autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să fie în măsură să intervină pentru a consolida poziția lichidității în cazul întreprinderilor respective.

(68) În vederea protejării deținătorilor de polițe și a menținerii stabilității financiare, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competențele necesare pentru a menține solvabilitatea anumitor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în situații excepționale, cum ar fi evenimente economice sau de piață nefavorabile care afectează o mare parte a pieței de asigurări și reasigurări sau totalitatea acesteia.. Respectivele competențe ar trebui să includă posibilitatea de a restricționa sau de a suspenda distribuirile către acționari și alți creditori subordonați ale unei anumite întreprinderi de asigurare sau de reasigurare înainte să aibă loc o nerespectare efectivă a cerinței de capital de solvabilitate. Aceste competențe ar trebui să fie aplicate de la caz la caz, să respecte criteriile comune bazate pe riscuri și să nu afecteze semnificativ funcționarea pieței interne.

(69) Dat fiind că restricționarea sau suspendarea distribuirii de dividende și a altor tipuri de participare la beneficii ar afecta, chiar și temporar, drepturile acționarilor și ale altor creditori subordonați, autoritățile de supraveghere ar trebui să țină seama în mod corespunzător de principiile proporționalității și necesității atunci când adoptă astfel de măsuri. Autoritățile de supraveghere ar trebui, de asemenea, să se asigure că niciuna dintre măsurile adoptate nu determină efecte nefavorabile disproporționate asupra totalității sau a unei părți a sistemului financiar din alte state membre sau de la nivelul Uniunii în ansamblu. Mai precis, autoritățile de supraveghere ar trebui să restricționeze distribuirile de capital în cadrul unui grup de asigurare și de reasigurare numai în circumstanțe excepționale și atunci când acest lucru este justificat în mod corespunzător pentru a menține stabilitatea pieței de asigurări și reasigurări și a sistemului financiar în ansamblu.

(70) În circumstanțe excepționale, întreprinderile de asigurare pot fi supuse unor riscuri semnificative de lichiditate. Prin urmare, autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a suspenda temporar drepturile de răscumpărare asupra polițelor de asigurare de viață ale întreprinderilor afectate de astfel de riscuri semnificative de lichiditate pentru o perioadă scurtă și numai ca măsură de ultimă instanță. O astfel de măsură excepțională ar trebui să fie utilizată pentru a menține protecția colectivă a deținătorilor de polițe, și anume protecția tuturor deținătorilor de polițe, inclusiv a celor care ar putea fi afectați indirect de astfel de riscuri.

(71) Intrările recente în dificultate ale unor întreprinderi de asigurare și de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier au subliniat necesitatea unei mai bune informări a autorităților de supraveghere cu privire la activitățile desfășurate de întreprinderile respective. Prin urmare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare ar trebui să aibă obligația de a notifica autorității de supraveghere din statul membru de origine toate modificările semnificative care le afectează profilul de risc în ceea ce privește activitățile lor transfrontaliere de asigurări în curs, iar informațiile respective ar trebui să fie comunicate autorităților de supraveghere din statele membre gazdă în cauză.

(72) În temeiul Directivei 2009/138/CE, EIOPA are competența de a constitui și a coordona platforme de colaborare pentru a îmbunătăți colaborarea dintre autoritățile de supraveghere relevante în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare desfășoară sau intenționează să desfășoare activități în baza libertății de a presta servicii sau a dreptului de stabilire. Cu toate acestea, având în vedere complexitatea aspectelor de supraveghere abordate în cadrul acestor platforme, s-a întâmplat de mai multe ori ca autoritățile de supraveghere să nu ajungă la o opinie comună cu privire la modul de abordare a aspectelor legate de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier. În cazul în care autoritățile de supraveghere implicate în platformele de colaborare nu pot ajunge la un acord cu privire la aspecte legate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare

care își desfășoară activitatea la nivel transfrontalier, EIOPA ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordul în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(73) Ar trebui consolidate cooperarea și schimbul de informații dintre autoritatea de supraveghere din statul membru de origine care a acordat autorizația unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și autoritățile de supraveghere din statele membre în care întreprinderea respectivă desfășoară activități prin înființarea de sucursale sau prin prestarea de servicii, pentru a preveni mai bine eventualele probleme care afectează drepturile consumatorilor și pentru a spori protecția deținătorilor de polițe în întreaga Uniune. Această cooperare consolidată este deosebit de importantă atunci când există activități transfrontaliere semnificative și ar trebui să sporească transparența și schimbul obligatoriu periodic de informații între autoritățile de supraveghere în cauză. Acest schimb ar trebui să fie suficient de informativ și să includă toate informațiile relevante care provin de la autoritatea de supraveghere din statul membru de origine, în special în ceea ce privește rezultatul procesului de supraveghere legat de activitatea transfrontalieră și de situația financiară a întreprinderii. Pentru a se asigura un acces facil la datele de supraveghere disponibile, la rapoartele privind procesul de supraveghere și la alte informații relevante referitoare la întreprinderi care desfășoară activități transfrontaliere semnificative, precum și schimbul eficient de astfel de date, rapoarte și informații, și ținând seama de necesitatea de a limita sarcina administrativă, ar trebui să se utilizeze instrumente digitale de schimb de informații. Prin urmare, astfel de informații ar putea să circule prin intermediul instrumentelor digitale de colaborare existente, instituite de EIOPA.

(74) În cazul în care autoritatea de supraveghere a unui stat membru gazdă are motive serioase de îngrijorare cu privire la solvabilitatea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități transfrontaliere semnificative pe teritoriul său, autoritatea respectivă ar trebui să aibă competența de a solicita efectuarea unui control în comun la sediul întreprinderii împreună cu autoritatea de supraveghere din statul membru de origine, atunci când există o nerespectare a cerinței de capital de solvabilitate sau a cerinței de capital minim. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine ar trebui să coordoneze controlul în comun la sediu și să invite toate autoritățile naționale de supraveghere relevante, precum și EIOPA. Toate autoritățile de supraveghere implicate ar trebui să convină asupra obiectivelor controlului în comun la sediu înainte de efectuarea acesteia. Autoritățile de supraveghere implicate ar trebui, de asemenea, ca până la finalizarea controlului la sediu să își formeze o opinie comună cu privire la măsurile de supraveghere care trebuie luate. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine ar trebui să informeze toate autoritățile de supraveghere în cauză cu privire la acțiunile întreprinse în urma controlului la sediu. În cazul în care autoritățile de supraveghere nu sunt de acord în privința necesității de a efectua un control în comun la sediu, EIOPA ar trebui să aibă competența de a soluționa dezacordul în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(75) Directiva 2009/138/CE nu prevede obligația ca întreprinderile de asigurare sau de reasigurare să furnizeze prompt autorităților de supraveghere din statele membre gazdă informații cu privire la desfășurarea activității lor. Astfel de informații pot fi obținute numai pe baza unei cereri adresate în acest sens autorității de supraveghere din statul membru de origine. O astfel de abordare nu asigură însă accesul la informații într-un termen rezonabil. Prin urmare, autoritățile de supraveghere din statele membre gazdă ar trebui să aibă competența de a solicita informații în mod direct de la întreprinderile de asigurare sau de reasigurare, în cazul în care autoritatea de supraveghere din statul membru de origine nu furnizează informațiile în timp util. Respectiva competență nu ar trebui să împiedice transmiterea voluntară a informațiilor de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare către autoritățile de supraveghere din statele membre gazdă.

(76) Pentru a fi identificată drept holding de asigurare, o întreprindere-mamă trebuie, în special, să aibă ca principală activitate dobândirea și deținerea unor participații în filiale, aceste filiale fiind, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe. În prezent, autoritățile de supraveghere interpretează în mod diferit înțelesul expresiei „exclusiv sau majoritar” în acest context. Prin urmare, ar trebui să fie modificată și clarificată definiția holdingului de asigurare, ținând cont de modificările similare aduse definiției holdingului financiar, astfel cum este menționată în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru sectorul bancar. În special, pentru ca o întreprindere să fie clasificată drept holding de asigurare, activitatea sa principală ar trebui să fie legată de achiziționarea și deținerea de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, de furnizarea de servicii auxiliare unor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate sau de desfășurarea altor activități financiare nereglementate. Autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă competența de a concluziona că acest criteriu este îndeplinit, indiferent de scopul sau obiectul de activitate declarat al întreprinderii.

(77) În unele cazuri, în cadrul unui grup care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (a), (b) sau (c) din Directiva 2009/138/CE, participațiile în filiale de asigurare și de reasigurare situate într-o țară terță sunt deținute printr-un holding intermediar nereglementat. Chiar dacă acest holding intermediar nereglementat nu are nicio filială de asigurare sau de reasigurare al cărei sediu central este situat în Uniune, este important ca acesta să poată fi tratat în mod similar unui holding de asigurare sau unui holding financiar mixt și să poată fi inclus în calculul solvabilității la nivel de grup. Prin urmare, ar trebui să fie introdusă

o definiție a holdingurilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe pentru a permite grupurilor să țină seama de întreprinderile afiliate din țări terțe atunci când calculează cerința de capital de solvabilitate a grupului.

(78) În unele cazuri, mai multe întreprinderi de asigurare și de reasigurare formează un grup *de facto* și se comportă ca atare, deși nu corespund definiției grupului, astfel cum este prevăzută la articolul 212 din Directiva 2009/138/CE. Prin urmare, titlul III din directiva respectivă nu se aplică unor astfel de întreprinderi de asigurare și de reasigurare. În astfel de cazuri, în special pentru grupurile orizontale fără legături de capital între diferitele întreprinderi, supraveghetorii grupurilor ar trebui să aibă competența de a identifica existența unui grup. De asemenea, ar trebui să se prevadă criterii obiective pentru efectuarea unei astfel de identificări. Dacă nu intervin modificări ale caracteristicilor grupurilor, este de așteptat ca grupurile care fac deja obiectul supravegherii la nivel de grup să facă în continuare obiectul unei astfel de supravegheri.

(79) Grupurile de asigurare și de reasigurare au libertatea de a decide cu privire la mecanismele interne specifice, la repartizarea atribuțiilor și la structura organizațională în interiorul grupului, după cum consideră necesar pentru asigurarea conformității cu Directiva 2009/138/CE. Cu toate acestea, în câteva cazuri, astfel de mecanisme și structuri organizaționale pot periclita supravegherea eficace la nivel de grup. Prin urmare, supraveghetorii grupurilor ar trebui să aibă competența, în circumstanțe excepționale și după consultarea EIOPA și a celorlalte autorități de supraveghere în cauză, de a solicita modificări ale respectivelor mecanisme sau structuri organizaționale. Supraveghetorii grupului ar trebui să își justifice în mod corespunzător deciziile și să explice motivele pentru care mecanismele sau structurile existente obstrucționează și periclitează supravegherea eficace la nivel de grup.

(80) Supraveghetorii grupului ar putea decide să excludă o întreprindere de la supravegherea la nivel de grup, în special atunci când se consideră că o astfel de întreprindere prezintă un interes neglijabil în raport cu obiectivele supravegherii la nivel de grup. EIOPA a observat că există divergențe cu privire la interpretarea criteriului interesului neglijabil și a constatat că, în unele cazuri, astfel de excluderi conduc la derogări complete de la supravegherea la nivel de grup sau la efectuarea supravegherii la nivelul unei întreprinderi-mamă intermediare. Prin urmare, este necesar să se clarifice că deciziile de excludere care ar conduce la derogări complete de la supravegherea la nivel de grup sau la efectuarea supravegherii la nivelul unei întreprinderi-mamă intermediare ar trebui să fie luate numai în circumstanțe cu totul excepționale și că supraveghetorii grupurilor ar trebui să consulte EIOPA înainte de a lua astfel de decizii. De asemenea, ar trebui să fie introduse criterii astfel încât să existe mai multă claritate cu privire la ceea ce ar trebui să fie considerat ca fiind interes neglijabil în raport cu obiectivele supravegherii la nivel de grup.

(81) Deciziile de a nu include o întreprindere în domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup se pot baza pe diverse dispoziții prevăzute în Directiva 2009/138/CE. Modificările aduse articolului 214 alineatul (2) din directiva respectivă menite să precizeze conceptul de „interes neglijabil” nu ar trebui așadar să afecteze temeiul posibil existent pentru luarea deciziilor de excludere de la supravegherea la nivel de grup în conformitate cu litera (c) de la alineatul respectiv, în cazul în care statul membru a transpus articolul 214 din directiva respectivă astfel încât să permită excluderea întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang atunci când aceasta din urmă are toate caracteristicile următoare: face în continuare obiectul supravegherii de către autoritatea de supraveghere în temeiul legislației statului membru respectiv, nu este autorizată să aibă acces la activitatea de asigurare sau reasigurare, nu furnizează servicii auxiliare filialelor de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului, dispune de un statut care interzice în mod expres întreprinderii să efectueze coordonarea centrală a filialelor sale de asigurare sau de reasigurare în conformitate cu legislația statului membru care limitează strict domeniul de activitate al întreprinderii și există o entitate intermediară stabilită pe teritoriul unui stat membru care administrează în mod activ filialele de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului.

(82) Există o lipsă de claritate în ceea ce privește tipurile de întreprinderi în cazul cărora poate fi aplicată, pentru calcularea solvabilității la nivel de grup, metoda 2, și anume metoda deducerii și agregării definită în Directiva 2009/138/CE, ceea ce este în detrimentul condițiilor de concurență echitabilă. Prin urmare, ar trebui să se specifice în mod clar ce întreprinderi pot fi incluse în calculul solvabilității la nivel de grup prin metoda 2. Metoda 2 ar trebui să li se aplice numai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe, întreprinderilor care aparțin altor sectoare financiare, holdingurilor financiare mixte, holdingurilor de asigurare și altor întreprinderi-mamă a căror activitate principală constă în dobândirea și deținerea de participații în filiale, aceste filiale fiind, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe.

(83) În unele grupuri de asigurare sau de reasigurare, o întreprindere-mamă intermediară, alta decât o întreprindere de asigurare sau de reasigurare sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, dobândește și deține participații în filiale, în cazul în care filialele respective sunt, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe. Conform normelor actuale, dacă nu dețin o participație în cel puțin o filială de asigurare sau de reasigurare cu sediul central în Uniune, respectivele întreprinderi-mamă intermediare nu sunt tratate drept

holdinguri de asigurare în scopul calculării solvabilității la nivel de grup, deși natura riscurilor la care sunt expuse este foarte similară. Prin urmare, normele ar trebui să fie modificate pentru ca astfel de holdinguri de întreprinderi de asigurare și de reasigurare din țări terțe să fie tratate în același mod ca holdingurile de asigurare în scopul calculării solvabilității la nivel de grup.

(84) Directiva 2009/138/CE și Regulamentul delegat (UE) 2015/35 prevăd patru metode de includere în calculul solvabilității la nivel de grup a întreprinderilor care aparțin altor sectoare financiare, inclusiv metodele 1 și 2 prevăzute în anexa I la Directiva 2002/87/CE. Acest lucru conduce la abordări inconsecvente în materie de supraveghere și la condiții de concurență inechitabile și generează o complexitate nejustificată. Prin urmare, normele ar trebui să fie simplificate pentru ca întreprinderile care aparțin altor sectoare financiare să contribuie întotdeauna la solvabilitatea la nivel de grup prin utilizarea normelor sectoriale relevante privind calcularea cerințelor de fonduri proprii și de capital. Respectivele cerințe de fonduri proprii și de capital ar trebui pur și simplu să fie grupate cu cerințele de fonduri proprii și de capital ale părții de asigurare și reasigurare a grupului.

(85) Conform normelor actuale, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative li se acordă posibilități limitate de a utiliza calcule simplificate în scopul determinării solvabilității la nivel de grup atunci când se utilizează metoda 1, și anume metoda bazată pe consolidarea contabilă. Acest lucru generează o sarcină disproporționată, în special atunci când grupurile dețin participații în întreprinderi afiliate de dimensiuni foarte mici. Prin urmare, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile de supraveghere, întreprinderilor participative ar trebui să li se permită să integreze întreprinderile afiliate a căror dimensiune este nesemnificativă în solvabilitatea la nivel de grup, prin utilizarea unor abordări simplificate.

(86) Nu este clar în ce mod conceptul de grevare cu sarcini, care ar trebui luat în considerare la clasificarea elementelor de fonduri proprii pe ranguri, se aplică holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte care nu au drept clienți direcți deținători de polițe și beneficiari. Prin urmare, ar trebui introduse criterii minime pentru a se permite identificarea cazurilor în care un element de fonduri proprii emis de un holding de asigurare sau de un holding financiar mixt este liber de sarcini.

(87) Sfera întreprinderilor care ar trebui luate în considerare la calcularea pragului pentru cerința de capital de solvabilitate a grupului ar trebui să concorde cu sfera întreprinderilor care contribuie la fondurile proprii eligibile disponibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului. Prin urmare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare din țările terțe incluse prin metoda 1 ar trebui luate în considerare la calcularea pragului.

(88) Formula de calcul al cerinței minime de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului ar putea conduce la situații în care acest nivel minim este apropiat de cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului sau chiar egal cu aceasta. În situația în care, în astfel de cazuri, un grup nu respectă cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, dar respectă în continuare cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup calculată pe baza datelor consolidate, autoritățile de supraveghere ar trebui să utilizeze numai competențele disponibile pentru cazul în care cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup nu este respectată.

(89) În scopul calculării solvabilității la nivel de grup, holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte ar trebui să fie tratate ca întreprinderi de asigurare sau de reasigurare. Aceasta presupune calcularea unor cerințe de capital noționale pentru astfel de întreprinderi. Cu toate acestea, astfel de calcule nu ar trebui să implice niciodată faptul că holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte sunt obligate să respecte cerințele de capital noționale respective la nivel individual.

(90) Nu există nicio dispoziție juridică în care să se specifice modul de calculare a solvabilității la nivel de grup atunci când se utilizează o combinație a metodelor 1 și 2. Acest lucru conduce la practici inconsecvente și la incertitudini, în special în ceea ce privește modul de calculare a contribuției la cerința de capital de solvabilitate a grupului a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare incluse prin metoda 2. Prin urmare, ar trebui să se clarifice în ce mod se calculează solvabilitatea la nivel de grup atunci când se utilizează o combinație de metode. În acest scop, la calcularea solvabilității la nivel de grup nu ar trebui ignorat niciun risc semnificativ generat de astfel de întreprinderi. Totuși, pentru a se evita majorările semnificative ale cerințelor de capital și pentru a se menține condiții de concurență echitabilă pentru grupurile de asigurare sau de reasigurare la nivel mondial, ar trebui să se clarifice faptul că, în scopul calculării cerinței de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, acestor participații nu li se aplică nicio cerință de capital pentru riscul aferent devalorizării acțiunilor. Din același motiv, o cerință de capital pentru riscul de modificare a ratei de schimb valutar ar trebui să se aplice numai valorii participațiilor respective care depășește cerințele de capital de solvabilitate ale întreprinderilor afiliate respective. Întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare participative ar trebui să li se permită să ia în considerare diversificarea dintre riscul de modificare a ratei de schimb valutar și alte riscuri care stau la baza calculării cerinței de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului.

(91) În prezent, supraveghetorii grupurilor pot stabili praguri peste care tranzacțiile intragrup și concentrarea riscurilor sunt considerate semnificative pe baza cerințelor de capital de solvabilitate, a rezervelor tehnice sau a ambelor. Cu toate acestea, alte criterii cantitative sau calitative bazate pe riscuri, de exemplu fondurile proprii eligibile, ar putea fi, de asemenea, adecvate pentru stabilirea pragurilor. Prin urmare, supraveghetorii grupurilor ar trebui să beneficieze de mai multă flexibilitate atunci când definesc o tranzacție intragrup semnificativă sau o concentrare semnificativă a riscurilor.

(92) Holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte pot fi întreprinderi-mamă ale unor grupuri de asigurare sau de reasigurare. În acest caz, aplicarea supravegherii la nivel de grup este necesară pe baza situației consolidate a respectivelor holdinguri. Dat fiind că întreprinderile de asigurare sau de reasigurare controlate de astfel de holdinguri nu sunt întotdeauna în măsură să asigure respectarea cerințelor privind supravegherea la nivel de grup, este necesar să se asigure că supraveghetorii grupurilor dispun de competențele adecvate de supraveghere și de punere în aplicare pentru a asigura respectarea de către grupuri a Directivei 2009/138/CE. Prin urmare, similar modificărilor aduse Directivei 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([15]) prin Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului ([16]) pentru instituțiile de credit și financiare, supraveghetorii grupurilor ar trebui să aibă un set minim de competențe în privința holdingurilor, inclusiv competențele generale de supraveghere aplicabile întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în scopul supravegherii la nivel de grup.

(93) În scopul protecției deținătorilor de polițe, toate grupurile de asigurare care își desfășoară activitatea în Uniune, indiferent de locul în care se află sediul central al întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, ar trebui să fie tratate în mod egal în ceea ce privește aplicarea supravegherii la nivel de grup în temeiul titlului III din Directiva 2009/138/CE. În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare fac parte dintr-un grup a cărui întreprindere-mamă are sediul central într-o țară terță care nu este considerată echivalentă sau echivalentă temporar în conformitate cu articolul 260 din directiva respectivă, exercitarea supravegherii la nivel de grup este mai dificilă. Supraveghetorii grupului ar putea decide să aplice acestor grupuri așa-numitele „alte metode" în conformitate cu articolul 262 din directiva menționată. Metodele respective nu sunt însă definite în mod clar, iar obiectivele pe care ar trebui să le atingă aceste alte metode sunt incerte. Dacă nu este abordată, această chestiune ar putea conduce la efecte nedorite asupra condițiilor de concurență echitabilă între grupurile a căror întreprindere-mamă de cel mai înalt rang este situată în Uniune și grupurile a căror întreprindere-mamă de cel mai înalt rang este situată într-o țară terță care nu este echivalentă. Prin urmare, scopul celorlalte metode ar trebui să fie specificat mai în detaliu, prevăzându-se și un set minim de măsuri pe care supraveghetorii grupurilor în cauză ar trebui să le ia în considerare. În special, metodele respective ar trebui să garanteze același nivel de protecție pentru toți deținătorii de polițe de asigurare sau de reasigurare care își au sediul central în Uniune, indiferent de locul în care se află sediul central al întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang a grupului din care fac parte astfel de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.

(94) Regulamentul delegat (UE) 2019/981 al Comisiei ([17]) a introdus un tratament preferențial pentru investițiile pe termen lung în acțiuni. Submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor în funcție de durată", care vizează, de asemenea, reflectarea riscului mai scăzut al investițiilor realizate pe o perioadă mai lungă de timp, dar a cărui utilizare este foarte limitată în Uniune, face obiectul unor criterii mai stricte decât cele aplicabile investițiilor pe termen lung în acțiuni. Prin urmare, odată cu noua categorie prudențială a investițiilor pe termen lung în acțiuni pare să nu mai fie necesar submodulul existent „risc aferent devalorizării acțiunilor în funcție de durată". Nefiind necesar să se păstreze două tratamente preferențiale distincte care au același obiectiv de a recompensa investițiile pe termen lung, submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor în funcție de durată" ar trebui să fie eliminat. Cu toate acestea, pentru a se evita situația în care eliminarea respectivă ar conduce la efecte nefavorabile, ar trebui prevăzută o clauză de anterioritate în ceea ce privește asigurătorii care aplică în prezent submodulul „risc aferent devalorizării acțiunilor în funcție de durată".

(95) Realizarea obiectivelor ambițioase în materie de mediu și climă ale Pactului verde european necesită direcționarea unui volum mare de investiții din partea sectorului privat, inclusiv de la întreprinderile de asigurare și de reasigurare, către investiții durabile. Dispozițiile referitoare la cerințele de capital din Directiva 2009/138/CE nu ar trebui să împiedice realizarea de investiții durabile de către întreprinderile de asigurare și de reasigurare, dar ar trebui să reflecte întregul risc al investițiilor în activități dăunătoare mediului. Prin urmare, este necesar să se evalueze dacă dovezile existente cu privire la diferențele de risc dintre investițiile dăunătoare mediului sau societății și alte investiții sunt suficiente pentru a justifica un tratament prudențial diferit. Pentru a asigura o evaluare corespunzătoare a dovezilor relevante, EIOPA ar trebui să monitorizeze dovezile referitoare la profilul de risc al investițiilor

([15]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

([16]) Directiva (UE) 2019/878 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește entitățile exceptate, societățile financiare holding, societățile financiare holding mixte, remunerarea, măsurile și competențele de supraveghere și măsurile de conservare a capitalului (JO L 150, 7.6.2019, p. 253).

([17]) Regulamentul delegat (UE) 2019/981 al Comisiei din 8 martie 2019 de modificare a Regulamentului delegat (UE) 2015/35 de completare a Directivei 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 161, 18.6.2019, p. 1).

dăunătoare mediului sau societății și să întocmească un raport în acest sens până la 1 martie 2025. Dacă este cazul, raportul EIOPA ar trebui să conțină recomandări de modificări ale Directivei 2009/138/CE și ale actelor delegate și de punere în aplicare adoptate în temeiul directivei respective. EIOPA ar trebui să aibă posibilitatea de a analiza, de asemenea, dacă ar fi oportun ca anumite riscuri de mediu, altele decât cele legate de schimbările climatice, să fie luate în considerare și în ce mod. De exemplu, dacă din dovezi reiese acest lucru, EIOPA ar putea examina necesitatea extinderii analizelor pe bază de scenarii, introduse de prezenta directivă în contextul riscurilor legate de schimbările climatice, în vederea includerii altor riscuri de mediu.

(96) Schimbările climatice afectează atât frecvența, cât și gravitatea dezastrelor naturale, care vor crește probabil și mai mult din cauza degradării și poluării mediului. Acest lucru ar putea, de asemenea, să modifice expunerea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare la riscul de catastrofă naturală și să invalideze parametrii standard pentru riscul de catastrofă naturală, astfel cum sunt prevăzuți în Regulamentul delegat (UE) 2015/35. Pentru a se asigura că nu există nicio discrepanță persistentă între parametrii standard pentru riscul de catastrofă naturală și expunerea reală a societăților de asigurare și de reasigurare la astfel de riscuri, EIOPA ar trebui să revizuiască periodic domeniul de aplicare al modulului „risc de catastrofă naturală” și calibrările parametrilor săi standard. În acest scop, EIOPA ar trebui să țină seama de cele mai recente dovezi științifice disponibile în domeniul climei și, în cazul constatării unor discrepanțe, ar trebui să transmită Comisiei un aviz în consecință.

(97) Cerințele prevăzute la articolul 308b alineatul (12) din Directiva 2009/138/CE ar trebui să fie modificate pentru a se asigura corelarea cu cadrul bancar și condiții de concurență echitabilă în ceea ce privește tratamentul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre, exprimate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru. În acest scop, ar trebui să fie introdus un regim de anterioritate pentru astfel de expuneri, astfel încât expunerile relevante să fie exonerate de cerințele de capital pentru riscul de marjă și riscul de concentrare a riscurilor de piață, cu condiția să fi fost asumate înainte de 1 ianuarie 2023.

(98) În unele cazuri, grupurile de asigurare sau de reasigurare se bazează în mare măsură pe utilizarea măsurii tranzitorii privind ratele dobânzilor fără risc și a măsurii tranzitorii privind rezervele tehnice. Drept urmare, este posibil ca solvabilitatea reală a grupului să fie reprezentată în mod eronat. În consecință, grupurile de asigurare sau de reasigurare ar trebui să aibă obligația de a face public impactul, asupra solvabilității lor, al ipotezei că fondurile proprii care provin din aceste măsuri tranzitorii nu sunt disponibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate a grupului. Autoritățile de supraveghere ar trebui, de asemenea, să aibă competența de a lua măsuri adecvate, astfel încât utilizarea măsurilor să reflecte în mod corespunzător poziția financiară a grupului. Cu toate acestea, măsurile respective nu ar trebui să afecteze utilizarea de către întreprinderile de asigurare sau de reasigurare afiliate a măsurilor tranzitorii respective la calcularea cerinței lor individuale de capital de solvabilitate.

(99) Directiva 2009/138/CE prevede, în ceea ce privește ratele dobânzilor fără risc și rezervele tehnice, măsuri tranzitorii care fac obiectul aprobării de către autoritățile de supraveghere și care se aplică în cazul contractelor încheiate înainte de 2016 care dau naștere obligațiilor de asigurare și de reasigurare. Deși măsurile tranzitorii ar trebui să încurajeze întreprinderile să respecte directiva menționată cât mai curând posibil, aplicarea unor măsuri tranzitorii aprobate pentru prima dată cu mult după 2016 este de natură să încetinească înscrierea pe calea respectării directivei menționate. O astfel de aprobare a utilizării măsurilor tranzitorii respective ar trebui, prin urmare, să fie limitată la cazurile în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare intră pentru prima dată sub incidența normelor prevăzute de Directiva 2009/138/CE sau în care o întreprindere a acceptat un portofoliu de contracte de asigurare sau de reasigurare, iar întreprinderea cedentă a aplicat, înainte de transfer, o măsură tranzitorie în ceea ce privește obligațiile legate de portofoliul respectiv.

(100) Pentru a ține seama de evoluțiile pieței și pentru a completa anumite aspecte tehnice detaliate ale prezentei directive, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) ar trebui să fie delegată Comisiei în ceea ce privește criteriile de identificare a întreprinderilor și a grupurilor mici și cu un grad redus de complexitate, tratamentul riscurilor prezentate de criptoactive în submodulul „risc de piață”, clarificările referitoare la investițiile pe termen lung, criteriile pentru raportarea limitată de supraveghere pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive, evaluarea deterministă prudentă a celei mai bune estimări, aplicarea abordării simplificate în scopul calculării solvabilității la nivel de grup, informațiile care trebuie incluse în raportul periodic de supraveghere al grupului și prelungirea termenelor de raportare în circumstanțe excepționale. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.

(101) Pentru a asigura aplicarea armonizată a prezentei directive, EIOPA ar trebui să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza mai în detaliu factorii care trebuie avuți în vedere de autoritățile de supraveghere în scopul identificării relației dintre diferitele întreprinderi care ar putea face parte dintr-un grup. Comisia ar trebui să completeze prezenta directivă adoptând standardele tehnice de reglementare elaborate de EIOPA prin intermediul unor acte delegate în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Comisiei ar trebui să i se încredințeze, de asemenea, competența de a adopta standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de EIOPA în ceea ce privește unele elemente metodologice specifice referitoare la evaluarea deterministă prudentă a celei mai bune estimări pentru obligațiile de asigurare de viață, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(102) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume de a oferi stimulente asigurătorilor pentru a contribui la finanțarea durabilă pe termen lung a economiei, de a îmbunătăți senzitivitatea la risc, de a minimiza volatilitatea excesivă pe termen scurt a pozițiilor de solvabilitate ale asigurătorilor, de a îmbunătăți calitatea, convergența și coordonarea supravegherii asigurărilor în întreaga Uniune și de a îmbunătăți protecția deținătorilor de polițe și a beneficiarilor, precum și de a aborda mai eficient potențiala acumulare de riscuri sistemice în sectorul asigurărilor, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele lor, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.

(103) Regatul Unit a devenit o țară terță la 1 februarie 2020, iar dreptul Uniunii a încetat să se aplice Regatului Unit și pe teritoriul acestuia la 31 decembrie 2020. Având în vedere faptul că Directiva 2009/138/CE conține mai multe dispoziții care abordează particularitățile anumitor state membre, respectivele dispoziții, în cazul în care vizează în mod specific Regatul Unit, au devenit caduce și, prin urmare, ar trebui să fie eliminate.

(104) Calibrările utilizate pentru actele delegate și actele de punere în aplicare adoptate de Comisie se bazează adesea pe date care sunt puternic influențate de includerea de date de pe piața Regatului Unit. Prin urmare, toate calibrările care sunt utilizate pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate și a cerinței de capital minim ar trebui să fie revizuite pentru a se stabili dacă nu cumva acestea depind în mod nejustificat de date de pe piața Regatului Unit și, dacă este cazul, astfel de date ar trebui să fie eliminate din seturile de date relevante, cu excepția cazului în care nu sunt disponibile alte date.

(105) Ar trebui să se asigure faptul că tratamentul prudențial al investițiilor în securitizare, inclusiv în securitizarea simplă, transparentă și standardizată (STS), reflectă în mod corespunzător riscurile reale și că cerințele de capital asociate unor astfel de investiții sunt stabilite în funcție de riscuri. În acest scop, Comisia ar trebui să evalueze gradul de adecvare al calibrărilor existente pentru investițiile în securitizări, care sunt prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul Directivei 2009/138/CE, ținând seama de datele de piață disponibile, precum și concordanța acestora cu cerințele de capital aplicabile investițiilor în alte titluri cu venit fix. Pe baza unei astfel de evaluări și atunci când este cazul, Comisia ar trebui să aibă în vedere modificarea actului delegat de stabilire a cerințelor de capital aplicabile investițiilor în securitizare. Astfel de modificări, care ar trebui să fie bazate pe riscuri și pe dovezi, ar putea include introducerea unui set mai detaliat de factori de risc în funcție de rangul tranșelor din securitizare sau diferențierea între diversele tipuri de securitizări non-STS în funcție de riscurile acestora.

(106) Prin urmare, Directiva 2009/138/CE ar trebui să fie modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2009/138/CE

Directiva 2009/138/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (3) litera (a), punctul (iv) se înlocuiește cu următorul text:

„(iv) tipurile de asigurare permanentă de sănătate care nu poate fi reziliată, existente în prezent în Irlanda;”.

2. La articolul 4 alineatul (1), literele (a), (b) și (c) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) venitul anual al întreprinderii din primele brute subscrise nu depășește 15 000 000 EUR;

(b) cuantumul total al rezervelor tehnice ale întreprinderii, prevăzute la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale nu depășește 50 000 000 EUR;

(c) în cazul în care întreprinderea face parte dintr-un grup, cuantumul total al rezervelor tehnice ale grupului înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale nu depășește 50 000 000 EUR;".

3. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) asistența este furnizată cu ocazia unui accident sau a unei defecțiuni care afectează un vehicul rutier atunci când accidentul sau defecțiunea survine pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției sau al țărilor învecinate;";

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b) punctele (i) și (ii), condiția ca accidentul sau defecțiunea să fi survenit pe teritoriul statului membru al furnizorului garanției nu se aplică în cazul în care beneficiarul este un membru al organismului care furnizează garanția, iar depanarea sau transportarea vehiculului se efectuează pe baza simplei prezentări a carnetului de membru, fără plata vreunei prime suplimentare, de către un organism similar din țara în cauză pe baza unui acord de reciprocitate.";

(c) alineatul (3) se elimină.

4. La articolul 8, punctul 3 se elimină.

5. Articolul 13 se modifică după cum urmează:

(a) la punctul 7, litera (b) se elimină;

(b) se introduc următoarele puncte:

„10a. «întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate» înseamnă o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, inclusiv o întreprindere de asigurare captivă sau o întreprindere de reasigurare captivă, care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 29a și care a fost clasificată ca atare în conformitate cu articolul 29b;

10b. «grup mic și cu un grad redus de complexitate» înseamnă un grup care îndeplinește condițiile prevăzute la articolul 213a și care a fost clasificat ca atare de supraveghetorul grupului în temeiul alineatului (2) de la articolul respectiv;

10c. «auditor statutar» înseamnă un auditor statutar în înțelesul articolului 2 punctul 2 din Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*);

10d. «firmă de audit» înseamnă o firmă de audit în înțelesul articolului 2 punctul 3 din Directiva 2006/43/CE;

(*) Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate, de modificare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului și de abrogare a Directivei 84/253/CEE a Consiliului (JO L 157, 9.6.2006, p. 87).";

(c) punctele 15 și 16 se înlocuiesc cu următorul text:

„15. «întreprindere-mamă» înseamnă o societate-mamă astfel cum este menționată la articolul 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau o întreprindere pe care autoritățile de supraveghere o consideră întreprindere-mamă în conformitate cu articolul 212 alineatul (2) sau cu articolul 214 alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă;

16. «filială» înseamnă o filială astfel cum este menționată la articolul 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE, inclusiv filialele acesteia, sau o întreprindere pe care autoritățile de supraveghere o consideră filială în conformitate cu articolul 212 alineatul (2) sau cu articolul 214 alineatul (5) sau (6) din prezenta directivă;

(*) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).";

(d) la punctul 18, cuvintele „articolului 1 din Directiva 83/349/CEE" se înlocuiesc cu „articolului 22 alineatele (1) și (2) din Directiva 2013/34/UE";

(e) punctul 19 se înlocuiește cu următorul text:

„19. «tranzacție intragrup» înseamnă orice tranzacție prin care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt recurge direct sau indirect la alte întreprinderi din cadrul aceluiași grup sau la orice persoană fizică sau juridică care are legături strânse cu întreprinderile din acel grup în vederea îndeplinirii unei obligații de natură contractuală sau nu, cu titlu oneros sau nu;";

(f) punctul 22 se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), cuvintele „articolul 4 alineatul (1) punctul 14 din Directiva 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*)

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349)."

(ii) la litera (b) punctul (i), cuvintele „Directiva 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „Directiva 2014/65/UE";

(g) punctul 25 se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), cuvintele „articolului 4 punctele 1, 5 și 21 din Directiva 2006/48/CE" se înlocuiesc cu „articolului 4 alineatul (1) punctele 1, 18 și 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (*)

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).";

(ii) la litera (c), cuvintele „Directiva 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „Directiva 2014/65/UE";

(h) punctul 27 se modifică după cum urmează:

(i) la primul paragraf litera (c), punctul (ii) se înlocuiește cu următorul text:

„(ii) o cifră de afaceri netă, în înțelesul articolului 2 punctul 5 din Directiva 2013/34/UE, de 13 600 000 EUR;";

(ii) la al doilea paragraf, cuvintele „Directiva 83/349/CEE" se înlocuiesc cu „Directiva 2013/34/UE";

(i) se adaugă următoarele puncte:

„41. «întreprindere reglementată» înseamnă o entitate reglementată în înțelesul articolului 2 punctul 4 din Directiva 2002/87/CE sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale în înțelesul articolului 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341;

42. «criptoactiv» înseamnă un criptoactiv în sensul definiției de la articolul 3 alineatul (1) punctul 5 din Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

43. «măsură de proporționalitate» înseamnă oricare dintre măsurile prevăzute la articolul 35 alineatul (5a), articolul 41, articolul 45 alineatul (1b), articolul 45 alineatul (5), articolul 45a alineatul (5), articolul 51 alineatul (6), articolul 51a alineatul (1), articolul 77 alineatul (8) și articolul 144a alineatul (4) sau orice măsură prevăzută în actele delegate adoptate în temeiul prezentei directive, aplicabilă în mod explicit întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate în conformitate cu articolul 29c;

44. «risc legat de durabilitate» înseamnă un eveniment sau o situație de mediu, socială sau de guvernanță care, în cazul în care s-ar produce, ar putea avea un impact negativ efectiv sau potențial asupra valorii investiției sau asupra valorii obligațiilor;

45. «factori de durabilitate» înseamnă factori de durabilitate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 24 din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului (**);

(*) Regulamentul (UE) 2023/1114 al Parlamentului European și al Consiliului din 31 mai 2023 privind piețele criptoactivelor și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 1095/2010 și a Directivelor 2013/36/UE și (UE) 2019/1937 (JO L 150, 9.6.2023, p. 40).

(**) Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1)."

6. La articolul 18 alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(i) să indice dacă o cerere de autorizare a accesului la activitatea de asigurare directă sau de reasigurare sau a accesului la alt tip de activitate a unei întreprinderi reglementate sau la activitatea unui distribuitor de asigurări depusă într-un alt stat membru a fost respinsă sau dacă o astfel de autorizație a fost retrasă, precum și motivele respingerii sau ale retragerii."

7. La articolul 23 alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(f) statele membre, țările terțe și, în cazul în care autorizațiile de acces la activitatea de asigurare sau de reasigurare și de exercitare a unei astfel de activități se acordă la nivelul unor zone geografice din cadrul țărilor terțe, zonele geografice relevante ale țărilor terțe respective în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză intenționează să își desfășoare activitatea."

8. La articolul 24 alineatul (2) al doilea paragraf, cuvintele „Directiva 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „Directiva 2014/65/UE".

9. Articolul 25 se modifică după cum urmează:

(a) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Aceeași posibilitate este prevăzută și pentru cazul în care autoritățile de supraveghere nu s-au pronunțat în ceea ce privește cererea de autorizare în termen de șase luni sau, în cazul evaluării comune în temeiul articolului 26 alineatul (4), în termen de opt luni de la data primirii acesteia.";

(b) se adaugă următorul paragraf:

„Fiecare refuz al unei autorizații, inclusiv identificarea întreprinderii solicitante și motivele refuzului, se notifică Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) (EIOPA) instituite prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*). EIOPA menține actualizată o bază de date cu aceste de informații și acordă autorităților de supraveghere acces la baza de date.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană de asigurări și pensii ocupaționale), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48)."

10. La articolul 25a, cuvintele „Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) (AEAPO) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1])” se înlocuiesc cu „EIOPA”.

11. La articolul 26 se adaugă următorul alineat:

„(4) În cazul în care trebuie consultate mai multe autorități de supraveghere în temeiul alineatului (1), orice autoritate de supraveghere în cauză poate solicita autorității de supraveghere din statul membru de origine al întreprinderii care solicită autorizarea, în termen de o lună de la data primirii cererii de consultare, să efectueze o evaluare comună a cererii de autorizare. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine al întreprinderii care solicită autorizarea ține seama de concluziile evaluării comune atunci când ia decizia sa finală.”

12. La articolul 29, alineatele (3) și (4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(3) Statele membre se asigură că cerințele stabilite în prezenta directivă sunt aplicate proporțional cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, în special în ceea ce privește întreprinderile clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate.

(4) Actele delegate și standardele tehnice de reglementare și de punere în aplicare adoptate de Comisie respectă principiul proporționalității, garantând astfel aplicarea proporțională a prezentei directive, în special în cazul întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate.

Proiectele de standarde tehnice de reglementare înaintate de EIOPA în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare înaintate în conformitate cu articolul 15 din regulamentul menționat și ghidurile și recomandările emise în conformitate cu articolul 16 din regulamentul menționat garantează aplicarea proporțională a prezentei directive, în special în cazul întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate.

(5) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care se precizează următoarele:

(a) criteriile prevăzute la articolul 29a alineatul (1), inclusiv metoda de calculare a sumei menționate la litera (a) punctul (iv), litera (b) punctul (v) și litera (c) punctul (vii) de la alineatul respectiv;

(b) metodologia care urmează să fie utilizată la clasificarea întreprinderilor ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate; și

(c) condițiile de acordare sau de retragere a aprobării autorităților de supraveghere pentru măsurile de proporționalitate care urmează să fie utilizate de întreprinderile care nu sunt clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, astfel cum sunt menționate la articolul 29d.”

13. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 29a*

Criterii pentru identificarea întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile sunt clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, în conformitate cu procesul prevăzut la articolul 29b, în cazul în care, pe durata celor două exerciții financiare consecutive imediat anterioare acestei clasificări, întreprinderile respective îndeplinesc următoarele criterii:

(a) în cazul întreprinderilor care desfășoară activități de asigurare de viață și al întreprinderilor care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală, ale căror rezerve tehnice aferente activităților de asigurare de viață reprezintă cel puțin 20 % din totalul rezervelor tehnice menționate la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale și al căror venit anual din primele brute subscrise aferent activităților de asigurare generală reprezintă mai puțin de 40 % din totalul anual al primelor brute subscrise, se îndeplinesc toate criteriile următoare:

(i) submodulul «risc de rată a dobânzii» menționat la articolul 105 alineatul (5) al doilea paragraf litera (a) nu depășește 5 % din rezervele tehnice menționate la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale;

(ii) venitul anual din primele brute subscrise care rezultă din subscrieri în alte state membre decât statul membru de origine în care întreprinderea a primit autorizația în conformitate cu articolul 14 este mai mic decât oricare dintre următoarele praguri:

1. 20 000 000 EUR;

2. 10 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(iii) rezervele tehnice menționate la articolul 76 aferente activităților de asigurare de viață, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, nu depășesc 1 000 000 000 EUR;

(iv) suma următoarelor elemente nu depășește 20 % din investițiile totale:

1. modulul «risc de piață» menționat la articolul 105 alineatul (5);

2. partea din modulul «risc de contrapartidă» menționat la articolul 105 alineatul (6) care corespunde expunerilor la securitizări, instrumente financiare derivate, creanțe de la intermediari și alte active de investiții care nu sunt acoperite de submodulul «risc de marjă de credit»;

3. orice cerință de capital aplicabilă investițiilor în active necorporale care nu sunt acoperite de modulele «risc de piață» și «risc de contrapartidă»;

(v) acceptările în reasigurare de către întreprindere nu depășesc 50 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(vi) cerința de capital de solvabilitate este respectată;

(b) în cazul întreprinderilor care desfășoară activități de asigurare generală și al întreprinderilor care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală, al căror venit anual din primele brute subscrise aferent activităților de asigurare generală reprezintă cel puțin 40 % din totalul venitului lor anual din primele brute subscrise și ale căror rezerve tehnice aferente activităților de asigurare de viață reprezintă mai puțin de 20 % din totalul rezervelor lor tehnice menționate la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, se îndeplinesc toate criteriile următoare:

(i) rata combinată medie pentru activitățile de asigurare generală, după deducerea reasigurării, din ultimii trei ani este mai mică de 100 %;

(ii) venitul anual din primele brute subscrise care rezultă din subscrieri în alte state membre decât statul membru de origine în care întreprinderea a primit autorizația în conformitate cu articolul 14 este mai mic decât oricare dintre următoarele praguri:

1. 20 000 000 EUR;

2. 10 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(iii) venitul anual din primele brute subscrise care rezultă din activitățile de asigurare generală nu depășește 100 000 000 EUR;

(iv) suma primelor brute subscrise anuale din clasele 5-7, 11, 12, 14 și 15 din anexa I partea A nu depășește 30 % din totalul primelor subscrise anuale aferente activității de asigurare generală;

(v) suma următoarelor elemente nu depășește 20 % din investițiile totale:

1. modulul «risc de piață» menționat la articolul 105 alineatul (5);

2. partea din modulul «risc de contrapartidă» menționat la articolul 105 alineatul (6) care corespunde expunerilor la securitizări, instrumente financiare derivate, creanțe de la intermediari și alte investiții care nu sunt acoperite de submodulul «risc de marjă de credit»;

3. orice cerință de capital aplicabilă investițiilor în active necorporale care nu sunt acoperite de modulele «risc de piață» și «risc de contrapartidă»;

(vi) acceptările în reasigurare de către întreprindere nu depășesc 50 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(vii) cerința de capital de solvabilitate este respectată;

(c) în cazul întreprinderilor care desfășoară atât activități de asigurare de viață, cât și activități de asigurare generală, ale căror rezerve tehnice aferente activităților de asigurare de viață reprezintă cel puțin 20 % din totalul rezervelor lor tehnice menționate la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, și al căror venit anual din primele brute subscrise aferent activităților de asigurare generală reprezintă cel puțin 40 % din totalul venitului lor anual din primele brute subscrise, se îndeplinesc toate criteriile următoare:

(i) submodulul «risc de rată a dobânzii» menționat la articolul 105 alineatul (5) al doilea paragraf litera (a) nu depășește 5 % din rezervele tehnice menționate la articolul 76, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale;

(ii) rata combinată medie pentru activitățile de asigurare generală, după deducerea reasigurării, din ultimii trei ani este mai mică de 100 %;

(iii) rezervele tehnice menționate la articolul 76 aferente activităților de asigurare de viață, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, nu depășesc 1 000 000 000 EUR;

(iv) venitul anual din primele brute subscrise care rezultă din activitățile de asigurare generală nu depășește 100 000 000 EUR;

(v) venitul anual din primele brute subscrise care rezultă din subscrieri în alte state membre decât statul membru de origine în care întreprinderea a primit autorizația în conformitate cu articolul 14 este mai mic decât oricare dintre următoarele praguri:

1. 20 000 000 EUR;

2. 10 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(vi) suma primelor brute subscrise anuale din clasele 5-7, 11, 12, 14 și 15 din anexa I partea A nu depășește 30 % din totalul primelor subscrise anuale aferente activității de asigurare generală;

(vii) suma următoarelor elemente nu depășește 20 % din investițiile totale:

1. modulul «risc de piață» menționat la articolul 105 alineatul (5);

2. partea din modulul «risc de contrapartidă» menționat la articolul 105 alineatul (6) care corespunde expunerilor la securitizări, instrumente financiare derivate, creanțe de la intermediari și alte active de investiții care nu sunt acoperite de submodulul «risc de marjă de credit»;

3. orice cerință de capital aplicabilă investițiilor în active necorporale care nu sunt acoperite de modulele «risc de piață» și «risc de contrapartidă»;

(viii) acceptările în reasigurare de către întreprindere nu depășesc 50 % din venitul său total anual din primele brute subscrise;

(ix) cerința de capital de solvabilitate este respectată.

Criteriile prevăzute la primul paragraf litera (a) punctele (ii) și (v), litera (b) punctele (ii) și (vi) și litera (c) punctele (v) și (viii) nu se aplică întreprinderilor de asigurare captive sau întreprinderilor de reasigurare captive.

Prin derogare de la primul paragraf, întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive sunt clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate și în cazul în care nu îndeplinesc criteriile prevăzute la primul paragraf, cu condiția să îndeplinească cumulativ următoarele două criterii:

(a) persoanele asigurate și beneficiarii sunt oricare dintre următoarele:

(i) entități juridice ale grupului din care face parte întreprinderea de asigurare captivă sau întreprinderea de reasigurare captivă;

(ii) persoane fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului respectiv, cu condiția ca activitatea desfășurată în legătură cu persoanele fizice respective să rămână sub 5 % din rezervele tehnice;

(b) obligațiile de asigurare și contractele de asigurare care stau la baza obligațiilor de reasigurare ale întreprinderii de asigurare captive sau ale întreprinderii de reasigurare captive nu constau în asigurări obligatorii de răspundere civilă.

(2) În cazul întreprinderilor care au obținut autorizația în conformitate cu articolul 14 în ultimele două exerciții financiare, îndeplinirea criteriilor stabilite la alineatul (1) de la prezentul articol se evaluează în ceea ce privește ultimul exercițiu financiar anterior clasificării sau, în cazul în care autorizația a fost obținută în ultimele 12 luni, în ceea ce privește planul de afaceri menționat la articolul 23.

(3) Următoarele întreprinderi nu sunt niciodată clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate:

(a) întreprinderile care utilizează un model intern parțial sau integral aprobat pentru a calcula cerința de capital de solvabilitate, în conformitate cu cerințele privind modelele interne integrale și parțiale prevăzute în capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunea 3;

(b) întreprinderile care sunt întreprinderi-mamă ale unui conglomerat financiar în înțelesul articolului 2 punctul 14 din Directiva 2002/87/CE sau ale unui grup în înțelesul articolului 212 din prezenta directivă, cărora li se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (a) sau (b) din prezenta directivă, cu excepția cazului în care grupul este clasificat ca grup mic și cu un grad redus de complexitate;

(c) întreprinderile care sunt întreprinderea-mamă a unei întreprinderi menționate la articolul 228 alineatul (1) literele (a)-(e);

(d) întreprinderile care administrează fonduri colective de pensii în înțelesul articolului 2 alineatul (3) litera (b) punctele (iii) și (iv), în cazul în care valoarea activelor fondurilor colective de pensii depășește 1 000 000 000 EUR.

Articolul 29b

Procesul de clasificare a întreprinderilor care îndeplinesc criteriile

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile care îndeplinesc criteriile prevăzute la articolul 29a pot să notifice autorității de supraveghere că îndeplinesc respectivele criterii, pentru a fi clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate.

(2) Notificarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol se transmite de către întreprindere autorității de supraveghere din statul membru care a acordat autorizația prealabilă menționată la articolul 14. Notificarea respectivă include toate elementele următoare:

(a) dovada îndeplinirii tuturor criteriilor prevăzute la articolul 29a aplicabile întreprinderii respective;

(b) o declarație conform căreia întreprinderea nu are în vedere nicio modificare strategică care ar avea drept rezultat neîndeplinirea în următorii trei ani a oricăruia dintre criteriile prevăzute la articolul 29a;

(c) o identificare a măsurilor de proporționalitate pe care întreprinderea preconizează să le pună în aplicare, în special dacă se intenționează să se utilizeze simplificarea celei mai bune estimări, și informații din care să reiasă dacă întreprinderea are în vedere să utilizeze metoda simplificată de calculare a rezervelor tehnice, prevăzută la articolul 77 alineatul (8).

(3) Autoritatea de supraveghere se poate opune clasificării ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate în termen de două luni de la primirea notificării complete menționate la alineatul (1), pe motive legate exclusiv de oricare dintre următoarele aspecte:

(a) neîndeplinirea criteriilor prevăzute la articolul 29a;

(b) nerespectarea cerinței de capital de solvabilitate, evaluată fără utilizarea niciuneia dintre măsurile tranzitorii menționate la articolul 77a alineatul (2), la articolul 308c, la articolul 308d sau, după caz, la articolul 111 alineatul (1) al doilea paragraf;

(c) întreprinderea reprezintă peste 5 % din piața de asigurări și reasigurări de viață sau, după caz, de asigurări și reasigurări generale a statului membru de origine al întreprinderii, în conformitate cu articolul 35a alineatul (1) al doilea paragraf.

(4) Decizia autorității de supraveghere de a se opune clasificării ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate se motivează și se comunică în scris întreprinderii în cauză.

În absența unei astfel de decizii, întreprinderea este clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate de la data expirării termenului de două luni menționat la alineatul (3).

În cazul în care, înainte de expirarea termenului de două luni menționat la alineatul (3), autoritatea de supraveghere emite o decizie care confirmă îndeplinirea criteriilor, întreprinderea este clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate de la data deciziei respective.

(5) În ceea ce privește cererile primite de autoritățile de supraveghere în primele șase luni de la 30 ianuarie 2027, termenul menționat la alineatul (3) se prelungește la patru luni.

(6) O întreprindere este clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate atât timp cât clasificarea respectivă nu încetează în conformitate cu prezentul alineat.

În cazul în care o întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate nu mai îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la articolul 29a alineatul (1), întreprinderea respectivă informează fără întârziere autoritatea de supraveghere. În cazul în care neîndeplinirea criteriilor persistă fără întrerupere timp de doi ani consecutivi, întreprinderea informează autoritatea de supraveghere cu privire la această situație și încetează să mai fie clasificată drept întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate începând din următorul exercițiu financiar.

În cazul în care o întreprindere care a fost clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate îndeplinește oricare dintre criteriile de excludere prevăzute la articolul 29a alineatul (3), întreprinderea respectivă informează fără întârziere autoritatea de supraveghere și încetează să mai fie clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate începând din exercițiul financiar următor.

Articolul 29c

Aplicarea măsurilor de proporționalitate de întreprinderile clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate pot aplica toate măsurile de proporționalitate.

(2) Prin derogare de la alineatul (1), în cazul în care consideră că profilul de risc al unei întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate prezintă deficiențe semnificative, autoritatea de supraveghere poate să solicite întreprinderii în cauză să nu mai aplice una sau mai multe dintre măsurile de proporționalitate, cu condiția ca solicitarea să fie justificată în mod corespunzător în scris, cu referire la deficiențele specifice ale profilului de risc al întreprinderii. Se consideră că există deficiențe semnificative în cazul în care:

(a) cerința de capital de solvabilitate nu mai este respectată sau există riscul nerespectării sale în următoarele trei luni, fapt evaluat, după caz, fără utilizarea niciuneia dintre măsurile tranzitorii menționate la articolul 77a alineatul (2), la articolul 308c, la articolul 308d sau, după caz, la articolul 111 alineatul (1) al doilea paragraf;

(b) sistemul de guvernanță al întreprinderii este ineficient în înțelesul articolului 41; sau

(c) modificări importante ale profilului de risc al întreprinderii ar putea conduce la neîndeplinirea în mod semnificativ a oricăruia dintre criteriile prevăzute la articolul 29a alineatul (1).

Articolul 29d

Aplicarea măsurilor de proporționalitate de întreprinderi care nu sunt clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare care nu sunt clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate pot aplica măsurile de proporționalitate prevăzute la articolul 35 alineatul (5a), articolul 41, articolul 45 alineatele (1b) și (5), articolul 77 alineatul (8) și articolul 144a alineatul (4), precum și măsurile de proporționalitate prevăzute în actele delegate adoptate în temeiul prezentei directive care sunt atât aplicabile în mod explicit întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate în conformitate cu articolul 29c, cât și identificate în sensul prezentului articol, numai cu aprobarea prealabilă din partea autorității de supraveghere.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare prezintă autorității de supraveghere o cerere scrisă de aprobare. Respectiva cerere include:

(a) o listă a măsurilor de proporționalitate pe care întreprinderea intenționează să le aplice și motivele pentru care utilizarea acestora este justificată în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activităților întreprinderii;

(b) orice altă informație semnificativă privind profilul de risc al întreprinderii;

(c) o declarație conform căreia întreprinderea nu are în vedere nicio modificare strategică care ar avea un impact asupra profilului de risc al întreprinderii în următorii trei ani.

(2) În termen de două luni de la primirea cererii menționate la alineatul (1) al doilea paragraf, autoritatea de supraveghere evaluează cererea și informează întreprinderea cu privire la aprobarea sau respingerea acesteia, precum și cu privire la măsurile de proporționalitate a căror aplicare o aprobă. În cazul în care autoritatea de supraveghere aprobă aplicarea măsurilor de proporționalitate în anumite condiții, decizia de aprobare conține motivele care stau la baza respectivelor condiții. Decizia autorității de supraveghere de a se opune aplicării uneia sau mai multora dintre măsurile de proporționalitate enumerate în cerere se notifică în scris și prezintă motivele pe care se bazează. Motivele respective sunt legate de profilul de risc al întreprinderii.

(3) Autoritatea de supraveghere poate să solicite orice informație suplimentară care este necesară pentru finalizarea evaluării menționate la alineatul (2). Termenul menționat la alineatul respectiv se suspendă pe perioada cuprinsă între data primei solicitări de informații de către autoritățile de supraveghere și data primirii unui răspuns din partea întreprinderii în cauză la respectiva solicitare. Eventualele cereri suplimentare formulate de autoritatea de supraveghere nu conduc la suspendarea termenului de evaluare.

(4) În ceea ce privește cererile primite de autoritățile de supraveghere înainte de 31 iulie 2027, termenul menționat la alineatul (2) este de patru luni.

(5) Aprobarea aplicării măsurilor de proporționalitate poate fi modificată sau retrasă în orice moment dacă profilul de risc al întreprinderii de asigurare sau de reasigurare s-a modificat. Orice decizie a autorității de supraveghere de modificare sau de retragere a aprobării precizează motivele acesteia și se comunică în scris întreprinderii în cauză.

Articolul 29e

Monitorizarea aplicării măsurilor de proporționalitate

(1) În termen de un an de la clasificarea lor ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, întreprinderile de asigurare și de reasigurare raportează autorităților lor de supraveghere informații cu privire la măsurile de proporționalitate aplicate, în cadrul informațiilor care trebuie furnizate în scopuri de supraveghere, astfel cum sunt menționate la articolul 35. În cazul în care astfel de întreprinderi intenționează să modifice lista măsurilor de proporționalitate care urmează să fie aplicate, acestea informează imediat autoritățile lor de supraveghere.

(2) În cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsuri de proporționalitate în temeiul articolului 29d decid să nu mai aplice astfel de măsuri, acestea informează autoritățile lor de supraveghere în această privință.

(3) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică orice măsuri de proporționalitate care corespund măsurilor existente în temeiul prezentei directive până la 28 ianuarie 2025 pot continua să aplice astfel de măsuri fără a aplica cerințele prevăzute la articolele 29b, 29c și 29d, pe o perioadă care nu depășește patru exerciții financiare.”

14. La articolul 30 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Supravegherea financiară prevăzută la alineatul (1) include verificarea, pentru ansamblul activităților întreprinderii de asigurare și de reasigurare, a sistemului de guvernanță al acesteia, a solvabilității sale, a constituirii rezervelor sale tehnice, a activelor sale și a fondurilor proprii eligibile, în conformitate cu normele stabilite sau cu practicile urmate în statul membru de origine în temeiul dispozițiilor adoptate la nivelul Uniunii."

15. Articolul 35 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să prezinte autorităților de supraveghere informațiile necesare în scopul supravegherii, ținând cont de obiectivele supravegherii stabilite la articolele 27 și 28 și de principiile generale ale supravegherii stabilite la articolul 29, în special de principiul proporționalității.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(5a) Ținând seama de informațiile solicitate la alineatele (1), (2) și (3) și de principiile prevăzute la alineatul (4), statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă autorităților de supraveghere un raport periodic de supraveghere care cuprinde informații privind activitatea și rezultatele obținute de întreprindere, sistemul său de guvernanță, profilul său de risc, evaluarea pentru determinarea solvabilității sale și gestionarea capitalului său în perioada de raportare.

Frecvența raportului periodic de supraveghere este următoarea:

(a) pentru întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate, o dată la trei ani sau, în cazul în care acest lucru este permis de autoritatea de supraveghere, minimum o dată la cinci ani;

(b) pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare, altele decât întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate, o dată la trei ani.

În sensul celui de-al doilea paragraf litera (b), dacă se consideră necesar, autoritatea de supraveghere poate solicita întreprinderilor supravegheate să raporteze mai frecvent.";

(c) alineatele (6), (7) și (8) se elimină;

(d) alineatul (9) se înlocuiește cu următorul text:

„(9) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele:

(a) informațiile menționate la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol;

(b) criteriile privind raportarea limitată de supraveghere pentru întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive, având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor acestor tipuri specifice de întreprinderi, pentru a asigura, în măsura corespunzătoare, convergența raportării de supraveghere.";

(e) la alineatul (10), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a prezentului articol, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru raportarea periodică de supraveghere în ceea ce privește machetele utilizate pentru a transmite autorităților de supraveghere informațiile menționate la alineatele (1) și (2), inclusiv pragurile bazate pe riscuri care stabilesc factorul declanșator al cerințelor de raportare, atunci când este cazul, sau orice exonerare de obligația de a furniza informații specifice pentru anumite tipuri de întreprinderi, cum ar fi întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive, având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor anumitor tipuri de întreprinderi. EIOPA elaborează soluții în domeniul tehnologiei informației, inclusiv machete de raportare și instrucțiuni pentru raportarea menționată la alineatele (1) și (2).";

(f) alineatul (11) se elimină;

(g) se adaugă următorul alineat:

„(12) Până la 29 ianuarie 2027, EIOPA prezintă Comisiei un raport privind măsurile, inclusiv modificările legislative, care ar putea fi avute în vedere pentru a elabora un sistem de colectare integrată a datelor care să permită:

(a) reducerea suprapunerilor și a neconcordanțelor între cadrele de raportare din sectorul asigurărilor și cele din alte sectoare ale industriei financiare;

(b) îmbunătățirea standardizării datelor și sporirea eficienței în ceea ce privește partajarea și utilizarea datelor deja raportate în orice cadru de raportare al Uniunii de către orice autoritate competentă relevantă de la nivelul Uniunii sau de la nivel național; și

(c) reducerea costurilor de asigurare a conformității.

EIOPA acordă prioritate informațiilor legate de raportarea de către organismele de plasament colectiv și de raportarea cu privire la instrumentele financiare derivate, dar nu se limitează la acestea.

La întocmirea raportului menționat la primul paragraf, EIOPA lucrează în strânsă cooperare cu celelalte autorități europene de supraveghere și cu Banca Centrală Europeană (BCE) și, când este cazul, implică autoritățile naționale competente."

16. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 35a*

Exonerări și limitări acordate de autoritățile de supraveghere în ceea ce privește raportarea periodică cantitativă de supraveghere

(1) Fără a aduce atingere articolului 129 alineatul (4), în cazul în care perioadele predefinite menționate la articolul 35 alineatul (2) litera (a) punctul (i) sunt mai mici de un an, autoritățile de supraveghere în cauză pot limita raportarea periodică de supraveghere, dacă:

(a) transmiterea informațiilor respective ar fi excesiv de împovărătoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activităților întreprinderii;

(b) informațiile sunt raportate cel puțin anual.

Această limitare a raportării periodice de supraveghere se acordă doar întreprinderilor care, luate împreună, nu reprezintă mai mult de 20 % din piața de asigurări și reasigurări de viață și, respectiv, generale a unui stat membru, unde cota de piață pentru asigurările de viață se bazează pe rezerve tehnice brute, iar cota de piață pentru asigurările generale se bazează pe prime brute subscrise.

Atunci când determină eligibilitatea întreprinderilor pentru aceste limitări, autoritățile de supraveghere acordă prioritate întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate.

(2) Autoritățile de supraveghere în cauză pot limita raportarea periodică de supraveghere sau pot exonera întreprinderile de asigurare și de reasigurare de obligația de a raporta toți indicatorii, dacă:

(a) transmiterea informațiilor respective ar fi excesiv de împovărătoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activităților întreprinderii;

(b) transmiterea informațiilor respective nu este necesară pentru supravegherea eficace a întreprinderii;

(c) exonerarea nu subminează stabilitatea sistemelor financiare în cauză din Uniune; și

(d) întreprinderea poate furniza informațiile la cerere.

Exonerarea de obligația raportării tuturor indicatorilor se acordă doar întreprinderilor care, luate împreună, nu reprezintă mai mult de 20 % din piața de asigurări și reasigurări de viață și, respectiv, generale a unui stat membru, unde cota de piață pentru asigurările de viață se bazează pe rezerve tehnice brute, iar cota de piață pentru asigurările generale se bazează pe prime brute subscrise.

Atunci când determină eligibilitatea întreprinderilor pentru respectivele limitări sau exonerări, autoritățile de supraveghere acordă prioritate întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate.

(3) Întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive sunt exonerate de obligația de raportare periodică de supraveghere a tuturor indicatorilor în cazul în care perioadele predefinite menționate la articolul 35 alineatul (2) litera (a) punctul (i) sunt mai mici de un an, cu condiția să respecte cumulativ următoarele două condiții:

(a) persoanele asigurate și beneficiarii sunt:

(i) fie entități juridice ale grupului din care face parte întreprinderea de asigurare captivă sau întreprinderea de reasigurare captivă;

(ii) fie persoane fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului respectiv, cu condiția ca activitatea desfășurată în legătură cu persoanele fizice respective să rămână sub 5 % din rezervele tehnice;

(b) obligațiile de asigurare și contractele de asigurare care stau la baza obligațiilor de reasigurare ale întreprinderii de asigurare captive sau ale întreprinderii de reasigurare captive nu constau în asigurări obligatorii de răspundere civilă.

(4) În sensul alineatelor (1) și (2) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere evaluează, în cadrul procesului de supraveghere, în ceea ce privește întreprinderile clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, dacă transmiterea de informații ar fi excesiv de împovărătoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor aferente activităților întreprinderii, ținând cont cel puțin de:

(a) riscurile de piață generate de investițiile întreprinderii;

(b) nivelul concentrării riscurilor;

(c) efectele posibile ale managementului activelor întreprinderii asupra stabilității financiare;

(d) sistemele și structurile prin care întreprinderea furnizează informații în scopuri de supraveghere, precum și politica scrisă menționată la articolul 35 alineatul (5).

(5) În sensul alineatelor (1) și (2), autoritățile de supraveghere evaluează, în cadrul procesului de supraveghere, în ceea ce privește întreprinderile care nu sunt clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, dacă transmiterea informațiilor respective ar fi excesiv de împovărătoare în raport cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor aferente activităților întreprinderii, ținând cont cel puțin de elementele menționate la alineatul (4) literele (a)-(d) și de următoarele aspecte:

(a) volumul primelor, al rezervelor tehnice și al activelor întreprinderii;

(b) volatilitatea daunelor și a beneficiilor acoperite de întreprindere;

(c) numărul total de clase de asigurări de viață și generale pentru care s-a acordat autorizație;

(d) caracterul corespunzător al sistemului de guvernanță al întreprinderii;

(e) nivelul fondurilor proprii care acoperă cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim;

(f) dacă întreprinderea este o întreprindere de asigurare captivă sau o întreprindere de reasigurare captivă care acoperă exclusiv riscurile asociate grupului industrial sau comercial din care face parte.

(6) Pentru a asigura aplicarea coerentă și consecventă a alineatelor (1)-(5) de la prezentul articol, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a aduce precizări suplimentare în legătură cu:

(a) metodele utilizate pentru determinarea cotelor de piață menționate la alineatul (1) al doilea paragraf și la alineatul (2) al doilea paragraf de la prezentul articol;

(b) procesul care trebuie utilizat de autoritățile de supraveghere pentru a informa întreprinderile de asigurare și de reasigurare cu privire la orice limitare sau exonerare menționată la prezentul articol.

Articolul 35b

Termene de raportare

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare transmit autorităților de supraveghere informațiile menționate la articolul 35 alineatele (1)-(4) la intervale de un an sau mai mari, în termen de 16 săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii.

(2) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare transmit trimestrial autorităților de supraveghere informațiile menționate la articolul 35 alineatele (1)-(4), în termen de cinci săptămâni de la sfârșitul fiecărui trimestru.

(3) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă autorităților de supraveghere raportul periodic de supraveghere menționat la articolul 35 alineatul (5a) în termen de 18 săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii."

17. La articolul 36 alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) sistemul de guvernanță, inclusiv cerințele de competență profesională și probitate morală, astfel cum sunt prevăzute la articolul 42, și autoevaluarea riscurilor și a solvabilității, astfel cum este prevăzută în capitolul IV secțiunea 2;".

18. Articolul 37 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarea literă:

„(e) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aplică una dintre măsurile tranzitorii menționate la articolele 308c și 308d și sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(i) întreprinderea nu ar respecta cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea măsurii tranzitorii;

(ii) întreprinderea nu a prezentat autorității de supraveghere nici planul inițial de introducere treptată în termenul necesar, astfel cum este prevăzut la articolul 308e al doilea paragraf, nici raportul anual necesar, astfel cum se prevede la al treilea paragraf de la articolul respectiv.";

(b) la alineatul (2), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazurile prevăzute la alineatul (1) literele (d) și (e), majorarea de capital de solvabilitate este proporțională cu riscurile semnificative care decurg din abaterea și, respectiv, nerespectarea menționate la literele respective."

19. La articolul 40 se adaugă următoarele paragrafe:

„Membrii organelor administrative, de conducere și de control ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare au întotdeauna o bună reputație și dețin împreună cunoștințe, aptitudini și experiență suficiente pentru a-și îndeplini atribuțiile.

Membrii organelor administrative, de conducere și de control trebuie să nu fi fost condamnați pentru infracțiuni grave sau repetate legate de spălarea banilor sau de finanțarea terorismului ori pentru alte infracțiuni care ar pune sub semnul întrebării buna lor reputație, cel puțin în cei zece ani anteriori anului în care își îndeplinesc sau ar urma să își îndeplinească atribuțiile în cadrul întreprinderii."

20. Articolul 41 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Sistemul de guvernanță face obiectul unei revizuiri interne periodice. O astfel de revizuire internă include o evaluare a caracterului adecvat al componenței, eficacității și guvernanței interne a organului administrativ, de conducere sau de control, ținând seama de natura, amploarea și complexitatea riscurilor inerente activității întreprinderii.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare instituie o politică de promovare a diversității în cadrul organului administrativ, de conducere sau de control, care include stabilirea unor obiective cantitative individuale legate de echilibrul de gen.

EIOPA emite ghiduri privind noțiunea de diversitate, care să fie avute în vedere la selectarea membrilor organului administrativ, de conducere sau de control.";

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) Statele membre prevăd cerința ca întreprinderile de asigurare și de reasigurare să desemneze persoane diferite pentru îndeplinirea funcțiilor-cheie reprezentate de funcția de management al riscului, funcția actuarială, funcția de asigurare a conformității și funcția de audit intern și ca fiecare dintre aceste funcții să fie îndeplinită în mod independent de celelalte funcții, pentru a se evita conflictele de interese.

În cazul în care o întreprindere a fost clasificată drept întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate în temeiul articolului 29b sau atunci când o întreprindere a obținut aprobarea prealabilă din partea autorităților de supraveghere în temeiul articolului 29d, persoanele responsabile pentru funcțiile-cheie reprezentate de funcția de management al riscului, funcția actuarială și funcția de asigurare a conformității pot îndeplini, de asemenea, orice altă funcție-cheie diferită de cea de audit intern și orice altă funcție sau pot fi membri ai organului administrativ, de conducere sau de control, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) potențialele conflicte de interese sunt gestionate în mod corespunzător;

(b) combinarea funcțiilor sau combinarea unei funcții cu statutul de membru în organul administrativ, de conducere sau de control nu afectează capacitatea persoanei de a-și îndeplini responsabilitățile.";

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Întreprinderile de asigurare sau de reasigurare dețin politici scrise referitoare cel puțin la managementul riscului, la controlul intern, la auditul intern, la remunerare și, în cazul în care este relevant, la externalizare. Întreprinderile se asigură că respectivele politici sunt puse în aplicare.

Respectivele politici scrise se revizuiesc cel puțin o dată pe an. Ele sunt supuse aprobării prealabile a organului administrativ, de conducere sau de control și sunt adaptate în funcție de modificările semnificative ale sistemului sau ale domeniului în cauză. Întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate pot efectua o revizuire cu o frecvență mai redusă, cel puțin o dată la cinci ani, cu excepția cazului în care autoritatea de supraveghere concluzionează, pe baza circumstanțelor specifice ale întreprinderii respective, că este necesară o revizuire mai frecventă."

21. La articolul 42, alineatele (2) și (3) se înlocuiesc cu următorul text:

„(2) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare notifică autorității de supraveghere modificările în ceea ce privește identitatea persoanelor care conduc efectiv întreprinderea sau care dețin alte funcții-cheie, odată cu motivele schimbărilor și cu toate informațiile necesare pentru a se evalua dacă persoanele nou desemnate la conducerea întreprinderii îndeplinesc cerințele de competență profesională și de probitate morală.

(3) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare notifică autorității de supraveghere dacă oricare dintre persoanele menționate la alineatul (1) nu mai îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (1) sau a fost înlocuită din acest motiv.

(4) În cazul în care o persoană care conduce efectiv întreprinderea sau care deține alte funcții-cheie nu îndeplinește cerințele prevăzute la alineatul (1), autoritățile de supraveghere au competența de a solicita întreprinderii de asigurare și de reasigurare să revoce persoana în cauză din funcția respectivă."

22. Articolul 44 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) managementul riscului operațional, inclusiv securitatea cibernetică în sensul definiției de la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2019/881 al Parlamentului European și al Consiliului (*);

(*) Regulamentul (UE) 2019/881 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind ENISA (Agenția Uniunii Europene pentru Securitate Cibernetică) și privind certificarea securității cibernetice pentru tehnologia informației și comunicațiilor și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 526/2013 (Regulamentul privind securitatea cibernetică) (JO L 151, 7.6.2019, p. 15).";

(ii) se adaugă următoarele paragrafe:

„În cazul în care întreprinderile de asigurare sau de reasigurare aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d, planurile lor de lichiditate țin seama de utilizarea primei de volatilitate și evaluează dacă pot apărea constrângeri în materie de lichiditate care nu sunt compatibile cu utilizarea primei de volatilitate.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama de orizontul pe termen scurt, mediu și lung atunci când evaluează riscurile legate de durabilitate.

În sensul evaluării menționate la al cincilea paragraf, autoritățile de supraveghere se asigură că întreprinderile, în cadrul managementului riscului, dispun de strategii, politici, procese și sisteme pentru identificarea, măsurarea, gestionarea și monitorizarea riscurilor legate de durabilitate pe termen scurt, mediu și lung.”;

(b) alineatul (2a) se modifică după cum urmează:

(i) primul paragraf se modifică după cum urmează:

1. litera (b) se modifică după cum urmează:

— punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) senzitivitatea rezervelor lor tehnice și a fondurilor proprii eligibile la ipotezele care stau la baza calculării primei de echilibrare, inclusiv a calculării marjei de credit istorice menționate la articolul 77c alineatul (1) litera (b);”;

— punctul (iii) se elimină;

2. litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în cazul în care se aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d, senzitivitatea rezervelor lor tehnice și a fondurilor proprii eligibile la modificările condițiilor economice care ar afecta marja corectată în funcție de risc menționată la articolul 77d alineatul (3).”;

(ii) al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care se aplică, prima de volatilitate menționată la articolul 77d este luată în considerare în politicile scrise privind managementul riscului menționate la articolul 41 alineatul (3).”;

(c) se introduc următoarele alineate:

„(2b) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare elaborează și monitorizează punerea în aplicare a unor planuri specifice care includ obiective cuantificabile și a unor procese pentru a monitoriza și a aborda riscurile financiare care decurg pe termen scurt, mediu și lung din factorii de durabilitate, inclusiv cele care decurg din procesul de ajustare și din tendințele de tranziție în contextul obiectivelor de reglementare și actelor juridice relevante ale Uniunii și ale statelor membre în ceea ce privește factorii de durabilitate, în special cele prevăzute în Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

Obiectivele cuantificabile și procesele prevăzute pentru abordarea riscurilor legate de durabilitate și incluse în planurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat iau în considerare ultimele rapoarte ale Consiliului științific consultativ european privind schimbările climatice și de cele mai recente măsuri prescrise de acesta, în special în ceea ce privește îndeplinirea obiectivelor climatice ale Uniunii. În cazul în care întreprinderea publică informații privind aspecte legate de durabilitate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE, planurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sunt corelate cu planurile menționate la articolul 19a sau la articolul 29a din directiva respectivă și în special, includ acțiuni referitoare la modelul de afaceri și strategia întreprinderii, care sunt consecvente în cadrul ambelor planuri. Dacă este cazul, metodologiile și ipotezele care susțin obiectivele, angajamentele și deciziile strategice publicate de întreprinderi sunt corelate cu metodologiile și ipotezele incluse în planurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat.

Obiectivele, procesele și acțiunile pentru a aborda riscurile legate de durabilitate incluse în planurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor legate de durabilitate ale modelului de afaceri al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, în conformitate cu articolul 29 alineatul (3).

(2c) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare în care aduce precizări suplimentare în legătură cu:

(a) standardele minime și metodologiile de referință pentru identificarea, măsurarea, gestionarea și monitorizarea riscurilor legate de durabilitate;

(b) elementele care trebuie cuprinse în planurile care urmează să fie elaborate în conformitate cu alineatele (2b) și (2e) de la prezentul articol, care includ termene specifice, obiective și jaloane cuantificabile intermediare, pentru a monitoriza și a aborda riscurile financiare care decurg din factorii de durabilitate, precum și interconexiunile cu cerințele prevăzute la articolele 45 și 45a;

(c) abordările în materie de supraveghere în ceea ce privește planurile, obiectivele cuantificabile și procesele menționate la alineatele (2b) și (2e);

(d) elementele planurilor menționate la alineatele (2b) și (2e) de la prezentul articol care trebuie publicate, inclusiv obiectivele cuantificabile relevante, în conformitate cu articolul 51.

EIOPA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2d) Întreprinderea publică anual obiectivele cuantificabile incluse în planurile menționate la alineatele (2b) și (2e).

(2e) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare participativă, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul central în Uniune are obligația de a elabora, la nivel de grup, un plan în conformitate cu alineatul (2b) de la prezentul articol, statele membre se asigură că filialele de asigurare și de reasigurare care sunt vizate de planul respectiv și care intră în sfera supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) sunt exonerate de obligația de elaborare a unui plan la nivel individual în conformitate cu alineatul (2b) de la prezentul articol.

(*)) Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 («Legea europeană a climei») (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).”

23. Articolul 45 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1) al doilea paragraf, se adaugă următoarele litere:

„(d) examinarea și analizarea situației macroeconomice și a posibilelor evoluții la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare;

(e) la cererea motivată a autorității de supraveghere, examinarea și analizarea următoarelor aspecte:

(i) elemente macroprudențiale care pot afecta profilul de risc specific, limitele de toleranță la risc aprobate, strategia de afaceri, activitățile de subscriere sau deciziile de investiții, precum și necesitățile generale privind solvabilitatea ale întreprinderii, menționate la litera (a);

(ii) activitățile întreprinderii care pot afecta evoluțiile la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare și care au potențialul de a se transforma în surse de risc sistemic;

(f) capacitatea generală a întreprinderii de a-și onora obligațiile financiare față de deținătorii de polițe și față de alte contrapartide atunci când obligațiile respective devin scadente, chiar și în condiții de criză.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(1a) În sensul alineatului (1) literele (d) și (e), evoluțiile la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare includ, cel puțin, următoarele elemente:

(a) nivelul ratelor dobânzilor și al marjelor;

(b) nivelul indicilor pieței financiare;

(c) inflația;

(d) interconectarea cu alți participanți din piața financiară;

(e) schimbările climatice, pandemiile, alte evenimente de mare amploare și alte catastrofe, care pot afecta întreprinderile de asigurare și de reasigurare.

În sensul alineatului (1) litera (e) punctul (i), elementele macroprudențiale includ, cel puțin, scenarii viitoare nefavorabile plauzibile și riscuri legate de ciclul de creditare și încetinirea creșterii economice, de comportamentul gregar în ceea ce privește investițiile sau de concentrările excesive ale expunerilor la nivel sectorial.

(1b) Statele membre se asigură că analiza prevăzută la alineatul (1) litera (d) de la prezentul articol este proporțională cu natura riscurilor, precum și cu amploarea și complexitatea activităților întreprinderilor. Statele membre se asigură că întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile care au obținut aprobarea prealabilă din partea autorităților de supraveghere în temeiul articolului 29d nu sunt obligate să efectueze analiza menționată la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol.”;

(c) alineatul (2a) se înlocuiește cu următorul text:

„(2a) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b, prima de volatilitate menționată la articolul 77d sau măsurile tranzitorii menționate la articolul 77a alineatul (2), la articolele 308c și 308d sau, după caz, la articolul 111 alineatul (1) al doilea paragraf și la articolul 111 alineatul (2a), aceasta efectuează o evaluare a conformității cu cerințele de capital menționate la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol luând și, respectiv, neluând în calcul respectivele prime și măsuri tranzitorii.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, cerința de evaluare a mecanismului de introducere treptată menționat la articolul 77a nu se aplică unei monede în cazul căreia este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

(a) ponderea fluxurilor de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare în moneda respectivă în raport cu toate fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare nu depășește 5 %;

(b) în ceea ce privește fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare în moneda respectivă, ponderea fluxurilor de trezorerie viitoare aferente scadențelor în cazul cărora structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc este extrapolată în raport cu toate fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare nu depășește 10 %.

(2b) În cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare aplică prima de volatilitate menționată la articolul 77d, evaluarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol indică, în plus, gradul semnificativ în care profilul de risc al întreprinderii în cauză se abate de la ipotezele care stau la baza primei de volatilitate.”;

(d) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare realizează evaluarea menționată la alineatul (1) în fiecare an și fără întârziere după orice modificare semnificativă a profilului lor de risc.

Prin derogare de la primul paragraf de la prezentul alineat, întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot realiza evaluarea menționată la alineatul (1) cel puțin o dată la doi ani și fără întârziere după orice modificare semnificativă a profilului lor de risc, cu excepția cazului în care autoritatea de supraveghere concluzionează, pe baza circumstanțelor specifice ale întreprinderii, că este necesară o evaluare mai frecventă, dacă este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) întreprinderea este clasificată drept o întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate;

(b) întreprinderea este o întreprindere de asigurare captivă sau o întreprindere de reasigurare captivă care îndeplinește toate criteriile următoare:

(i) persoanele asigurate și beneficiarii sunt entități juridice ale grupului din care face parte întreprinderea de asigurare captivă sau întreprinderea de reasigurare captivă ori persoane fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului respectiv, iar activitatea desfășurată în legătură cu persoanele fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului rămâne sub 5 % din rezervele tehnice;

(ii) obligațiile de asigurare și contractele de asigurare care stau la baza obligațiilor de reasigurare ale întreprinderii de asigurare captive sau ale întreprinderii de reasigurare captive nu constau în asigurări obligatorii de răspundere civilă.

Exonerarea de obligația de evaluare anuală nu împiedică întreprinderea să identifice, să măsoare, să gestioneze, să monitorizeze, și să raporteze riscurile în mod continuu.";

(e) se adaugă următoarele alineate:

„(8) În sensul alineatului (1) literele (d) și (e), în cazul în care li se încredințează un mandat macroprudențial altor autorități decât autorităților de supraveghere, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere comunică organismelor și autorităților naționale relevante care dețin un mandat macroprudențial concluziile evaluărilor lor macroprudențiale ale autoevaluării riscurilor și a solvabilității efectuate de întreprinderile de asigurare și de reasigurare, astfel cum se menționează la prezentul articol.

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere cooperează cu organismele și autoritățile naționale care dețin un mandat macroprudențial pentru a analiza rezultatele și, după caz, pentru a identifica eventualele elemente macroprudențiale cu privire la modul în care activitatea întreprinderilor poate afecta evoluțiile la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare.

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere comunică întreprinderii în cauză elementele macroprudențiale și parametrii de intrare cu relevanță pentru evaluare.

(9) Atunci când decide dacă să solicite oricare dintre analizele menționate la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o filială inclusă în sfera supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), autoritatea de supraveghere examinează dacă vreuna dintre respectivele analize este efectuată la nivel de grup de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul central în Uniune și se referă la particularitățile respectivei filiale.

Autoritățile naționale de supraveghere notifică anual atât EIOPA, cât și Comitetul european pentru risc sistemic (CERS), înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*), lista întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și lista grupurilor pentru care solicită măsurile macroprudențiale suplimentare.

(*) Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1)."

24. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 45a*

Analiza pe bază de scenarii de schimbări climatice

(1) În scopul identificării și al evaluării riscurilor menționate la articolul 45 alineatul (2), întreprinderea în cauză evaluează, de asemenea, dacă are vreo expunere semnificativă la riscuri legate de schimbările climatice. Întreprinderea demonstrează gradul de semnificație al expunerii sale la riscuri legate de schimbările climatice în evaluarea menționată la articolul 45 alineatul (1).

(2) În cazul în care are o expunere semnificativă la riscuri legate de schimbările climatice, întreprinderea în cauză specifică cel puțin două scenarii de schimbări climatice pe termen lung, care includ următoarele:

(a) un scenariu de schimbări climatice pe termen lung în care creșterea temperaturii globale rămâne sub două grade Celsius;

(b) un scenariu de schimbări climatice pe termen lung în care creșterea temperaturii globale este semnificativ mai mare de două grade Celsius.

(3) La intervale regulate, evaluarea menționată la articolul 45 alineatul (1) conține o analiză a impactului pe care l-ar avea asupra activității întreprinderii scenariile de schimbări climatice pe termen lung specificate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol. Intervalele respective sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor legate de schimbările climatice inerente activității întreprinderii, dar nu depășesc trei ani.

(4) Scenariile de schimbări climatice pe termen lung menționate la alineatul (2) se revizuiesc cel puțin o dată la trei ani și se actualizează dacă este necesar. Atunci când revizuiesc scenariile de schimbări climatice pe termen lung, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama de rezultatele obținute cu instrumentele și principiile utilizate în scenariile anterioare de schimbări climatice, pentru a le spori eficacitatea.

(5) Prin derogare de la alineatele (2), (3) și (4), întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate nu au obligația de a specifica scenarii de schimbări climatice, nici de a evalua impactul acestora asupra activității întreprinderii."

25. Articolul 51 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 51*

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: conținut

(1) Ținând seama de informațiile necesare în temeiul articolului 35 alineatul (3) și de principiile enunțate la alineatul (4) de la respectivul articol, statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să facă public, anual, un raport privind solvabilitatea și situația lor financiară.

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară este alcătuit din două secțiuni, identificate în mod clar și publicate împreună. Prima secțiune cuprinde informații destinate în mod specific deținătorilor de polițe și beneficiarilor, iar a doua secțiune cuprinde informații destinate profesioniștilor din piață.

(1a) Secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară care cuprinde informații destinate deținătorilor de polițe și beneficiarilor conține următoarele informații:

(a) o scurtă descriere a activității și a rezultatelor obținute de întreprindere;

(b) o scurtă descriere a managementul capitalului și a profilului de risc al întreprinderii, inclusiv în raport cu riscurile legate de durabilitate; și

(c) o declarație din care să reiasă dacă întreprinderea publică planurile menționate la articolul 19a sau la articolul 29a din Directiva 2013/34/UE.

(1b) Secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară care cuprinde informații destinate profesioniștilor din piață conține următoarele informații, prezentate fie integral, fie prin trimiteri la informații echivalente, atât ca natură, cât și ca sferă, care au fost făcute publice în temeiul altor dispoziții juridice sau de reglementare:

(a) o descriere a activității și a rezultatelor obținute de întreprindere;

(b) o descriere a sistemului de guvernanță;

(c) o descriere, separat pentru active, rezerve tehnice și alte obligații, a bazelor și metodelor folosite la evaluarea acestora;

(d) o descriere a managementului capitalului și a profilului de risc, cuprinzând cel puțin următoarele:

(i) structura și valoarea fondurilor proprii, precum și calitatea acestora;

(ii) valoarea cerinței de capital de solvabilitate și a cerinței de capital minim;

(iii) în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare relevante pentru stabilitatea sistemelor financiare din Uniune, informații privind senzitivitatea la risc;

(iv) opțiunea prevăzută la articolul 304 care este utilizată pentru calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

(v) informații care permit o bună înțelegere a principalelor diferențe dintre ipotezele care stau la baza formulei standard și cele care stau la baza modelului intern utilizat de către întreprindere la calcularea cerinței de capital de solvabilitate;

(vi) valoarea la care se ridică nerespectarea cerinței de capital minim sau nerespectarea semnificativă a cerinței de capital de solvabilitate pe parcursul perioadei de raportare, chiar dacă situația a fost ulterior remediată, împreună cu o explicație privind cauzele și consecințele sale, precum și măsurile de remediere care au fost aplicate;

(e) o indicație din care să reiasă dacă întreprinderea are o expunere semnificativă la riscuri legate de schimbările climatice în urma evaluării gradului de semnificație menționate la articolul 45a alineatul (1) și, după caz, dacă aluat anumite măsuri în acest sens;

(f) o declarație din care să reiasă dacă întreprinderea publică planurile menționate la articolul 19a sau la articolul 29a din Directiva 2013/34/UE;

(g) elementele menționate la articolul 44 alineatul (2c) litera (d).

(1c) În cazul în care se aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b, descrierea menționată la alineatul (1b) litera (c) și litera (d) punctele (i) și (ii) de la prezentul articol conține și o descriere a primei de echilibrare și a portofoliului de obligații și active alocate căruia i se aplică prima de echilibrare, precum și o cuantificare a impactului reducerii la zero a primei de echilibrare asupra poziției financiare a întreprinderii.

Descrierea menționată la alineatul (1b) litera (c) și litera (d) punctele (i) și (ii) de la prezentul articol conține și o declarație în care se precizează dacă întreprinderea utilizează sau nu prima de volatilitate menționată la articolul 77d și, în caz afirmativ, întreprinderea face publice următoarele informații:

(a) o cuantificare a impactului reducerii la zero a primei de volatilitate asupra poziției financiare a întreprinderii;

(b) pentru fiecare monedă sau, după caz, țară relevantă, prima de volatilitate calculată în conformitate cu articolul 77d și cele mai bune estimări corespunzătoare pentru obligațiile de asigurare sau de reasigurare.

(2) Descrierea menționată la alineatul (1b) litera (d) punctul (i) cuprinde o analiză a schimbărilor semnificative față de perioada de raportare anterioară și o explicație a diferențelor majore în ceea ce privește valoarea elementelor respective din situațiile financiare, precum și o scurtă descriere a transferabilității capitalului.

Informațiile publicate privind cerința de capital de solvabilitate, astfel cum sunt menționate la alineatul (1b) litera (d) punctul (ii) de la prezentul articol, indică separat valoarea calculată în conformitate cu capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 2 și 3 și majorarea de capital de solvabilitate impusă în conformitate cu articolul 37 sau impactul parametrilor specifici pe care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare trebuie să îi utilizeze în conformitate cu articolul 110, împreună cu informații concise privind justificarea acestora de către autoritatea de supraveghere în cauză.

Informațiile publicate privind cerința de capital de solvabilitate sunt însoțite, dacă este cazul, de o indicație privind faptul că valoarea sa finală face încă obiectul unei evaluări de către autoritățile de supraveghere.

(3) Întreprinderile de asigurare captive nu sunt obligate să publice secțiunea destinată deținătorilor de polițe și beneficiarilor și au doar obligația de a include în secțiunea destinată profesioniștilor din piață datele cantitative impuse de standardele tehnice de punere în aplicare menționate la articolul 56, cu condiția ca respectivele întreprinderi să îndeplinească următoarele condiții:

(a) persoanele asigurate și beneficiarii sunt entități juridice ale grupului din care face parte întreprinderea de asigurare captivă sau persoane fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului respectiv, iar activitatea desfășurată în legătură cu persoanele fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului rămâne sub 5 % din rezervele tehnice;

(b) obligațiile de asigurare ale întreprinderii de asigurare captive nu constau în asigurări obligatorii de răspundere civilă.

(4) Întreprinderile de reasigurare captive nu sunt obligate să publice secțiunea destinată deținătorilor de polițe și beneficiarilor și au doar obligația de a include în secțiunea destinată profesioniștilor din piață datele cantitative impuse de standardele tehnice de punere în aplicare menționate la articolul 56, cu condiția ca respectivele întreprinderi să îndeplinească următoarele condiții:

(a) persoanele asigurate și beneficiarii sunt entități juridice ale grupului din care face parte întreprinderea de reasigurare captivă sau persoane fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului respectiv, iar activitatea desfășurată în legătură cu persoanele fizice eligibile să fie acoperite prin polițele de asigurare ale grupului rămâne sub 5 % din rezervele tehnice;

(b) contractele de asigurare care stau la baza obligațiilor de reasigurare ale întreprinderii de reasigurare captive nu se referă la asigurări obligatorii de răspundere civilă;

(c) împrumuturile existente cu întreprinderea-mamă sau orice întreprindere din cadrul grupului, inclusiv rezervele de numerar la nivel de grup, nu depășesc 20 % din totalul activelor deținute de întreprinderea de reasigurare captivă; și

(d) pierderea maximă care rezultă din rezervele tehnice brute poate fi evaluată în mod determinist fără a se utiliza metode stocastice.

(5) Prin derogare de la alineatul (1), întreprinderile de reasigurare pot alege să nu facă publică secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară care este destinată deținătorilor de polițe și beneficiarilor.

(6) Prin derogare de la alineatul (1b) de la prezentul articol, întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate pot să facă publice numai datele cantitative impuse de standardele tehnice de punere în aplicare menționate la articolul 56 în secțiunea din raportul privind solvabilitatea și situația financiară care cuprinde informații destinate altor profesioniști din piață, cu condiția să prezinte, o dată la trei ani, un raport complet care să conțină toate informațiile prevăzute la prezentul articol.

(7) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare fac publice și transmit autorității de supraveghere informațiile menționate la prezentul articol la intervale de un an sau mai mari, în termen de 18 săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii.

(8) În cadrul raportului menționat la alineatul (1) de la prezentul articol, întreprinderile de asigurare și de reasigurare au obligația de a face public impactul utilizării, în scopul calculării rezervelor tehnice prevăzute la articolul 77, a structurii temporale a ratei dobânzilor fără risc determinate fără aplicarea mecanismului de introducere treptată pentru extrapolare, astfel cum se menționează la articolul 77e alineatul (1) litera (aa), în locul structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc.

Cu toate acestea, prin derogare de la primul paragraf, cerința de publicare a informațiilor nu se aplică unei monede în cazul căreia este îndeplinită oricare dintre următoarele condiții:

(a) ponderea fluxurilor de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare în moneda respectivă în raport cu toate fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare nu depășește 5 %;

(b) în ceea ce privește fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare în moneda respectivă, ponderea fluxurilor de trezorerie viitoare aferente scadențelor în cazul cărora structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc este extrapolată în raport cu toate fluxurile de trezorerie viitoare asociate obligațiilor de asigurare sau de reasigurare nu depășește 10 %.”

26. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 51a*

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: cerințe de audit

(1) În cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, altele decât întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate, întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive, bilanțul publicat în cadrul raportului privind solvabilitatea și situația financiară în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) sau bilanțul publicat în cadrul raportului unic privind solvabilitatea și situația financiară în conformitate cu articolul 256 alineatul (2) litera (b) face obiectul unui audit.

(2) Prin derogare de la articolul 29c, statele membre pot extinde cerința prevăzută la alineatul (1) de la prezentul articol la întreprinderile clasificate ca întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate, la întreprinderile de asigurare captive și la întreprinderile de reasigurare captive.

(3) Statele membre pot extinde domeniul de aplicare al cerinței de audit menționate la alineatul (1) la alte elemente ale raportului privind solvabilitatea și situația financiară.

(4) Auditul este efectuat de un auditor statutar sau de o firmă de audit, în conformitate cu standardele de auditare aplicabile în temeiul articolului 26 din Directiva 2006/43/CE. Pentru efectuarea misiunii de audit, auditorii statutari și firmele de audit îndeplinesc atribuțiile auditorilor prevăzute la articolul 72 din prezenta directivă.

(5) În statele membre în care, la 28 ianuarie 2025, actuarii înregistrați sunt autorizați, în temeiul dreptului intern, să auditeze rezervele tehnice, sumele recuperabile din contractele de reasigurare și elementele conexe, actuarii înregistrați respectivi pot continua să efectueze astfel de audituri, cu condiția ca aceștia să acționeze în conformitate cu standarde obligatorii care să asigure un audit de înaltă calitate și să acopere cel puțin domeniul practicii de audit, al independenței și al controalelor interne ale calității la realizarea unor astfel de audituri, și în conformitate cu atribuțiile menționate la articolul 72.

(6) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă autorității de supraveghere, împreună cu raportul privind solvabilitatea și situația financiară, un raport separat întocmit de auditorul statutar sau de firma de audit, care cuprinde și o descriere a naturii și a rezultatelor auditului."

27. Articolul 52 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), se adaugă următoarele litere:

„(e) numărul total de întreprinderi de asigurare și de reasigurare, defalcat pe întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate și altele, care utilizează simplificări sau măsuri de proporționalitate și numărul de întreprinderi care utilizează măsuri de proporționalitate specifice;

(f) numărul de grupuri, defalcat pe grupuri mici și cu un grad redus de complexitate și altele, care utilizează simplificări sau măsuri de proporționalitate și numărul de grupuri care utilizează măsuri de proporționalitate specifice.";

(b) la alineatul (2), se adaugă următoarea literă:

„(f) pentru fiecare stat membru, numărul de întreprinderi de asigurare și de reasigurare și numărul de grupuri, defalcat pe întreprinderi sau, respectiv, pe grupuri mici și cu un grad redus de complexitate și altele, care utilizează simplificări sau măsuri de proporționalitate și numărul de întreprinderi sau grupuri care utilizează simplificări și alte măsuri de proporționalitate specifice.";

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) EIOPA furnizează Parlamentului European, Consiliului și Comisiei informațiile menționate la alineatul (2), împreună cu un raport care prezintă gradul de convergență a practicilor de supraveghere ale autorităților de supraveghere din diferitele state membre în ceea ce privește utilizarea majorărilor de capital de solvabilitate și utilizarea măsurilor de proporționalitate.

(4) EIOPA evaluează efectele aplicării criteriilor prevăzute la articolul 29a alineatul (1) pentru identificarea întreprinderilor mici și cu un grad redus de complexitate, precum și a criteriilor prevăzute la articolul 213a alineatul (1) pentru identificarea grupurilor mici și cu un grad redus de complexitate, cel puțin în ceea ce privește obiectivele de protecție a deținătorilor de polițe, stabilitate financiară și condiții de concurență echitabile. EIOPA prezintă Comisiei un raport privind constatările sale până la 31 ianuarie 2030. După caz, raportul ia în considerare posibilitatea de a modifica criteriile respective."

28. La articolul 53, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Alineatele (1) și (2) de la prezentul articol nu se aplică informațiilor menționate la articolul 51 alineatul (1a) litera (b) și la articolul 51 alineatul (1b) literele (d) și (e)."

29. La articolul 56, se adaugă următorul paragraf:

„EIOPA elaborează soluții informatice pentru procedurile, formatele și machetele menționate la al doilea paragraf, inclusiv pentru instrucțiuni."

30. La articolul 58 alineatul (3), literele (a) și (b) se înlocuiesc cu următorul text:

„(a) stabilit sau face obiectul unor reglementări în afara Uniunii; sau

(b) o persoană fizică sau juridică care nu face obiectul supravegherii în temeiul prezentei directive, al Directivei 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*), al Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE.

(*) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32)."

31. La articolul 60 alineatul (1) litera (a), cuvintele „articolului 1a punctul 2 din Directiva 85/611/CEE" se înlocuiesc cu „articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE".

32. La articolul 62 primul paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul în care influența exercitată de persoanele menționate la articolul 57 este susceptibilă să aducă atingere administrării corecte și prudente a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, statele membre impun autorității de supraveghere din statul membru de origine al întreprinderii în capitalul căreia este deținută, avută în vedere sau majorată o participație calificată să ia măsuri adecvate pentru a pune capăt acestei situații."

33. La articolul 63 al doilea paragraf, cuvintele „Directiva 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „Directiva 2014/65/UE".

34. La articolul 64 se adaugă următorul paragraf:

„Primul, al doilea și al treilea paragraf de la prezentul articol nu împiedică autoritățile de supraveghere să publice rezultatele testelor de stres efectuate în conformitate cu articolul 34 alineatul (4) din prezenta directivă sau cu articolul 32 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 sau să transmită EIOPA rezultatele testelor de stres în scopul publicării de către EIOPA a rezultatelor testelor de stres efectuate la nivelul Uniunii."

35. La articolul 68 alineatul (1), după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„Articolul 64 primul paragraf și articolul 67 nu împiedică schimbul de informații între autoritățile de supraveghere și autoritățile fiscale din același stat membru, în măsura în care un astfel de schimb este permis de dreptul intern. În cazul în care informațiile respective provin dintr-un alt stat membru, acestea fac obiectului schimbului numai cu acordul expres al autorității de la care acestea provin."

36. La articolul 70, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) la litera (a), cuvintele „Băncii Centrale Europene (BCE)" se înlocuiesc cu „BCE";

(b) la litera (c), cuvintele „Comitetului european pentru risc sistemic (CERS) înființat prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([1])" se înlocuiesc cu „CERS".

37. La articolul 72 alineatul (1), partea introductivă se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre prevăd cel puțin că persoanele care sunt autorizate în înțelesul Directivei 2006/43/CE, care desfășoară în cadrul unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare auditarea legală menționată la articolul 34 sau articolul 35 din Directiva 2013/34/UE sau la articolul 73 din Directiva 2009/65/CE sau orice altă misiune legală, au obligația de a semnala de îndată autorităților de supraveghere orice fapt sau decizie referitoare la respectiva întreprindere de care au luat cunoștință în exercițiul misiunii lor și care este de natură să aibă una dintre următoarele consecințe:".

38. Articolul 77 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (5), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Atunci când procedează la o evaluare separată a celei mai bune estimări și a marjei de risc, întreprinderile de asigurare și de reasigurare calculează marja de risc determinând costul mobilizării unei valori a fondurilor proprii eligibile egală cu cerința de capital de solvabilitate ajustată în timp necesară pentru a face față obligațiilor de asigurare și de reasigurare pe toată durata lor de viață. Ajustarea cerinței de capital de solvabilitate constă într-un element exponențial și variabil în funcție de timp.”;

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(6) Se consideră că rata costului capitalului menționată la alineatul (5) este egală cu 4,75 % începând cu 30 ianuarie 2027. Comisia efectuează revizuirea periodică menționată la alineatul (5) al doilea paragraf nu mai devreme de 31 ianuarie 2032.

(7) În cazul în care contractele de asigurare și de reasigurare includ opțiuni și garanții financiare, metodele utilizate pentru calcularea celei mai bune estimări reflectă în mod corespunzător faptul că valoarea actualizată a fluxurilor de trezorerie generate de contractele respective poate depinde atât de rezultatul estimat al evenimentelor și evoluțiilor viitoare, cât și de abaterile potențiale ale rezultatului real de la rezultatul estimat în anumite scenarii.

(8) În pofida alineatului (7), întreprinderile de asigurare și de reasigurare care sunt clasificate drept întreprinderi mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile care au obținut aprobarea prealabilă din partea autorităților de supraveghere pot utiliza o evaluare deterministă prudentă a celei mai bune estimări pentru obligațiile de asigurare de viață cu opțiuni și garanții care nu sunt considerate semnificative.”

39. Articolul 77a se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 77a*

Extrapolarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc

(1) La determinarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc, menționată la articolul 77 alineatul (2), se utilizează informații derivate din instrumentele financiare relevante și se asigură concordanța cu acestea. La determinarea respectivă se ține cont de instrumente financiare relevante cu scadențe în cazul cărora piețele sunt diversificate, lichide și transparente. În cazul scadențelor care depășesc primul punct de netezire, rata relevantă a dobânzilor fără risc se extrapolează în conformitate cu al treilea paragraf. Primul punct de netezire pentru o monedă este cea mai îndepărtată scadență pentru care sunt îndeplinite condițiile următoare:

(a) piețele instrumentelor financiare cu scadența respectivă sunt diversificate, lichide și transparente;

(b) ponderea obligațiunilor rămase de rambursat cu scadența respectivă sau o scadență mai îndepărtată din totalul obligațiunilor rămase de rambursat exprimate în moneda respectivă este suficient de ridicată.

Partea extrapolată a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe ratele *forward* care converg lin dinspre rata *forward* aplicabilă la primul punct de netezire către o ultimă rată *forward* (UFR).

Rata *forward* extrapolată este egală cu media ponderată a unei rate *forward* lichide și a UFR. Rata *forward* lichidă se bazează pe una sau pe un set de rate *forward* în raport cu cele mai îndepărtate scadențe pentru care valoarea instrumentului financiar relevant poate fi determinată pe o piață diversificată, lichidă și transparentă. Pentru scadențe de cel puțin 40 de ani după primul punct de netezire, ponderea UFR este de cel puțin 77,5 %.

Partea extrapolată a ratelor dobânzilor fără risc relevante ține cont de informațiile din instrumente financiare, altele decât obligațiuni, iar piețele instrumentelor financiare respective sunt diversificate, lichide și transparente.

(2) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritatea lor de supraveghere, să aplice mecanismul de introducere treptată prevăzut la al doilea paragraf.

Mecanismul de introducere treptată menționat la primul paragraf constă în următoarele:

(a) la 30 ianuarie 2027, parametrii care determină viteza convergenței ratelor *forward* către ultima rată *forward* a extrapolării se stabilesc astfel încât structura temporală a ratei dobânzilor fără risc să fie suficient de similară cu structura temporală a ratei dobânzilor fără risc din data respectivă stabilită în conformitate cu regulile privind extrapolarea aplicabile la 29 ianuarie 2027;

(b) parametrii care determină viteza de convergență a ratelor *forward* către ultima rata *forward* a extrapolării se reduc liniar la începutul fiecărui an calendaristic, astfel încât parametrii finali ai extrapolării să se aplice de la 1 ianuarie 2032.

Mecanismul de introducere treptată menționat la primul paragraf de la prezentul alineat se aplică fără a se afecta determinarea diversificării, a lichidității și a transparenței piețelor financiare și nici primul punct de netezire menționat la alineatul (1).

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat fac publice, în secțiunea din raportul lor privind solvabilitatea și situația financiară care constă în informații destinate profesioniștilor din piață, menționate la articolul 51 alineatul (1b):

(a) faptul că aplică mecanismul de introducere treptată pentru extrapolare; și

(b) cuantificarea impactului neaplicării mecanismului de introducere treptată asupra poziției lor financiare.

(3) În pofida alineatului (1), la 28 ianuarie 2025, primul punct de netezire pentru euro este la o scadență de 20 de ani."

40. La articolul 77b alineatul (1), se adaugă următorul paragraf:

„În sensul primului paragraf litera (i), un contract de asigurare de viață de grup este considerat a fi un singur contract."

41. Articolul 77d se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (1)-(4) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) Statele membre se asigură că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare poate aplica prima de volatilitate structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc, în vederea calculării celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2), sub rezerva aprobării prealabile de către autoritățile de supraveghere în cazul în care sunt îndeplinite cel puțin condițiile următoare:

(a) prima de volatilitate pentru o anumită monedă se aplică la calcularea celei mai bune estimări a tuturor obligațiilor de asigurare și de reasigurare ale întreprinderii care sunt exprimate în moneda respectivă, în cazul în care structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc utilizată pentru calcularea celei mai bune estimări a obligațiilor respective nu include o primă de echilibrare, astfel cum este menționată la articolul 77b;

(b) întreprinderea demonstrează, într-un mod considerat convingător de autoritatea de supraveghere, că a instituit procese adecvate pentru calcularea primei de volatilitate în temeiul alineatelor (3) și (4) de la prezentul articol.

(1a) În pofida alineatului (1) de la prezentul articol, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care au aplicat o primă de volatilitate structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc pentru calcularea celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2) înainte de 29 ianuarie 2026 pot continua, fără aprobarea prealabilă din partea autorității de supraveghere, să aplice o primă de volatilitate cu condiția să respecte condițiile pentru aprobare prealabilă în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol începând cu 30 ianuarie 2027.

(1b) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a impune unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare să înceteze să aplice o primă de volatilitate structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc pentru calcularea celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2) în cazul în care întreprinderea nu mai îndeplinește condițiile pentru aprobare prealabilă prevăzute în dreptul intern în conformitate cu alineatul (1) de la prezentul articol. Atunci când o întreprindere restabilește conformitatea cu condițiile respective, întreprinderea respectivă poate solicita aprobarea prealabilă din partea autorităților de supraveghere pentru a aplica o primă de volatilitate structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc pentru calcularea celei mai bune estimări în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.

(1c) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot, sub rezerva aprobării prealabile de către autoritatea de supraveghere, să aplice o ajustare specifică întreprinderii marjei corectate în funcție de risc a monedei menționate la alineatul (3), în cazul în care:

(a) marja corectată în funcție de risc a depășit marja corectată în funcție de risc calculată pe baza portofoliului de investiții în instrumente de datorie al întreprinderii în cursul celor patru perioade de raportare trimestriale anterioare datei de raportare; și

(b) informațiile care sunt inerente activelor relevante ale întreprinderii și care sunt raportate de întreprindere în conformitate cu articolul 35 alineatele (1)-(4) sunt de o calitate suficientă pentru a permite un calcul corect și fiabil al ajustării respective.

Ajustarea corespunde celei mai mici valori dintre 105 % și raportul dintre marja corectată în funcție de risc calculată pe baza portofoliului de investiții în instrumente de datorie al întreprinderii și marja corectată în funcție de risc calculată pe baza portofoliului de referință pentru moneda relevantă. Marja corectată în funcție de risc pe baza portofoliului de investiții în instrumente de datorie al întreprinderii se calculează în același mod ca marja corectată în funcție de risc pe baza portofoliului de referință pentru moneda relevantă, dar utilizând date specifice întreprinderii privind ponderile și durata medie a subclaselor relevante din cadrul portofoliului de investiții în instrumente de datorie al întreprinderii pentru moneda relevantă.

În cazul în care se aplică ajustarea, prima de volatilitate nu se majorează cu macroprima de volatilitate menționată la alineatul (4).

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare încetează imediat aplicarea ajustării atunci când aceasta majorează marja corectată în funcție de risc a monedei menționată la alineatul (3) timp de două perioade de raportare trimestriale consecutive.

(2) Pentru fiecare monedă relevantă, prima de volatilitate aplicată structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe marja dintre rata dobânzii care ar putea fi obținută dintr-un portofoliu de referință de investiții în instrumente de datorie pentru moneda în cauză și ratele structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc pentru moneda în cauză.

Portofoliul de referință de investiții în instrumente de datorie aferent unei monede este reprezentativ pentru activele exprimate în moneda în cauză și în care investesc întreprinderile de asigurare și de reasigurare pentru a acoperi cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare și de reasigurare exprimate în moneda respectivă.

(3) Cuantumul primei de volatilitate aplicate ratelor dobânzilor fără risc pentru o monedă se calculează după cum urmează:

$$VA_{cu=}\ 85\,\%\ CSSR_{cu}\ RCS_{cu}$$

unde:

(a) VA_{cu} este prima de volatilitate aferentă unei monede ***cu***;

(b) $CSSR_{cu}$ este raportul de senzitivitate la marja de credit aferent unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru moneda ***cu***;

(c) RCS_{cu} este marja corectată în funcție de risc pentru moneda ***cu***.

VA_{cu} se aplică ratelor dobânzilor fără risc relevante din cadrul structurii temporale care nu sunt derivate prin extrapolare în conformitate cu articolul 77a. În cazul în care partea extrapolată a ratelor dobânzilor fără risc relevante ține cont de informațiile din instrumentele de datorie, altele decât obligațiuni, în temeiul articolului 77a alineatul (1), VA_{cu} se aplică, de asemenea, ratelor dobânzilor fără risc derivate din instrumentele financiare respective. Extrapolarea structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc se bazează pe respectivele rate ajustate ale dobânzilor fără risc.

$CSSR_{cu}$ nu are o valoare negativă sau mai mare decât unu. Raportul prezintă valori mai mici decât unu atunci când senzitivitatea activelor unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare într-o monedă la variațiile marjelor de credit este mai mică decât senzitivitatea rezervelor tehnice ale respectivei întreprinderi în moneda respectivă la variațiile ratelor dobânzii.

RCS_{cu} reprezintă diferența dintre marja menționată la alineatul (2) și partea din marja respectivă care poate fi atribuită unei evaluări realiste a pierderilor estimate, a unui risc de credit neașteptat sau a unui alt risc aferent activelor.

Partea din marjă care poate fi atribuită unei evaluări realiste a pierderilor estimate, a riscului de credit neașteptat sau a oricărui alt risc se calculează ca procent din marje. Acest procent scade pe măsură ce marjele cresc și se disting cel puțin următoarele trei cazuri:

(a) cazul în care marjele nu depășesc media lor pe termen lung;

(b) cazul în care marjele depășesc media lor pe termen lung, dar nu depășesc dublul mediei lor pe termen lung;

(c) cazul în care marjele depășesc dublul mediei lor pe termen lung.

Corecția în funcție de risc nu depășește niciodată un procent adecvat din marjele medii pe termen lung.

Prin derogare de la primul paragraf, întreprinderile de asigurare și de reasigurare care își au sediul central într-un stat membru cu o monedă raportată la euro care respectă criteriile detaliate pentru ajustările efectuate în cazul monedelor raportate la euro în scopul facilitării calculului submodulului «risc valutar», astfel cum sunt stabilite în temeiul articolului 111 alineatul (1) litera (p), atunci când calculează prima de volatilitate la ratele dobânzilor fără risc pentru moneda raportată și prima de volatilitate la ratele dobânzilor fără risc pentru euro, sunt autorizate să calculeze un singur $CSSR_{cu}$ atât pentru moneda lor locală, cât și pentru euro, luând în considerare în comun activele și obligațiile exprimate în euro și în moneda lor locală.

(4) Fără a aduce atingere alineatului (1c), prima de volatilitate pentru euro se majorează cu o macroprimă de volatilitate. Macroprima de volatilitate se calculează după cum urmează:

$$VA_{Euro,macro} = 85\,\% \cdot CSSR_{Euro} \cdot max(RCS_{co} - 1{,}3 \cdot RCS_{Euro}; 0) \cdot \omega_{co}$$

unde:

(a) $VA_{Euro,macro}$ este macroprima de volatilitate pentru o țară ***co***;

(b) $CSSR_{Euro}$ este raportul de senzitivitate la marja de credit aferent unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru moneda euro;

(c) RCS_{co} este marja corectată în funcție de risc pentru țara ***co***;

(d) RCS_{Euro} este marja corectată în funcție de risc pentru moneda euro;

(e) ω_{co} este factorul de ajustare de țară pentru țara ***co***.

$CSSR_{Euro}$ se calculează ca raport de senzitivitate la marja de credit aferent unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare pentru moneda euro în conformitate cu alineatul (3).

RCS_{co} se calculează în același mod ca marja corectată în funcție de risc pentru moneda euro în conformitate cu alineatul (3), însă pe baza unui portofoliu de referință care este reprezentativ pentru activele în care investesc întreprinderile de asigurare și de reasigurare pentru a acoperi cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare și de reasigurare aferente produselor vândute pe piața de asigurări din țara în cauză și exprimate în euro.

RCS_{Euro} se calculează ca marja corectată în funcție de risc pentru moneda euro în conformitate cu alineatul (3).

Factorul de ajustare de țară menționat la primul paragraf litera (e) se calculează după cum urmează:

$$\omega_{co} = max(min(((RCS_{co}^{*} - 0{,}6\,\%)/0{,}3\,\%); 1); 0)$$

Unde RCS_{co}^{*} este marja corectată în funcție de risc pentru țara ***co***, astfel cum se menționează la litera (c) de la primul paragraf, înmulțită cu procentajul investițiilor în instrumente de datorie în raport cu totalul activelor deținute de întreprinderile de asigurare și de reasigurare autorizate în țara ***co***.

(4a) Pentru a calcula marja subiacentă primei de volatilitate, pentru fiecare monedă și pentru fiecare țară, marja menționată la alineatele (2) și (4) este suma ponderată dintre marja medie de monedă pentru obligațiunile de stat și marja medie de monedă pentru obligațiuni, altele decât obligațiunile de stat, împrumuturile și securitizările. În scopul acestui calcul, ponderile sunt raportul dintre valoarea obligațiunilor de stat incluse în portofoliul de referință al activelor pentru moneda sau țara respectivă și valoarea tuturor activelor incluse în portofoliul de referință respectiv și, respectiv, raportul dintre valoarea obligațiunilor, altele decât obligațiunile de stat, împrumuturile și securitizările incluse în portofoliul de referință al activelor pentru moneda sau țara respectivă și valoarea tuturor activelor incluse în portofoliul de referință respectiv.”

42. Articolul 77e se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) se introduc următoarele litere:

„(aa) în scopul publicării informațiilor în temeiul articolului 51 alineatul (8), o structură temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc, fără primă de echilibrare sau primă de volatilitate, determinată fără aplicarea mecanismului de introducere treptată pentru extrapolare, astfel cum este prevăzut la articolul 77a alineatul (2);

(ab) setul de scenarii care trebuie utilizate pentru evaluarea deterministă prudentă a celei mai bune estimări pentru obligațiile de asigurare de viață în temeiul articolului 77 alineatul (8);";

(ii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) pentru fiecare monedă relevantă și, respectiv, pentru fiecare piață de asigurări națională relevantă, o marjă corectată în funcție de risc, astfel cum se menționează la articolul 77d alineatele (3) și, respectiv, (4);";

(iii) se adaugă următoarea literă:

„(d) pentru fiecare stat membru relevant, procentajul investițiilor în instrumente de datorie în raport cu totalul activelor deținute de întreprinderile de asigurare și de reasigurare autorizate în țară, astfel cum se menționează la articolul 77d alineatul (4).";

(b) se introduce următorul alineat:

„(1a) Pentru fiecare monedă relevantă și pentru fiecare scadență la care pieţele instrumentelor financiare sau ale obligațiunilor relevante cu scadența respectivă sunt diversificate, lichide și transparente, EIOPA stabilește și publică, cel puțin o dată pe an, procentajul obligațiunilor cu scadența respectivă sau o scadență mai îndepărtată din totalul obligațiunilor exprimate în moneda respectivă, astfel cum se menționează la articolul 77a alineatul (1).";

(c) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru a asigura condiții uniforme de calculare a rezervelor tehnice și a fondurilor proprii de bază, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare în care să prevadă, pentru fiecare monedă relevantă, informațiile tehnice menționate la alineatul (1) de la prezentul articol și primul punct de netezire în temeiul articolului 77a alineatul (1). Pentru respectivele acte de punere în aplicare se pot utiliza informațiile publicate de EIOPA în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.";

(d) la alineatul (3), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În ceea ce privește monedele pentru care marja corectată în funcție de risc menționată la alineatul (1) litera (c) nu este prevăzută în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (2), structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc nu i se aplică nicio primă de volatilitate pentru calcularea celei mai bune estimări. În ceea ce privește statele membre a căror monedă este euro și pentru care marja corectată în funcție de risc menționată la alineatul (1) litera (c) și procentajul menționat la alineatul (1) litera (d) nu sunt prevăzute în actele de punere în aplicare menționate la alineatul (2), la prima de volatilitate nu se adaugă nicio macroprimă de volatilitate.";

(e) se adaugă următorul alineat:

„(4) În sensul alineatului (2) de la prezentul articol, un prim punct de netezire pentru o monedă, prevăzut într-un act de punere în aplicare, nu se modifică, cu excepția cazului în care o evaluare a procentajelor obligațiunilor cu o scadență mai îndepărtată sau egală cu o anumită scadență din totalul obligațiunilor exprimate în moneda respectivă indică un prim punct de netezire diferit în temeiul articolului 77a alineatul (1) și procentajul stabilit în actele delegate menționate la articolul 86 alineatul (1) litera (b) punctul (iii), pe o perioadă de cel puțin doi ani consecutivi."

43. Articolul 86 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) se introduce următoarea literă:

„(aa) evaluarea deterministă prudentă menționată la articolul 77 alineatul (8), precum și condițiile în care această evaluare poate fi utilizată pentru a se evalua cea mai bună estimare a rezervelor tehnice cu opțiuni și garanții;";

(ii) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) metodologiile, principiile și tehnicile necesare pentru a se stabili structura temporală relevantă a ratei dobânzilor fără risc care trebuie utilizată la calcularea celei mai bune estimări menționate la articolul 77 alineatul (2), în special:

(i) formula de extrapolare menționată la articolul 77a alineatul (1), inclusiv parametrii care determină viteza de convergență a extrapolării;

(ii) metoda pentru determinarea diversificării, a lichidității și a transparenței piețelor instrumentelor financiare, menționată la articolul 77a alineatul (1);

(iii) procentajele aferente unei monede sub care ponderea obligațiunilor cu scadențe mai îndepărtate sau egale cu o anumită scadență din totalul obligațiunilor se consideră a fi scăzută în sensul articolului 77a alineatul (1);

(iv) mecanismul de introducere treptată menționat la articolul 77a alineatul (2);";

(iii) punctul (i) se înlocuiește cu următorul text:

„(i) metodele și ipotezele pentru calculul primei de volatilitate menționate la articolul 77d, inclusiv următoarele:

(i) o formulă pentru calcularea raportului de senzitivitate la marja de credit, menționat la articolul 77d alineatele (3) și (4);

(ii) pentru fiecare clasă de active relevantă, procentajul din marjă reprezentând partea din marjă care poate fi atribuită unei evaluări realiste a pierderilor estimate, a riscurilor de credit neașteptate sau a oricăror alte riscuri, care se calculează astfel cum se menționează la articolul 77d alineatul (3); acest procent scade pe măsură ce marjele cresc, ținând seama cel puțin de următoarele trei cazuri:

1. cazul în care marjele nu depășesc media lor pe termen lung;

2. cazul în care marjele depășesc media lor pe termen lung, dar nu depășesc dublul mediei lor pe termen lung;

3. cazul în care marjele depășesc dublul mediei lor pe termen lung.

Corecția în funcție de risc nu depășește niciodată un procent adecvat din marjele medii pe termen lung.";

(b) se introduc următoarele alineate:

„(1a) Comisia poate să completeze prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, în vederea stabilirii criteriilor pe care trebuie să le îndeplinească activele pentru a fi eligibile să fie incluse în portofoliul de active menționat la articolul 77b alineatul (1) litera (a).

(1b) În cazul în care revizuirea periodică a ratei costului capitalului menționată la articolul 77 alineatul (5) concluzionează că valoarea estimată nu mai este adecvată, Comisia poate adopta un act delegat de modificare a valorii estimate a ratei costului capitalului prevăzute la articolul 77 alineatul (6). Comisia poate stabili valoarea estimată a ratei costului capitalului numai la un nivel care nu este mai mic de 4 % și nici mai mare de 5 %.";

(c) se introduce următorul alineat:

„(2a) Pentru a asigura condiții uniforme de aplicare a articolului 77 alineatul (8), EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a preciza metodologia de stabilire a setului de scenarii care trebuie utilizate pentru evaluarea deterministă prudentă a celei mai bune estimări a obligațiilor de asigurare de viață menționate la alineatul respectiv. EIOPA prezintă Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010."

44. La articolul 92, alineatele (1a) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1a) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care precizează tratamentul rezervat participațiilor, în înțelesul articolului 212 alineatul (2) al treilea paragraf, în instituții financiare și de credit, în scopul determinării fondurilor proprii, inclusiv a metodelor de deducere din fondurile proprii de bază ale unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare a participațiilor semnificative în instituții de credit și financiare.

În pofida deducerilor participațiilor din fondurile proprii eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate, astfel cum se specifică în actul delegat adoptat în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat, în scopul determinării fondurilor proprii de bază menționate la articolul 88, autoritățile de supraveghere pot permite unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare să nu deducă valoarea participației sale într-o instituție de credit sau financiară, numai dacă sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare se află în una dintre următoarele situații:

(i) instituția de credit sau financiară și întreprinderea de asigurare sau de reasigurare fac parte din același grup, astfel cum este definit la articolul 212, căruia i se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c), iar instituția de credit sau financiară afiliată nu face obiectul deducerii menționate la articolul 228 alineatul (5); sau

(ii) autoritățile de supraveghere impun sau permit întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare să aplice metode tehnice de calcul, în conformitate cu partea II din anexa I la Directiva 2002/87/CE, iar instituția de credit sau financiară este inclusă în aceeași supraveghere suplimentară în temeiul directivei menționate ca întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;

(b) autoritățile de supraveghere consideră că se înregistrează un nivel adecvat al managementului integrat, al managementul riscului și al controlului intern privind întreprinderile care fac obiectul supravegherii la nivel de grup menționate la litera (a) punctul (i) sau care fac obiectul supravegherii suplimentare menționate la litera (a) punctul (ii);

(c) participația în instituția de credit sau financiară este o investiție în acțiuni de natură strategică, astfel cum se specifică în actul delegat adoptat în temeiul articolului 111 alineatul (1) litera (m).

(2) Participațiile deținute în instituții financiare și de credit, astfel cum sunt menționate la alineatul (1a), cuprind următoarele elemente:

(a) participații pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare le dețin în:

(i) instituții de credit și instituții financiare în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctele 1 și, respectiv, 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(ii) firme de investiții în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE;

(b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, menționate la articolul 52 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și instrumente de fonduri proprii de nivel 2, menționate la articolul 63 din regulamentul respectiv, precum și instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2 în înțelesul articolului 9 din Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului (*), pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare le dețin în privința entităților menționate la litera (a) de la prezentul alineat în capitalul cărora dețin o participație.

(*) Regulamentul (UE) 2019/2033 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind cerințele prudențiale ale firmelor de investiții și de modificare a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 575/2013, (UE) nr. 600/2014 și (UE) nr. 806/2014 (JO L 314, 5.12.2019, p. 1).”

45. La articolul 95, al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În acest scop, întreprinderile de asigurare și de reasigurare se raportează, dacă este cazul, la lista elementelor fondurilor proprii menționate la articolul 97 alineatul (1).”

46. La articolul 96, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere articolului 95 și articolului 97 alineatul (1), în sensul prezentei directive se aplică următoarele clasificări:

1. fondurile surplus care intră sub incidența articolului 91 alineatul (2) se clasifică de rangul 1;

2. acreditivele și garanțiile care sunt deținute în fiducie (*trust*) de către un mandatar independent în beneficiul creditorilor de asigurare și sunt furnizate de instituții de credit autorizate în conformitate cu Directiva 2013/36/UE se clasifică de rangul 2;

3. orice creanțe viitoare pe care asociațiile mutuale sau de tip mutual ale armatorilor cu contribuții variabile care acoperă numai riscurile cuprinse în clasa 6, 12 și 17 din anexa I partea A le pot avea față de membrii lor prin solicitarea unor contribuții suplimentare în decursul următoarelor 12 luni se clasifică de rangul 2."

47. La articolul 105, se adaugă următorul alineat:

„(7) Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 301a, acte delegate de completare a prezentei directive pentru a reflecta riscul prezentat de criptoactive în modulul «risc de piață» menționat la alineatul (5) de la prezentul articol și în modulul «risc de contrapartidă» menționat la alineatul (6) de la prezentul articol."

48. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 105a*

Investiții pe termen lung în acțiuni

(1) Prin derogare de la articolul 101 alineatul (3) și ca parte a submodulului «risc aferent devalorizării acțiunilor» menționat la articolul 105 alineatul (5) al doilea paragraf litera (b), statele membre permit întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care îndeplinesc condițiile prevăzute la al doilea paragraf de la prezentul alineat să aplice unui anumit subset de investiții în acțiuni deținute cu o perspectivă pe termen lung o cerință de capital în conformitate cu alineatul (4) de la prezentul articol.

În sensul primului paragraf, un subset de investiții în acțiuni poate beneficia de tratamentul prevăzut pentru investițiile pe termen lung în acțiuni dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare demonstrează, într-un mod considerat convingător de autoritatea de supraveghere, că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) subsetul de investiții în acțiuni este identificat în mod clar și i se aplică un management separat de celelalte activități ale întreprinderii;

(b) pentru fiecare portofoliu de acțiuni pe termen lung se instituie o politică de management al investițiilor pe termen lung care reflectă angajamentul întreprinderii de a deține expunerea globală la acțiuni în subsetul de investiții în acțiuni pentru o perioadă care depășește în medie cinci ani. Organul administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii aprobă explicit politicile de management al investițiilor, iar politicile respective sunt revizuite frecvent în raport cu managementul efectiv al portofoliilor și sunt raportate în autoevaluarea riscurilor și a solvabilității întreprinderii menționată la articolul 45;

(c) subsetul de investiții în acțiuni constă numai în acțiuni cotate în țări membre ale SEE sau ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) sau în acțiuni necotate ale unor companii care își au sediul central în țări care sunt membre ale SEE sau ale OCDE;

(d) întreprinderea de asigurare sau de reasigurare este în măsură să evite în mod continuu și în condiții de criză vânzarea forțată a investițiilor în acțiuni din cadrul subsetului pentru o perioadă de cinci ani;

(e) managementul riscului, managementul activelor și obligațiilor și politicile de investiții ale întreprinderii de asigurare sau de reasigurare reflectă intenția întreprinderii de a deține subsetul de investiții în acțiuni pe o perioadă compatibilă cu cerința enunțată la litera (b) și capacitatea întreprinderii de a îndeplini cerința enunțată la litera (d);

(f) subsetul de investiții în acțiuni este diversificat în mod corespunzător, astfel încât să se evite dependența excesivă de un anumit emitent sau grup de întreprinderi și acumularea excesivă de riscuri la nivelul întregului portofoliu de investiții pe termen lung în acțiuni care prezintă același profil de risc;

(g) subsetul de investiții în acțiuni nu include participațiile.

(2) În cazul în care acțiunile sunt deținute în fonduri europene de investiții pe termen lung sau în cadrul anumitor tipuri de organisme de plasament colectiv, inclusiv fonduri de investiții alternative, care sunt identificate în actele delegate adoptate în temeiul prezentei directive ca având un profil de risc mai scăzut, condițiile prevăzute la alineatul (1) pot fi evaluate la nivelul fondurilor și nu la nivelul activelor-suport deținute în cadrul fondurilor respective.

(3) Întreprinderile de asigurare sau de reasigurare care tratează un subset de investiții în acțiuni ca investiții pe termen lung în acțiuni în conformitate cu alineatul (1) nu revin la o abordare care nu include investiții pe termen lung în acțiuni.

În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care tratează un subset de investiții în acțiuni drept investiții pe termen lung în acțiuni nu mai respectă condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta informează imediat autoritatea de supraveghere și ia măsurile necesare pentru restabilirea conformității.

În termen de o lună de la data primei constatări a nerespectării condițiilor prevăzute la alineatul (1), întreprinderea de asigurare sau de reasigurare furnizează autorității de supraveghere informațiile necesare și măsurile care urmează să fie luate de întreprindere pentru a obține, în termen de șase luni de la data primei constatări a nerespectării, restabilirea conformității cu condițiile respective.

În cazul în care întreprinderea nu este în măsură să restabilească conformitatea în termen de șase luni de la data primei constatări a nerespectării, aceasta încetează să mai clasifice orice investiție în acțiuni drept investiție pe termen lung în acțiuni în conformitate cu prezentul articol pentru o perioadă de doi ani și jumătate sau atât timp cât conformitatea cu condițiile prevăzute la alineatul (1) nu este restabilită, oricare dintre aceste perioade este mai lungă.

(4) Cerința de capital pentru investițiile pe termen lung în acțiuni este egală cu pierderea de fonduri proprii de bază care ar rezulta dintr-o scădere instantanee egală cu 22 % a valorii investițiilor care sunt tratate drept investiții pe termen lung în acțiuni.

(5) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru a completa prezenta directivă prin specificarea următoarelor:

(a) condițiile prevăzute la alineatul (1) al doilea paragraf de la prezentul articol;

(b) tipurile de organisme de plasament colectiv menționate la alineatul (2) de la prezentul articol;

(c) informațiile care trebuie incluse în raportul privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 51 alineatul (1) și în raportul periodic de supraveghere menționat la articolul 35 alineatul (5a)."

49. La articolul 106, alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Ajustarea simetrică a cerinței standard de capital propriu care acoperă riscurile conexe modificării prețurilor capitalului nu conduce la aplicarea unei cerințe de capital propriu mai mică sau mai mare cu peste 13 puncte procentuale decât cerința standard de capital propriu."

50. Articolul 109 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 109*

Simplificări ale formulei standard

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot efectua un calcul simplificat pentru un modul sau un submodul de risc specific în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) natura, amploarea și complexitatea riscurilor cu care se confruntă justifică utilizarea unui calcul simplificat;

(b) ar fi disproporționat să se solicite întreprinderii de asigurare sau de reasigurare să aplice calculul standardizat;

(c) eroarea comparată cu calculul standardizat nu conduce la o denaturare semnificativă a cerinței de capital de solvabilitate, cu excepția cazurilor în care calculul simplificat conduce la o cerință de capital de solvabilitate care depășește cerința de capital de solvabilitate rezultată din calculul standardizat.

În pofida primului paragraf, întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate pot utiliza un calcul simplificat pentru un modul sau un submodul de risc specific, în cazul în care pot demonstra într-un mod considerat convingător de autoritatea de supraveghere și cel puțin o dată la cinci ani că sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) fiecare modul sau submodul de risc individual pentru care se intenționează utilizarea unui calcul simplificat reprezintă, fără aplicarea simplificării, mai puțin de 2 % din cerința de capital de solvabilitate de bază;

(b) suma tuturor modulelor de risc sau submodulelor de risc pentru care se intenționează utilizarea unui calcul simplificat reprezintă, fără aplicarea simplificării, mai puțin de 10 % din cerința de capital de solvabilitate de bază.

În sensul prezentului alineat, calculele simplificate se calibrează în conformitate cu articolul 101 alineatul (3).

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1) de la prezentul articol și articolului 102 alineatul (1), în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare calculează cerința de capital de solvabilitate, iar un modul sau un submodul de risc nu reprezintă o cotă mai mare de 5 % din cerința de capital de solvabilitate de bază menționată la articolul 103 litera (a), întreprinderea poate utiliza un calcul simplificat pentru modulul sau submodulul de risc respectiv pe o perioadă de cel mult trei ani de la calculul respectiv al cerinței de capital de solvabilitate.

(3) În sensul alineatului (2), suma cotelor, în raport cu cerința de capital de solvabilitate de bază, ale fiecărui modul sau submodul de risc în cazul căruia se aplică calcule simplificate în temeiul alineatului respectiv nu depășește 10 %.

Cota unui modul sau submodul de risc în raport cu cerința de capital de solvabilitate de bază, menționată la primul paragraf de la prezentul alineat, este cota calculată ultima dată când modulul sau submodulul de risc a fost calculat fără un calcul simplificat în temeiul alineatului (2).”

51. Articolul 111 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) literele (l) și (m) se înlocuiesc cu următorul text:

„(l) calculele simplificate prevăzute pentru anumite module și submodule de risc, menționate la articolul 109 alineatul (1), și pentru modulele și submodulele de risc nesemnificative, menționate la articolul 109 alineatul (2), precum și criteriile pe care întreprinderile de asigurare și de reasigurare, inclusiv întreprinderile de asigurare captive și întreprinderile de reasigurare captive, au obligația să le îndeplinească pentru a se putea folosi de simplificări, astfel cum se prevede la articolul 109 alineatul (1);

(m) abordarea care urmează a fi utilizată în legătură cu participațiile calificate în înțelesul articolului 13 punctul 21 la calcularea cerinței de capital de solvabilitate, în special la calcularea submodulului «risc aferent devalorizării acțiunilor», menționat la articolul 105 alineatul (5), ținându-se seama de reducerea probabilă a volatilității valorii respectivelor participații calificate care rezultă din natura strategică a respectivelor investiții și de influența exercitată de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare asupra respectivelor entități în care s-a investit;”;

(ii) se adaugă următoarele paragrafe:

„În sensul primului paragraf litera (c) de la prezentul alineat, metodele, ipotezele și parametrii standard pentru submodulul «risc de rată a dobânzii» menționat la articolul 105 alineatul (5) al doilea paragraf litera (a) reflectă riscul ca ratele dobânzii să scadă și mai mult, chiar dacă acestea sunt scăzute sau negative, iar calculul submodulului «risc de rată a dobânzii» este consecvent cu extrapolarea ratelor dobânzii în conformitate cu articolul 77a. În pofida primei teze de la prezentul paragraf, pentru calcularea submodulului «risc de rată a dobânzii» nu este necesar să se țină seama de riscul ca ratele dobânzii să scadă la niveluri sub un prag negativ, în cazul în care se stabilește un prag negativ astfel încât probabilitatea ca ratele dobânzii pentru monedele relevante și pentru toate scadențele să nu fie tot timpul deasupra pragului negativ să fie suficient de mică.

În sensul primului paragraf litera (h) de la prezentul alineat, metodele și ajustările care urmează să fie folosite pentru a reflecta posibilitatea redusă de diversificare a riscurilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare în ceea ce privește fondurile dedicate nu se aplică portofoliilor de active care nu sunt fonduri dedicate și care sunt alocate pentru a acoperi cea mai bună estimare corespunzătoare a obligațiilor de asigurare sau de reasigurare, astfel cum se menționează la articolul 77b alineatul (1) litera (a).”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(2a) În cazul în care Comisia adoptă acte delegate în temeiul alineatului (1) primul paragraf litera (c) de la prezentul articol pentru a completa prezenta directivă specificând metodele, ipotezele și parametrii standard care trebuie utilizați pentru calcularea submodulului «risc de rată a dobânzii» menționat la articolul 105 alineatul (5) al

doilea paragraf litera (a), cu scopul de a îmbunătăți senzitivitatea cerințelor de capital în funcție de evoluția ratelor dobânzii, modificări ale submodulului «risc de rată a dobânzii» pot fi introduse treptat pe o perioadă de tranziție de până la cinci ani. O astfel de introducere treptată este obligatorie și se aplică tuturor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare.";

(c) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Până la 29 ianuarie 2030 și ulterior o dată la cinci ani, EIOPA efectuează o evaluare a gradului de adecvare a metodelor, ipotezelor și parametrilor standard utilizați la calculul cerinței de capital de solvabilitate pe baza formulei standard. În special, EIOPA ține seama de performanța tuturor claselor de active și a tuturor instrumentelor financiare, de atitudinea investitorilor față de clasele de active și instrumentele financiare în cauză, precum și de evoluțiile în materie de stabilire a standardelor internaționale pentru serviciile financiare. Este posibil să se acorde prioritate evaluării unor anumite riscuri și unor anumite clase de active. Pe baza evaluării EIOPA, Comisia prezintă, dacă este cazul, propuneri de modificare a prezentei directive sau a actelor delegate sau de punere în aplicare adoptate în temeiul acesteia.

Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică mecanismul de introducere treptată menționat la alineatul (2a) de la prezentul articol fac publice, în secțiunea din raportul lor privind solvabilitatea și situația financiară care constă în informații destinate profesioniștilor din piață, menționată la articolul 51 alineatul (1b):

(i) faptul că aplică mecanismul de introducere treptată menționat la alineatul (2a) de la prezentul articol; și

(ii) cuantificarea impactului neaplicării mecanismului de introducere treptată menționat la alineatul (2a) de la prezentul articol asupra poziției lor financiare."

52. La articolul 112, alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) După ce primesc din partea autorităților de supraveghere aprobarea de a utiliza un model intern, întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă autorităților de supraveghere, o dată la doi ani, o estimare a cerinței de capital de solvabilitate calculată în conformitate cu formula standard prevăzută la subsecțiunea 2. Autoritățile de supraveghere pot solicita, printr-o decizie motivată, o raportare mai frecventă din partea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare."

53. La articolul 122, se adaugă următorul alineat:

„(5) Statele membre pot permite întreprinderilor de asigurare și de reasigurare să ia în considerare în modelul lor intern efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate calculate în conformitate cu articolul 77d numai în cazul în care:

(a) metoda prin care se ia în considerare efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate pentru o monedă nu ține seama nici de ajustarea specifică întreprinderii a marjei corectate în funcție de risc în temeiul articolului 77d alineatul (1c), nici, în cazul euro, de o posibilă majorare a primei de volatilitate cu o macroprimă de volatilitate în temeiul articolului 77d alineatul (4);

(b) cerința de capital de solvabilitate nu este mai mică decât oricare dintre următoarele:

(i) o cerință de capital de solvabilitate noțională calculată ca cerință de capital de solvabilitate, cu excepția faptului că efectul evoluției marjei de credit asupra primei de volatilitate este luat în considerare în conformitate cu metodologia utilizată de EIOPA în scopul publicării informațiilor tehnice în temeiul articolului 77e alineatul (1) litera (c);

(ii) o cerință de capital de solvabilitate noțională calculată în conformitate cu punctul (i) de la prezenta literă, cu excepția faptului că portofoliul reprezentativ aferent unei monede menționat la articolul 77d alineatul (2) al doilea paragraf se determină pe baza activelor în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare investește, și nu pe baza activelor tuturor întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare cu obligații de asigurare sau de reasigurare exprimate în moneda respectivă.

În sensul primului paragraf litera (b), determinarea portofoliului reprezentativ pentru o anumită monedă se bazează pe activele întreprinderii exprimate în moneda respectivă și utilizate pentru a acoperi cea mai bună estimare a obligațiilor de asigurare și de reasigurare exprimate în moneda respectivă."

54. Articolul 132 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3) al doilea paragraf, cuvintele „Directivei 85/611/CEE" se înlocuiesc cu „Directivei 2009/65/CE";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(5) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin cont de posibilele evoluții la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare atunci când își stabilesc strategia de investire.

De asemenea, atunci când își stabilesc strategia de investiții, întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin cont de impactul riscurilor legate de durabilitate asupra investițiilor lor și de impactul potențial pe termen lung al deciziilor lor de investire asupra factorilor de durabilitate.

(6) La solicitarea autorității de supraveghere, întreprinderile de asigurare și de reasigurare iau în considerare elemente macroprudențiale atunci când își stabilesc strategia de investire și evaluează măsura în care aceasta poate afecta evoluțiile la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare și se poate transforma într-o sursă de risc sistemic și țin seama de aceste considerente în deciziile lor de investire.

(7) În sensul alineatelor (5) și (6) de la prezentul articol, evoluțiile la nivel macroeconomic și la nivelul piețelor financiare, precum și elementele macroprudențiale au același înțeles ca la articolul 45.

(8) Atunci când decide dacă să înainteze solicitarea menționată la alineatul (6) de la prezentul articol unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care este o filială inclusă în sfera supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b), autoritatea de supraveghere ia în calcul dacă evaluarea menționată la alineatul (6) de la prezentul articol este efectuată la nivel de grup de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt cu sediul central în Uniune și se referă la particularitățile respectivei filiale.”

55. La articolul 133 alineatul (3), cuvintele „Directiva 85/611/CEE” se înlocuiesc cu „Directiva 2009/65/CE”.

56. Se introduce următorul articol:

„*Articolul 136a*

Deteriorarea solvabilității

(1) În urma unei notificări în temeiul articolului 136 sau în urma identificării unei deteriorări a condițiilor financiare în temeiul articolului 36 alineatul (3), atunci când solvabilitatea întreprinderii se deteriorează, autoritățile de supraveghere au competența de a lua măsurile necesare pentru a remedia această deteriorare.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) sunt proporționale cu riscul și cu importanța deteriorării condițiilor. Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a lua cel puțin următoarele măsuri:

(a) de a impune organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să actualizeze planul preventiv de redresare, elaborat în conformitate cu articolul 5 din Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului (*), în cazul în care circumstanțele sunt diferite de ipotezele prevăzute în planul respectiv;

(b) de a impune organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să ia măsurile prevăzute în planul preventiv de redresare elaborat în conformitate cu articolul 5 din Directiva (UE) 2025/1; în cazul în care planul este actualizat în temeiul literei (a) de la prezentul alineat, măsurile luate includ și eventualele măsuri actualizate;

(c) de a impune organului administrativ, de conducere sau de control al unei întreprinderi care nu dispune de un plan preventiv de redresare, astfel cum se menționează la articolul 5 din Directiva (UE) 2025/1, să identifice cauzele nerespectării efective sau probabile a cerințelor de reglementare și să identifice măsuri adecvate și un termen pentru îndeplinirea respectivelor cerințe de reglementare;

(d) de a impune organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii să suspende sau să limiteze remunerația variabilă și participarea la beneficii, distribuirile aferente instrumentelor de fonduri proprii sau rambursarea sau răscumpărarea elementelor de fonduri proprii.

(*) Directiva (UE) 2025/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2024 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și de modificare a Directivelor 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2007/36/CE, 2014/59/UE și (UE) 2017/1132 și a Regulamentelor (UE) nr. 1094/2010, (UE) nr. 648/2012, (UE) nr. 806/2014 și UE 2017/1129 (JO L, 2025/1, 8.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/1/oj).”

57. Articolul 138 alineatul (4) se modifică după cum urmează:

(a) primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În cazul unor situații nefavorabile excepționale, astfel cum sunt declarate de EIOPA, care afectează întreprinderile de asigurare și de reasigurare care reprezintă o cotă de piață importantă sau un procentaj semnificativ din liniile de activitate afectate, autoritatea de supraveghere poate prelungi, pentru întreprinderile afectate, perioada prevăzută la alineatul (3) al doilea paragraf cu o perioadă maximă de șapte ani, ținând seama de toți factorii relevanți, inclusiv de durata medie a rezervelor tehnice.”;

(b) la al doilea paragraf, prima teză se înlocuiește cu următorul text:

„Fără a aduce atingere competențelor pe care EIOPA le are în temeiul articolului 18 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, în sensul prezentului alineat, EIOPA declară, pe baza unei solicitări din partea autorității de supraveghere implicate și, după caz, după consultarea CERS, existența unei situații nefavorabile excepționale.”

58. Articolul 139 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 139*

Nerespectarea cerinței de capital minim

(1) Întreprinderile de asigurare și de reasigurare informează imediat autoritatea de supraveghere când constată că cerința de capital minim nu mai este respectată sau când există un risc de nerespectare a acesteia în următoarele trei luni.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat, obligația de a informa autoritatea de supraveghere se aplică indiferent dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare constată nerespectarea cerinței de capital minim sau riscul de nerespectare în timpul calculării cerinței de capital minim în temeiul articolului 129 alineatul (4) sau în timpul calculării cerinței de capital minim între două date la care acest calcul este raportat autorității de supraveghere în temeiul articolului 129 alineatul (4).

(2) În termen de o lună de la constatarea nerespectării cerinței de capital minim sau de la constatarea riscului de nerespectare, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză transmite spre aprobare autorității de supraveghere un plan de finanțare pe termen scurt realist pentru a readuce, în termen de trei luni de la respectiva constatare, fondurile proprii de bază eligibile cel puțin la nivelul cerinței de capital minim sau pentru a-și reduce profilul de risc în vederea respectării cerinței de capital minim.

(3) În cazul în care nu se deschide o procedură de lichidare în termen de două luni de la primirea informațiilor menționate la alineatul (1), autoritatea de supraveghere din statul membru de origine ia în considerare restricționarea sau interzicerea dispunerii libere de activele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. Aceasta informează în consecință autoritățile de supraveghere ale statului membru gazdă. La cererea autorității de supraveghere din statul membru de origine, autoritățile respective iau aceleași măsuri. Autoritățile de supraveghere din statul membru de origine desemnează activele care trebuie supuse unor astfel de măsuri.

(4) EIOPA poate elabora ghiduri privind măsurile pe care ar trebui să le ia autoritățile de supraveghere atunci când constată nerespectarea cerinței de capital minim sau riscul de nerespectare menționat la alineatul (1).”

59. Articolul 141 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 141*

Competențe de supraveghere în cazul deteriorării condițiilor financiare

(1) În cazul în care autoritățile de supraveghere consideră că oricare dintre măsurile menționate la articolele 136a, 138 și 139 sunt ineficiente sau insuficiente pentru a remedia deteriorarea solvabilității întreprinderii, acestea au competența de a lua toate măsurile necesare pentru a proteja interesele deținătorilor de polițe în cazul contractelor de asigurare sau obligațiile care decurg din contractele de reasigurare.

(2) Aceste măsuri sunt proporționate și reflectă așadar nivelul și durata deteriorării solvabilității întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză."

60. La articolul 144, se adaugă următorul alineat:

„(4) În cazul retragerii autorizației, statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare continuă să se supună normelor și obiectivelor generale ale supravegherii asigurărilor, prevăzute în titlul I capitolul III, cel puțin până la deschiderea unei eventuale proceduri de lichidare."

61. În titlul I se introduce următorul capitol:

„CAPITOLUL VIIA

Instrumentele macroprudențiale

Articolul 144a

Managementul riscului de lichiditate

(1) Statele membre se asigură că managementul riscului de lichiditate al întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, menționat la articolul 44 alineatul (2) al doilea paragraf litera (d), garantează că respectivele întreprinderi mențin un nivel adecvat de lichiditate pentru a-și onora obligațiile financiare față de deținătorii de polițe și față de alte contrapartide atunci când obligațiile respective devin scadente, chiar și în condiții de criză.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare întocmesc și mențin actualizat un plan de management al riscului de lichiditate care să acopere analiza lichidității pe termen scurt cu proiecții ale fluxurilor de trezorerie de intrare și de ieșire aferente activelor și obligațiilor. La cererea autorităților de supraveghere, întreprinderile de asigurare și de reasigurare extind planul de management al riscului de lichiditate pentru a acoperi și analiza lichidității pe termen mediu și lung. Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare elaborează și mențin actualizat un set de indicatori ai riscului de lichiditate pentru a identifica, a monitoriza și a aborda eventualele crize de lichiditate.

(3) Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare prezintă autorităților de supraveghere planul de management al riscului de lichiditate în cadrul informațiilor menționate la articolul 35 alineatul (1).

(4) Statele membre se asigură că întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate și întreprinderile care au obținut aprobarea prealabilă din partea autorității de supraveghere în temeiul articolului 29d nu sunt obligate să întocmească planul de management al riscului de lichiditate menționat la alineatul (2) de la prezentul articol.

(5) Statele membre se asigură că, în cazul în care aplică prima de echilibrare menționată la articolul 77b sau prima de volatilitate menționată la articolul 77d, întreprinderile de asigurare și de reasigurare pot combina planul de management al riscului de lichiditate menționat la alineatul (2) de la prezentul articol cu planul impus în conformitate cu articolul 44 alineatul (2) al patrulea paragraf.

Articolul 144b

Competențe de supraveghere pentru remedierea vulnerabilităților în materie de lichiditate în circumstanțe excepționale

(1) În cadrul procesului obișnuit de supraveghere, autoritățile de supraveghere monitorizează poziția lichidității întreprinderilor de asigurare și de reasigurare. În cazul în care identifică riscuri de lichiditate semnificative, ele informează întreprinderea de asigurare sau de reasigurare în cauză cu privire la aceasta. Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare explică modul în care intenționează să abordeze riscurile de lichiditate respective.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competențele necesare pentru a impune întreprinderilor să își consolideze poziția lichidității atunci când se identifică riscuri sau deficiențe semnificative în materie de lichiditate. Astfel de competențe se aplică în cazul în care există suficiente dovezi cu privire la existența unor riscuri de lichiditate semnificative și la absența unor măsuri de remediere eficace din partea întreprinderii de asigurare sau de reasigurare.

Măsurile luate de o autoritate de supraveghere în temeiul prezentului alineat se revizuiesc de aceasta cel puțin o dată la șase luni și se elimină atunci când întreprinderea a luat măsuri de remediere eficace.

În cazul în care este relevant, autoritatea de supraveghere transmite EIOPA dovezile privind vulnerabilitățile din punctul de vedere al riscurilor de lichiditate.

(3) Statele membre se asigură că, în ceea ce privește întreprinderile individuale care se confruntă cu riscuri semnificative de lichiditate care pot prezenta un pericol iminente la adresa protecției deținătorilor de polițe de asigurare sau a stabilității sistemului financiar, autoritățile de supraveghere au competența de a interveni temporar prin:

(a) restricționarea sau suspendarea distribuirilor de dividende către acționari și alți creditori subordonați;

(b) restricționarea sau suspendarea altor plăți către acționari și alți creditori subordonați;

(c) restricționarea sau suspendarea răscumpărărilor de acțiuni și a rambursărilor sau răscumpărărilor elementelor de fonduri proprii;

(d) restricționarea sau suspendarea participărilor la beneficii sau a altor remunerații variabile;

(e) suspendarea drepturilor de răscumpărare ale deținătorilor de polițe de asigurare de viață (denumite în continuare «drepturi de răscumpărare»).

Competența de a suspenda drepturile de răscumpărare se exercită numai în circumstanțe excepționale care afectează întreprinderea, ca măsură de ultimă instanță și în cazul în care acest lucru este în interesul colectiv al deținătorilor de polițe și al beneficiarilor întreprinderii. Înainte de a exercita competența respectivă, autoritatea de supraveghere ține seama de potențialele efecte nedorite asupra piețelor financiare și asupra drepturilor deținătorilor de polițe și ale beneficiarilor întreprinderii, inclusiv într-un context transfrontalier. Autoritățile de supraveghere fac publice motivele care stau la baza aplicării respectivei competențe.

Aplicarea măsurilor menționate la primul paragraf durează cel mult trei luni. Statele membre se asigură că o măsură poate fi reînnoită dacă motivele pe care se bazează continuă să existe și că ea nu se mai aplică atunci când motivele respective nu mai există.

Fără a aduce atingere articolului 144c alineatul (6), statele membre se asigură că, până la revocarea suspendării drepturilor de răscumpărare de către autoritățile de supraveghere, întreprinderile de asigurare și de reasigurare în cauză:

(a) nu efectuează nicio distribuire sau alte plăți către acționari sau alți creditori subordonați;

(b) nu procedează la răscumpărarea acțiunilor sau la rambursarea sau răscumpărarea elementelor de fonduri proprii; sau

(c) nu plătesc participări la beneficii sau alte remunerații variabile membrilor organului administrativ, de conducere sau de control, persoanelor care dețin funcții-cheie sau conducerii executive.

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere dispun de competențele necesare pentru a asigura respectarea cerințelor menționate la al patrulea paragraf.

Statele membre se asigură că organismele sau autoritățile cu mandat macroprudențial, în cazul în care sunt diferite de autoritățile de supraveghere, sunt informate în mod corespunzător și în timp util cu privire la intenția autorităților de supraveghere de a face uz de competențele menționate la prezentul alineat și sunt implicate în evaluarea potențialelor efecte nedorite menționate la al doilea paragraf.

Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere notifică EIOPA și CERS fiecare situație în care competențele menționate la prezentul alineat sunt exercitate pentru abordarea unui risc la adresa stabilității sistemului financiar.

(4) Atunci când exercită competența menționată la alineatul (3) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere țin seama în mod corespunzător de criteriile de proporționalitate menționate la articolul 29 alineatul (3).

În cazul în care, după consultarea CERS, EIOPA consideră că exercitarea competențelor menționate la alineatul (3) de către autoritatea competentă este excesivă, aceasta emite un aviz adresat autorității de supraveghere în cauză cu privire la faptul că decizia autorității de supraveghere respective ar trebui să fie revizuită. Avizul respectiv nu se publică.

(5) Atunci când exercită competența menționată la alineatul (3) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere țin seama de dovezile rezultate din procesul de supraveghere și dintr-o evaluare prospectivă a solvabilității și a poziției financiare a întreprinderilor în cauză, în conformitate cu evaluarea menționată la articolul 45 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b).

(6) Competențele menționate la alineatul (3) pot fi exercitate în legătură cu întreprinderile în cauză care își desfășoară activitatea într-un anumit stat membru în cazul în care circumstanțele excepționale menționate la alineatul (3) afectează întreaga piață de asigurări sau o parte semnificativă a acesteia.

Statele membre desemnează o autoritate care să exercite competențele menționate la primul paragraf.

În cazul în care autoritatea desemnată este diferită de autoritatea de supraveghere, statul membru asigură în mod adecvat coordonarea și schimbul de informații între diferitele autorități. Mai precis, toate autoritățile au obligația să coopereze strâns și să facă schimb de toate informațiile care pot fi necesare pentru exercitarea adecvată a atribuțiilor încredințate autorității desemnate în temeiul prezentului alineat.

(7) Statele membre se asigură că autoritatea menționată la alineatul (6) al doilea paragraf notifică în timp util EIOPA și, în cazul în care măsura este adoptată pentru abordarea unui risc la adresa stabilității sistemului financiar, CERS despre exercitarea competențelor menționate la alineatul (6).

Notificarea include o descriere a măsurii aplicate, durata acesteia și motivele care au stat la baza exercitării competenței, inclusiv a motivelor pentru care măsura a fost considerată eficace și proporțională în raport cu efectele sale negative asupra deținătorilor de polițe.

(8) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, EIOPA elaborează, după consultarea CERS, ghiduri pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la:

(a) măsurile de abordare a deficiențelor managementului riscului de lichiditate și la forma, activarea și calibrarea competențelor pe care autoritățile de supraveghere le pot exercita pentru a consolida poziția lichidității întreprinderilor atunci când sunt identificate riscuri de lichiditate care nu sunt remediate în mod adecvat de către acele întreprinderi;

(b) existența unor circumstanțe excepționale care justifică suspendarea temporară a drepturilor de răscumpărare;

(c) condițiile pentru asigurarea aplicării consecvente a suspendării temporare a drepturilor de răscumpărare, ca măsură de ultimă instanță, în întreaga Uniune și aspectele care trebuie luate în considerare pentru protejarea în mod egal și adecvat a deținătorilor de polițe din toate jurisdicțiile de origine și jurisdicțiile-gazdă.

Articolul 144c

Măsuri de supraveghere pentru menținerea poziției financiare a întreprinderilor pe durata șocurilor excepționale la nivel de sector

(1) Fără a aduce atingere articolului 141, statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere au competența de a lua măsuri de menținere a poziției financiare a fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare în perioadele de șocuri excepționale la nivel de sector care au potențialul de a pune în pericol poziția financiară a întreprinderii în cauză sau stabilitatea sistemului financiar.

(2) În perioadele de șocuri excepționale la nivel de sector, autoritățile de supraveghere trebuie să aibă competența de a impune întreprinderilor cu un profil de risc deosebit de vulnerabil să ia cel puțin următoarele măsuri:

(a) restricționarea sau suspendarea distribuirilor de dividende către acționari și alți creditori subordonați;

(b) restricționarea sau suspendarea altor plăți către acționari și alți creditori subordonați;

(c) restricționarea sau suspendarea răscumpărărilor de acțiuni și a rambursărilor sau răscumpărărilor elementelor de fonduri proprii;

(d) restricționarea sau suspendarea participărilor la beneficii sau a altor remunerații variabile.

Statele membre se asigură că organismele și autoritățile naționale relevante cu mandat macroprudențial sunt informate în mod corespunzător cu privire la intenția autorității de supraveghere națională de a utiliza competențele prevăzute la prezentul articol și sunt implicate în mod adecvat în evaluarea șocurilor excepționale la nivel de sector, în conformitate cu prezentul alineat.

(3) La exercitarea competenței menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere țin seama în mod corespunzător de criteriile de proporționalitate menționate la articolul 29 alineatul (3) și de existența limitelor de toleranță la risc aprobate de întreprindere și a pragurilor stabilite de sistemul său de management al riscului.

(4) La exercitarea competenței menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere țin seama de dovezile rezultate din procesul de supraveghere și dintr-o evaluare prospectivă a solvabilității și a poziției financiare a întreprinderilor în cauză, în conformitate cu evaluarea menționată la articolul 45 alineatul (1) al doilea paragraf literele (a) și (b).

(5) Aplicarea măsurilor menționate la alineatul (2) durează atât timp cât sunt prezente motivele care justifică măsurile. Măsurile respective se revizuiesc cel puțin o dată la trei luni și se elimină de îndată ce nu mai există motivele care au justificat măsurile.

(6) În sensul prezentului articol, tranzacțiile intragrup semnificative menționate la articolul 245 alineatul (2), inclusiv distribuirile de dividende în interiorul grupului, se suspendă sau se restricționează numai în cazul în care pun în pericol solvabilitatea sau poziția lichidității grupului sau a cel puțin uneia dintre întreprinderile din cadrul grupului. Autoritățile de supraveghere ale întreprinderilor afiliate consultă supraveghetorul grupului înainte de a suspenda sau de a restricționa tranzacțiile cu restul grupului.

(7) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, EIOPA elaborează, după consultarea CERS, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile pentru identificarea unor șocuri excepționale la nivel de sector. EIOPA prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 144d

Aplicarea unor instrumente macroprudențiale suplimentare

(1) Pentru a asigura aplicarea consecventă a instrumentelor macroprudențiale menționate la articolul 45 alineatul (1) litera (e), la articolul 132 alineatul (6) și la articolul 144a alineatul (2), EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare privind criteriile pe care autoritățile de supraveghere trebuie să le ia în considerare atunci când definesc întreprinderile și grupurile de asigurare sau de reasigurare cărora li se solicită:

(a) să efectueze analizele macroprudențiale suplimentare menționate la articolul 45 alineatul (1) litera (e), ținând seama de circumstanțele menționate la alineatul (9) de la articolul respectiv;

(b) să includă considerente de ordin macroprudențial ca parte a principiului «persoana prudentă» menționat la articolul 132 alineatul (6), ținând seama de circumstanțele menționate la alineatul (8) de la articolul respectiv;

(c) să elaboreze și să mențină un plan de management al riscului de lichiditate care să acopere analiza lichidității pe termen mediu și lung în conformitate cu articolul 144a alineatul (2).

EIOPA înaintează Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezentul regulament prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(2) Pentru a asigura aplicarea consecventă a instrumentelor macroprudențiale menționate la articolul 144a alineatul (2), EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul planurilor de management al riscului de lichiditate și frecvența actualizării acestora, ținând seama de posibila combinare a planurilor, astfel cum se menționează la alineatul (5) de la articolul respectiv. EIOPA prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 ianuarie 2026.

Se deleagă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) În sensul alineatului (1) literele (a) și (b), criteriile care trebuie luate în considerare sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor și, în special, cu nivelul de interconectare cu piețele financiare, cu caracterul transfrontalier al activităților de asigurare și de reasigurare și cu investițiile întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(4) În sensul alineatului (1) litera (c), criteriile care trebuie luate în considerare sunt proporționale cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor și, în special, cu componența portofoliilor de active și obligații, natura și variabilitatea obligațiilor de asigurare și reasigurare și expunerea fluxurilor de trezorerie estimate ale activelor la fluctuațiile pieței.”

62. La articolul 145, alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(a) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) numele unei persoane care trebuie să aibă suficiente competențe ca să angajeze în relația cu terții întreprinderea de asigurare;”;

(b) al doilea paragraf se elimină.

63. Articolul 149 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 149*

Modificări în natura riscurilor sau a angajamentelor

(1) Procedura prevăzută la articolele 147 și 148 se aplică modificărilor pe care o întreprindere de asigurare intenționează să le aducă informațiilor menționate la articolul 147.

(2) În cazul în care există o modificare a activității desfășurate de întreprinderea de asigurare în temeiul libertății de a presta servicii care afectează în mod semnificativ profilul său de risc sau care influențează în mod semnificativ activitățile de asigurare în unul sau mai multe state membre gazdă, întreprinderea de asigurare informează imediat autoritatea de supraveghere din statul membru de origine. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine informează fără întârziere autoritățile de supraveghere din statele membre gazdă în cauză.”

64. Titlul secțiunii 2A din capitolul VIII se înlocuiește cu următorul text:

„Notificare, activități transfrontaliere semnificative și platforme de colaborare”.

65. La articolul 152a, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine transmite o notificare către EIOPA și către autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă relevant în cazul în care constată o deteriorare a condițiilor financiare sau alte riscuri emergente, inclusiv riscuri legate de protecția consumatorilor, care sunt generate de o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități în baza libertății de a presta servicii sau a dreptului de stabilire și care pot avea un impact transfrontalier. Autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă poate, de asemenea, să transmită o notificare către EIOPA și către autoritatea de supraveghere din statul membru de origine relevant în cazul în care consideră că există motive de îngrijorare serioase și întemeiate cu privire la protecția consumatorilor. Autoritățile de supraveghere se pot adresa EIOPA, solicitându-i asistența în cazul în care nu se poate ajunge la o soluție bilaterală.”

66. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 152aa*

Activități transfrontaliere semnificative

(1) În sensul prezentei secțiuni, «activități transfrontaliere semnificative» înseamnă activitățile de asigurare și reasigurare desfășurate într-un anumit stat membru gazdă în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii de către o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care nu este clasificată ca întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate și care îndeplinește oricare dintre următoarele cerințe:

(a) venitul anual total din primele brute subscrise aferent activităților desfășurate de întreprindere în statul membru gazdă respectiv în temeiul dreptului de stabilire și al libertății de a presta servicii depășește 15 000 000 EUR;

(b) activitățile desfășurate în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii sunt considerate de autoritatea de supraveghere a statului membru gazdă ca fiind relevante în raport cu piața statului membru gazdă.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b) de la prezentul articol, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a aduce precizări suplimentare cu privire la condițiile și criteriile care trebuie utilizate pentru a stabili care întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sunt relevante în raport cu piața statului membru gazdă.

EIOPA prezintă Comisiei proiectele de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(3) În sensul alineatului (1) litera (b), în cazul în care autoritatea de supraveghere a statului membru gazdă consideră că activitățile desfășurate în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii sunt relevante în raport cu piața statului membru gazdă, aceasta informează autoritatea de supraveghere a statului membru de origine, precizând motivele.

(4) În cazul în care autoritatea de supraveghere a statului membru de origine nu este de acord cu relevanța activităților desfășurate în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii, aceasta informează autoritatea de supraveghere a statului membru gazdă în termen de o lună, precizând motivele. În cazul unui dezacord cu privire la relevanța activităților desfășurate în temeiul dreptului de stabilire sau al libertății de a presta servicii, autoritățile de supraveghere pot sesiza EIOPA și îi pot solicita asistență în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. În acest caz, EIOPA poate acționa în conformitate cu competențele conferite prin respectivul articol.

Articolul 152ab

Cooperarea și schimbul de informații în materie de supraveghere consolidate între autoritățile de supraveghere din țara de origine și din țara gazdă în ceea ce privește activitățile transfrontaliere semnificative

(1) În cazul unor activități transfrontaliere semnificative, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine și autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă cooperează între ele pentru a determina dacă întreprinderea înțelege în mod clar riscurile cu care se confruntă sau cu care se poate confrunta în statul membru gazdă și le tratează adecvat în managementul riscului.

Cooperarea este proporțională cu riscurile pe care le implică activitățile transfrontaliere semnificative și acoperă cel puțin următoarele aspecte:

(a) sistemul de guvernanță, inclusiv capacitatea organului administrativ, de conducere sau de control de a înțelege particularitățile pieței transfrontaliere, instrumentele de management al riscului, mecanismele de control intern instituite și procedurile de asigurare a conformității pentru activitățile transfrontaliere;

(b) externalizarea și parteneriatele de distribuție;

(c) strategia de afaceri și instrumentarea daunelor;

(d) protecția consumatorilor.

(2) Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine informează în timp util autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă cu privire la concluziile procesului său de supraveghere a activităților transfrontaliere semnificative în cazul în care identifică posibile probleme de respectare a dispozițiilor actelor cu putere de lege și a actelor administrative aplicabile în statul membru gazdă sau în cel de origine sau probleme semnificative legate de aspectele menționate la alineatul (1) al doilea paragraf și astfel de probleme afectează sau pot afecta exercitarea activităților în statul membru gazdă.

Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine furnizează autorității de supraveghere din statul membru gazdă în care întreprinderea desfășoară activități transfrontaliere semnificative cel puțin o dată pe an sau mai frecvent, în cazul unei cereri din partea autorității de supraveghere din statul membru gazdă în cauză, următoarele informații:

(a) cerința de capital de solvabilitate și cerința de capital minim, astfel cum au fost raportate de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;

(b) valorile fondurilor proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate și, respectiv, a cerinței de capital minim, astfel cum au fost raportate de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare;

(c) indicarea faptului că autoritatea de supraveghere din statul membru de origine consideră că există eventuale deficiențe cu privire la calcularea rezervelor tehnice de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare, precum și cu privire la elementele menționate la literele (a) și (b).

Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine informează fără întârziere autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă în care întreprinderea desfășoară activități transfrontaliere semnificative în cazul în care constată o deteriorare a condițiilor financiare sau un risc de nerespectare a cerinței de capital de solvabilitate sau a cerinței de capital minim în următoarele trei luni.

Autoritatea de supraveghere a unui stat membru gazdă în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare desfășoară activități transfrontaliere semnificative poate adresa autorității de supraveghere din statul membru de origine al întreprinderii respective o cerere justificată în mod corespunzător de a primi alte informații decât cele menționate la primul, al doilea și al treilea paragraf, cu condiția ca acestea să fie legate de solvabilitate, de sistemul de guvernanță sau de modelul de afaceri al întreprinderii respective. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine furnizează aceste informații în timp util.

(3) În cazul în care autoritatea de supraveghere din statul membru de origine nu furnizează în timp util informațiile menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă în cauză poate sesiza EIOPA și poate solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

(4) În cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare care desfășoară activități transfrontaliere semnificative nu respectă sau este probabil să nu respecte cerința de capital de solvabilitate sau cerința de capital minim în următoarele trei luni, autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă în care întreprinderea respectivă desfășoară activități transfrontaliere semnificative poate solicita autorității de supraveghere din statul membru de origine să efectueze în comun un control la sediul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare, explicând motivele unei astfel de cereri.

Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine acceptă sau refuză cererea menționată la primul paragraf în termen de o lună de la primirea acesteia.

(5) În cazul în care este de acord să efectueze în comun un control la sediul întreprinderii, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine invită EIOPA să participe la respectivul control.

După încheierea controlului în comun la sediul întreprinderii, autoritățile de supraveghere în cauză ajung la concluzii comune, ce includ măsurile de supraveghere cele mai adecvate, în termen de două luni. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine ține seama de aceste concluzii comune atunci când decide cu privire la măsurile de supraveghere adecvate.

În cazul în care autoritățile de supraveghere nu pot ajunge la o concluzie comună cu privire la controlul în comun la sediul întreprinderii, oricare dintre acestea poate, în termen de două luni de la expirarea termenului menționat la al doilea paragraf de la prezentul alineat și fără a aduce atingere măsurilor de supraveghere luate și competențelor de supraveghere exercitate de autoritatea de supraveghere din statul membru de origine pentru abordarea situației de nerespectare efectivă a cerinței de capital de solvabilitate sau a situației de nerespectare efectivă sau probabilă a cerinței de capital minim, să se adreseze EIOPA, solicitându-i asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010. Autoritățile de supraveghere nu se pot adresa EIOPA după expirarea termenului de două luni menționat în prezentul paragraf și nici după ce au ajuns la un acord cu privire la concluziile comune în conformitate cu al doilea paragraf de la prezentul alineat.

Dacă, în termenul de două luni menționat la al treilea paragraf de la prezentul alineat, oricare dintre autoritățile de supraveghere în cauză s-a adresat EIOPA în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine amână adoptarea concluziilor finale referitoare la controlul în comun la sediul întreprinderii și așteaptă decizia pe care EIOPA o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din același regulament, urmând să adopte concluziile în conformitate cu decizia EIOPA. Toate autoritățile de supraveghere implicate recunosc aceste concluzii ca fiind concluziile finale.

(6) În cazul în care refuză să efectueze un control în comun la sediul întreprinderii, autoritatea de supraveghere din statul membru de origine explică în scris autorității de supraveghere din statul membru gazdă motivele refuzului.

În cazul în care nu sunt de acord cu motivele refuzului, autoritățile de supraveghere se pot adresa EIOPA, solicitându-i asistența în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 în termen de o lună de la notificarea deciziei de către autoritatea de supraveghere din statul membru de origine. În acest caz, EIOPA poate acționa în conformitate cu competențele care îi sunt conferite prin articolul menționat."

67. Articolul 152b se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Fără a aduce atingere articolului 35 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, la cererea EIOPA sau a oricărei autorități de supraveghere, autoritățile de supraveghere relevante furnizează toate informațiile necesare în timp util pentru a permite funcționarea corespunzătoare a platformei de colaborare.";

(b) se adaugă următoarele alineate:

„(5) Cerințele privind cooperarea și schimbul de informații în materie de supraveghere consolidate între autoritățile de supraveghere din țara de origine și din țara gazdă în conformitate cu articolul 152ab li se aplică, de asemenea, autorităților de supraveghere care participă la o platformă de colaborare de la instituirea unei astfel de platforme de colaborare în temeiul alineatului (1) sau (2) de la prezentul articol și indiferent dacă întreprinderea de asigurare sau de reasigurare desfășoară sau nu activități transfrontaliere semnificative. Aceste informații sunt, de asemenea, comunicate EIOPA atunci când se înființează platforme de colaborare în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol.

(6) În cazul în care două sau mai multe autorități relevante din cadrul unei platforme de colaborare nu sunt de acord cu privire la procedura sau conținutul unei acțiuni care trebuie întreprinsă sau la lipsa de acțiune în legătură cu o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, și dacă acestea consideră că există motive serioase de îngrijorare cu privire la efectele negative asupra deținătorilor de polițe, EIOPA poate, la solicitarea oricărei autorități relevante, să acorde asistență autorităților pentru a se ajunge la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

În cazul în care există motive serioase de îngrijorare cu privire la efectele negative asupra deținătorilor de polițe din alte state membre decât statul membru de origine și care indică deficiențe grave într-o întreprindere de asigurare sau de reasigurare pentru care autoritatea de supraveghere competentă nu a luat măsuri de remediere sau a luat măsuri de remediere insuficiente, EIOPA poate solicita autorității de supraveghere din statul membru de origine să efectueze un control la sediul întreprinderii de asigurare și de reasigurare. Autoritatea de supraveghere din statul membru de origine inițiază fără întârziere controlul la sediu și invită EIOPA și alte autorități de supraveghere vizate să participe la aceasta. În această situație, se aplică articolul 152ab alineatul (5) al doilea, al treilea și al patrulea paragraf.

(7) În cazul în care două sau mai multe autorități relevante din cadrul unei platforme de colaborare nu sunt de acord cu privire la schimbul de informații în temeiul alineatului (4) sau (5) de la prezentul articol, EIOPA poate acorda asistență pentru ca acestea să ajungă la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010, la cererea oricărei autorități relevante.

(8) În cazul în care consideră oportun în interesul protecției deținătorilor de polițe de asigurare sau în scopuri de stabilitate financiară, EIOPA poate publica informații privind constatările, recomandările sau măsurile care decurg din activitatea de supraveghere în contextul platformei de colaborare.

În cazul în care intenționează să publice numele întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză, EIOPA notifică fără întârziere întreprinderii respective respectiva intenție și îi acordă suficient timp întreprinderii respective pentru a prezenta observații scrise și pentru a prezenta toate informațiile sau argumentele relevante EIOPA și altor autorități de supraveghere din cadrul platformei de colaborare. EIOPA evaluează în mod corespunzător poziția întreprinderii în cauză și ține seama în mod corespunzător de aceasta atunci când decide cu privire la publicarea numelui întreprinderii. EIOPA nu publică numele întreprinderii în cauză în cazul în care

o astfel de publicare ar pune în pericol o investigație în curs sau ar cauza, în măsura în care se poate stabili acest lucru, prejudicii disproporționate."

68. Articolul 153 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 153*

Termene și limba pentru solicitarea informațiilor

(1) Autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă poate solicita informațiile care are dreptul să le solicite cu privire la activitatea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care operează pe teritoriul statului membru în cauză de la autoritatea de supraveghere din statul membru de origine a întreprinderii respective. Respectivele informații se furnizează în termen de 20 de zile lucrătoare de la data primirii cererii, în limba oficială sau limbile oficiale ale statului membru gazdă sau într-o altă limbă acceptată de autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă.

Prin derogare de la primul paragraf, în cazuri justificate în mod corespunzător, în care informațiile solicitate nu sunt ușor accesibile autorității de supraveghere din statul membru de origine și colectarea acestora este dificil de realizat, termenul menționat la paragraful respectiv poate fi prelungit cu 20 de zile lucrătoare.

(2) În cazul în care autoritatea de supraveghere din statul membru de origine nu furnizează informațiile în termenul relevant menționat la alineatul (1), autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă poate adresa cererea direct întreprinderii de asigurare sau de reasigurare. În acest caz, autoritatea de supraveghere din statul membru gazdă informează autoritatea de supraveghere din statul membru de origine cu privire la cererea de informații înainte de a adresa cererea întreprinderii. Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare are obligația de a furniza aceste informații fără întârziere."

69. Articolul 212 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(i) la litera (a), cuvintele „articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE" se înlocuiesc cu „articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE";

(ii) la litera (b), cuvintele „articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE" se înlocuiesc cu „articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE";

(iii) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «grup» înseamnă un grup de întreprinderi care:

(i) se compune dintr-o întreprindere participativă, din filialele acesteia, din entitățile în care respectiva întreprindere participativă sau filialele acesteia dețin o participație și din întreprinderile administrate de întreprinderea participativă sau filialele acesteia împreună cu una sau mai multe întreprinderi care nu fac parte din grup, precum și din întreprinderile legate între ele printr-o relație prevăzută la articolul 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE și întreprinderile lor afiliate;

(ii) se bazează pe stabilirea, contractuală sau de altă natură, a unor relații financiare puternice și durabile între întreprinderile respective și care poate cuprinde asociații mutuale sau de tip mutual, cu condiția ca:

— una dintre aceste întreprinderi să desfășoare efectiv, printr-o coordonare centralizată, o influență dominantă asupra deciziilor, inclusiv asupra deciziilor financiare, ale celorlalte întreprinderi care fac parte din grup; și

— stabilirea și dizolvarea acestor relații, în sensul acestui titlu, să facă obiectul aprobării prealabile a supraveghetorului grupului;

și în care întreprinderea care asigură coordonarea centralizată este considerată întreprinderea-mamă, iar celelalte întreprinderi sunt considerate filiale; sau

(iii) constă într-o combinație a punctelor (i) și (ii);";

(iv) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

„(f) «holding de asigurare» înseamnă o întreprindere care îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) întreprinderea este o întreprindere-mamă;

(ii) întreprinderea nu este o instituție de credit, o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de investiții sau o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale;

(iii) întreprinderea nu este o societate financiară holding mixtă sau o societate financiară holding în înțelesul articolului 4 punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(iv) cel puțin o filială a întreprinderii respective este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare;

(v) în pofida obiectului de activitate declarat al acesteia, activitatea principală a întreprinderii este oricare dintre următoarele:

1. achiziționarea și deținerea de participații în întreprinderi de asigurare sau de reasigurare;

2. furnizarea de servicii auxiliare activității principale a uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare sau reasigurare afiliate;

3. desfășurarea uneia sau a mai multora dintre activitățile enumerate la punctele 2-12 și la punctul 15 din anexa I la Directiva 2013/36/UE sau desfășurarea unuia sau a mai multora dintre serviciile sau activitățile enumerate în anexa I secțiunea B la Directiva 2014/65/UE în legătură cu instrumentele financiare enumerate în anexa I secțiunea C la Directiva 2014/65/UE;

(vi) peste 50 % din cel puțin unul dintre următorii indicatori sunt asociați, în mod constant, cu filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau de reasigurare, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe, holdinguri de asigurare sau holdinguri financiare mixte, holdinguri de întreprinderi de asigurare și de reasigurare din țări terțe ori întreprinderi care furnizează servicii auxiliare activității principale a uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din grup, precum și cu activități desfășurate de întreprinderea însăși care nu sunt legate de achiziționarea sau deținerea de participații în filiale care sunt întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe, atunci când aceste activități sunt de aceeași natură ca cele desfășurate de întreprinderile de asigurare sau de reasigurare:

1. capitalurile proprii ale întreprinderii pe baza poziției sale consolidate;

2. activele întreprinderii pe baza poziției sale consolidate;

3. veniturile întreprinderii pe baza poziției sale consolidate;

4. personalul întreprinderii pe baza poziției sale consolidate;

5. orice alt indicator considerat a fi relevant de către autoritatea națională de supraveghere;";

(v) se introduce următorul punct:

„(fa) «holding de întreprinderi de asigurare și de reasigurare din țări terțe» înseamnă o întreprindere-mamă, alta decât un holding de asigurare sau un holding financiar mixt în înțelesul articolului 2 punctul 15 din Directiva 2002/87/CE, a cărei principală activitate constă în dobândirea și deținerea unor participații în filiale care sunt, exclusiv sau majoritar, întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din țări terțe;";

(b) la alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„De asemenea, în sensul prezentului titlu, autoritățile de supraveghere consideră drept întreprindere-mamă orice întreprindere care, în opinia respectivelor autorități de supraveghere, exercită în mod efectiv o influență dominantă asupra altei întreprinderi, inclusiv, în cazul în care această influență este exercitată prin coordonare centralizată, asupra deciziilor celeilalte întreprinderi.";

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(3) În sensul prezentului titlu, autoritățile de supraveghere consideră, de asemenea, drept un grup în înțelesul alineatului (1) litera (c), două sau mai multe întreprinderi care, în opinia autorităților de supraveghere, sunt administrate pe o bază unitară.

În cazul în care nu toate întreprinderile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat au sediul central în același stat membru, statele membre se asigură că numai autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 poate concluziona, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză, că aceste întreprinderi formează un grup atunci când consideră că întreprinderile respective sunt administrate pe o bază unitară.

(4) Atunci când identifică o relație între cel puțin două întreprinderi menționate la alineatele (2) și (3), autoritățile de supraveghere iau în considerare toți factorii următori:

(a) controlul sau capacitatea unei persoane fizice sau a unei întreprinderi de a influența deciziile, inclusiv financiare, ale unei întreprinderi, în special ca urmare a deținerii de capital sau de drepturi de vot, a reprezentării în organul administrativ, de conducere sau de control sau a faptului că se numără printre persoanele care conduc efectiv o întreprindere sau care dețin alte funcții-cheie, critice sau importante;

(b) dependența puternică a unei întreprinderi de o altă întreprindere sau persoană juridică sau fizică, ca urmare a existenței unor tranzacții sau operațiuni financiare sau nefinanciare semnificative, inclusiv a externalizării și a partajării personalului între întreprinderi;

(c) dovada coordonării deciziilor financiare sau de investire între două sau mai multe întreprinderi, inclusiv în ceea ce privește investiții comune în întreprinderi afiliate;

(d) dovada unor strategii, operațiuni sau procese coordonate și corelate între două sau mai multe întreprinderi, inclusiv în ceea ce privește canalele de distribuție a asigurărilor, produsele sau mărcile de asigurare, comunicarea sau marketingul.

(5) În cazul în care un grup este identificat pe baza alineatului (2) sau (3) de la prezentul articol, autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 furnizează întreprinderii desemnate drept întreprindere-mamă în conformitate cu articolul 214 alineatul (5) sau (6) și autorităților de supraveghere vizate o explicație detaliată a factorilor pe baza cărora se face această identificare.

Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a completa sau a oferi precizări suplimentare cu privire la factorii pe care autoritățile de supraveghere îi iau în considerare pentru a identifica o relație între cel puțin două întreprinderi menționate la alineatele (2) și (3). EIOPA prezintă Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la al doilea paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010."

70. Articolul 213 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre se asigură că se aplică supravegherea la nivel de grup atunci când un grup include oricare dintre următoarele:

(a) întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care sunt întreprinderi participative în cel puțin o întreprindere de asigurare, o întreprindere de reasigurare, o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță sau o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 218-258;

(b) întreprinderi de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social în Uniune, în conformitate cu articolele 218-258;

(c) întreprinderi de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul social într-o țară terță sau o întreprindere de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță, în conformitate cu articolele 260-263;

(d) întreprinderi de asigurare sau de reasigurare a căror întreprindere mamă este un holding mixt de asigurare, în conformitate cu articolul 265.";

(b) la alineatul (5), cuvintele „Directiva 2006/48/CE" se înlocuiesc cu „Directiva 2013/36/UE".

71. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 213a*

Utilizarea măsurilor de proporționalitate la nivelul grupului

(1) Grupurile, în înțelesul articolului 212, care fac obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) se clasifică drept grupuri mici și cu un grad redus de complexitate de către supraveghetorul de grup, conform procedurii prevăzute la alineatul (2) de la prezentul articol, în cazul în care îndeplinesc toate criteriile următoare la nivel de grup pentru ultimele două exerciții financiare imediat anterioare acestei clasificări:

(a) în cazul în care cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare din sfera grupului nu este o întreprindere de asigurare sau reasigurare generală, trebuie îndeplinite toate criteriile următoare:

(i) submodulul «risc de rată a dobânzii» menționat la articolul 105 alineatul (5) al doilea paragraf litera (a), calculat pe baza datelor consolidate, nu depășește 5 % din rezervele tehnice consolidate ale grupului, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, astfel cum sunt menționate la articolul 76, cu excepția întreprinderilor cărora li se aplică metoda 2 prevăzută la articolul 233;

(ii) cuantumul total al rezervelor tehnice consolidate din activitățile de asigurare de viață ale grupului, înainte de deducerea sumelor recuperabile din contractele de reasigurare și din vehiculele investiționale, nu depășește 1 000 000 000 EUR;

(b) în cazul în care cel puțin o întreprindere de asigurare sau de reasigurare din sfera grupului nu este o întreprindere de asigurare sau reasigurare de viață, trebuie îndeplinite toate criteriile următoare:

(i) rata combinată medie pentru activitățile de asigurare generală, după deducerea reasigurării, din ultimele trei exerciții financiare este mai mică de 100 %;

(ii) venitul anual al grupului din primele brute subscrise nu depășește 100 000 000 EUR;

(iii) suma primelor brute subscrise anuale din clasele 5-7, 11, 12, 14 și 15 din anexa I partea A nu depășește 30 % din totalul primelor subscrise anuale aferente activităților de asigurare generală ale grupului;

(c) venitul anual din primele brute subscrise din subscrierile realizate de întreprinderile de asigurare și de reasigurare din sfera grupului care au sediul central în alte state membre decât statul membru al supraveghetorului grupului este mai mic decât oricare dintre următoarele praguri:

(i) 20 000 000 EUR;

(ii) 10 % din venitul total anual al grupului din primele brute subscrise;

(d) venitul anual din primele brute subscrise din subscrierile realizate de grup în alte state membre decât statul membru al supraveghetorului grupului este mai mic decât oricare dintre următoarele praguri:

(i) 20 000 000 EUR;

(ii) 10 % din venitul total anual al grupului din primele brute subscrise;

(e) suma următoarelor elemente nu depășește 20 % din investițiile totale calculate pe baza datelor consolidate:

(i) modulul «risc de piață» menționat la articolul 105 alineatul (5);

(ii) partea din modulul «risc de contrapartidă» menționat la articolul 105 alineatul (6) care corespunde expunerilor la securitizări, instrumente financiare derivate, creanțe de la intermediari și alte investiții care nu sunt acoperite de submodulul «risc de marjă de credit»;

(iii) orice cerință de capital aplicabilă investițiilor în active necorporale care nu sunt acoperite de modulele «risc de piață» și «risc de contrapartidă»;

(f) acceptările în reasigurare de întreprinderile din grup nu depășește 50 % din venitul total anual din primele brute subscrise al grupului;

(g) diferența menționată la articolul 230 alineatul (1), în cazul în care se utilizează metoda 1, la articolul 233 alineatul (1), în cazul în care se utilizează metoda 2, sau la articolul 233a alineatul (1), în cazul în care se utilizează o combinație de metode, este pozitivă;

(h) în cazul în care se utilizează metoda 2 sau o combinație a metodelor 1 și 2, fiecare întreprindere căreia i se aplică metoda 2 este o întreprindere mică și cu un grad redus de complexitate.

Criteriile prevăzute la primul paragraf litera (a) punctul (i) și la litera (e) nu se aplică grupurilor în care se utilizează numai metoda 2.

(2) Articolul 29b se aplică *mutatis mutandis* la nivelul întreprinderii-mamă de asigurare sau de reasigurare de cel mai înalt rang, al holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt.

(3) Grupurile cărora li se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) de mai puțin de doi ani iau în considerare numai ultimul exercițiu financiar atunci când evaluează dacă îndeplinesc criteriile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol.

(4) Următoarele grupuri nu sunt niciodată clasificate ca grupuri mici și cu un grad redus de complexitate:

(a) grupurile care sunt conglomerate financiare în înțelesul articolului 2 punctul 14 din Directiva 2002/87/CE;

(b) grupurile în care cel puțin o filială este o întreprindere menționată la articolul 228 alineatul (1);

(c) grupurile care utilizează un model intern parțial sau integral aprobat pentru a-și calcula cerința de capital de solvabilitate a grupului.

(5) Articolele 29c, 29d și 29e se aplică *mutatis mutandis*.

(6) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele:

(a) criteriile prevăzute la alineatul (1), inclusiv metoda de calculare a sumei menționate la primul paragraf litera (e) de la alineatul respectiv;

(b) metodologia care urmează să fie utilizată la clasificarea grupurilor ca grupuri mici și cu un grad redus de complexitate; și

(c) condițiile de acordare sau de retragere a aprobării autorităților de supraveghere pentru măsurile de proporționalitate care urmează să fie utilizate de grupurile care nu sunt clasificate ca grupuri mici și cu un grad redus de complexitate.

Articolul 213b

Dificultăți privind supravegherea la nivel de grup

(1) În cazurile menționate la articolul 213 alineatul (2) litera (b), holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt se asigură că:

(a) mecanismele interne și repartizarea atribuțiilor în interiorul grupului sunt adecvate pentru respectarea prezentului titlu și, în special, sunt eficace pentru:

(i) coordonarea tuturor filialelor holdingului de asigurare sau ale holdingului financiar mixt, inclusiv, în situațiile în care este necesar, prin intermediul unei repartizări adecvate a atribuțiilor între respectivele întreprinderi;

(ii) preîntâmpinarea sau gestionarea conflictelor din interiorul grupului; și

(iii) asigurarea respectării în tot grupul a politicilor stabilite pentru întregul grup de către holdingul de asigurare sau de către holdingul financiar mixt;

(b) organizarea structurală a grupului din care face parte holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt nu obstrucționează și nu împiedică în vreun fel supravegherea eficace a grupului și a filialelor de asigurare și de reasigurare din cadrul său, ținând seama, în special, de:

(i) poziția holdingului de asigurare sau a holdingului financiar mixt într-un grup cu mai multe niveluri;

(ii) structura acționariatului; și

(iii) rolul holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt în cadrul grupului.

(2) În cazul în care condițiile prevăzute la alineatul (1) litera (a) nu sunt îndeplinite, supraveghetorul grupului are competența de a solicita holdingului de asigurare sau holdingurilor financiare mixte să modifice mecanismele interne și repartizarea atribuțiilor în interiorul grupului.

În cazul în care condițiile stabilite la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol nu sunt îndeplinite, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt este supus unor măsuri de supraveghere adecvate de către supraveghetorul grupului pentru asigurarea sau restabilirea, după caz, a continuității și integrității supravegherii la nivel de grup și a respectării cerințelor stabilite în prezentul titlu. Mai precis, statele membre se asigură că, atunci când acționează ca supraveghetori ai grupului în conformitate cu articolul 247, autoritățile de supraveghere au competența de a impune holdingului de asigurare sau holdingului financiar mixt să structureze grupul într-un mod care să îi permită autorității de supraveghere relevante să exercite cu eficacitate supravegherea la nivel de grup. Autoritățile de supraveghere își exercită această competență numai în circumstanțe excepționale, după consultarea EIOPA și, după caz, a altor autorități de supraveghere implicate și pun la dispoziția holdingului de asigurare sau a holdingului financiar mixt o justificare în acest sens.

(3) În cazurile menționate la articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) din prezenta directivă, dacă pentru un grup format din întreprinderi legate între ele printr-o relație în înțelesul articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE și din întreprinderile lor afiliate sau identificat în temeiul articolului 212 alineatul (3) din prezenta directivă organizarea structurală este de așa natură încât obstrucționează sau împiedică supravegherea eficace a grupului respectiv sau împiedică grupul respectiv să respecte prezentul titlu, grupul este supus unor măsuri de supraveghere adecvate pentru asigurarea sau restabilirea, după caz, a continuității și a integrității supravegherii la nivel de grup și a respectării prezentului titlu. Mai precis, statele membre se asigură că, atunci când acționează în calitate de supraveghetori ai grupului în temeiul articolului 247 din prezenta directivă, autoritățile de supraveghere au competența de a impune înființarea unui holding de asigurare sau a unui holding financiar mixt cu sediul central în Uniune sau a unei întreprinderi în Uniune care să exercite efectiv, prin coordonare centralizată, o influență dominantă asupra deciziilor, inclusiv financiare, ale întreprinderilor de asigurare sau de reasigurare care fac parte din grup. În acest caz, responsabilitatea pentru respectarea prezentului titlu îi revine holdingului de asigurare, holdingului financiar mixt sau întreprinderii în cauză care exercită efectiv o coordonare centralizată.”

72. Articolul 214 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Exercitarea supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 nu implică obligația ca autoritățile de supraveghere să aibă un rol de supraveghere în raport cu o întreprindere de asigurare dintr-o țară terță, o întreprindere de reasigurare dintr-o țară terță sau un holding mixt de asigurare luate în considerare separat.

Exclusiv în scopul asigurării respectării prezentului titlu, exercitarea supravegherii la nivel de grup poate implica supravegherea directă și exercitarea de către autoritățile de supraveghere a competențelor de supraveghere a holdingurilor de asigurare și a holdingurilor financiare mixte.”;

(b) la alineatul (2), după primul paragraf se introduce următorul paragraf:

„Atunci când evaluează dacă o întreprindere prezintă un interes neglijabil în raport cu obiectivele supravegherii la nivel de grup, în temeiul primului paragraf litera (b), supraveghetorul grupului se asigură că sunt îndeplinite condițiile următoare:

(a) dimensiunea întreprinderii, din punctul de vedere al activelor totale și al rezervelor tehnice, este redusă în comparație cu cea a altor întreprinderi din grup și a grupului în ansamblu;

(b) excluderea întreprinderii din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup nu ar avea niciun impact semnificativ asupra solvabilității la nivel de grup;

(c) riscurile calitative și cantitative, inclusiv cele care decurg din tranzacțiile intragrup, pe care întreprinderea le prezintă sau le poate prezenta pentru întregul grup sunt nesemnificative.”;

(c) se adaugă următoarele alineate:

„(3) În cazul în care excluderea uneia sau mai multor întreprinderi din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în conformitate cu alineatul (2) de la prezentul articol ar avea ca rezultat un caz care nu ar declanșa aplicarea supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c), supraveghetorul grupului consultă EIOPA și, după caz, alte autorități de supraveghere vizate înainte de a adopta decizia de excludere. O astfel de decizie se adoptă numai în circumstanțe excepționale și se justifică în mod corespunzător față de EIOPA și, după caz, față de celelalte autorități de supraveghere vizate. Supraveghetorul grupului reevaluează cel puțin o dată pe an dacă decizia respectivă continuă să fie adecvată. În caz negativ, supraveghetorul grupului notifică EIOPA și, după caz, celorlalte autorități de supraveghere vizate faptul că va începe să exercite supravegherea la nivel de grup.

Înainte de a exclude întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang de la supravegherea la nivel de grup în temeiul alineatului (2) primul paragraf litera (b), supraveghetorul grupului consultă EIOPA și, după caz, alte autorități de supraveghere vizate și evaluează impactul pe care exercitarea supravegherii de grup la nivelul unei întreprinderi participative intermediare l-ar avea asupra solvabilității grupului. Mai precis, o astfel de excludere nu este posibilă dacă ar conduce la o îmbunătățire semnificativă a solvabilității grupului.

Pentru a asigura o aplicare unitară și consecventă a prezentului alineat, EIOPA emite ghiduri în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 pentru a oferi precizări suplimentare cu privire la circumstanțele excepționale menționate la primul paragraf de la prezentul alineat sau cu privire la cazurile în care poate fi justificată excluderea întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang, inclusiv a holdingurilor de asigurare, din domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (2) și (3) de la prezentul articol, sfera grupului căruia i se aplică supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 213 alineatul (2) se identifică în conformitate cu articolul 212.

În cazul în care un grup supus supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) este identificat în conformitate cu articolul 212 alineatele (2) și (3) și în cazul în care o întreprindere-mamă sau o filială a grupului respectiv este și întreprinderea participativă de cel mai înalt rang a unui alt grup în înțelesul articolului 212 alineatul (1) litera (c), se consideră că acest alt grup este inclus în sfera grupului identificat în conformitate cu articolul 212 alineatele (2) și (3).

Autoritățile de supraveghere pot aplica articolul 212 alineatele (2) și (3) pentru a extinde sfera unui grup în înțelesul articolului 212 alineatul (1) litera (c).

(5) În cazul în care un grup identificat în conformitate cu articolul 212 alineatul (3) face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c), grupul desemnează una dintre întreprinderile administrate pe o bază unitară drept întreprindere-mamă care să fie responsabilă cu respectarea prezentului titlu. Celelalte întreprinderi menționate la articolul 212 alineatul (3) primul paragraf sunt considerate filiale.

(6) În cazul în care desemnarea întreprinderii-mamă în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol ar implica dificultăți semnificative în calea exercitării supravegherii la nivel de grup, în special în cazurile în care sediul central al întreprinderii nu este stabilit pe teritoriul statului membru al autorității de supraveghere care

acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 sau în cazul în care desemnarea ar duce la incapacitatea grupului de a respecta efectiv prezentul titlu, statele membre se asigură că autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului are competența de a impune, după consultarea altor autorități de supraveghere în cauză, desemnarea unei alte întreprinderi-mamă. Autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului justifică în mod corespunzător, față de grup și față de celelalte autorități de supraveghere în cauză, decizia de a desemna o altă întreprindere-mamă.

În cazul în care un grup identificat în conformitate cu articolul 212 alineatul (3) și care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) nu desemnează o întreprindere-mamă în conformitate cu alineatul (5) de la prezentul articol, autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 desemnează, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză, o întreprindere-mamă care urmează să fie responsabilă de respectarea prezentului titlu. Celelalte întreprinderi din grupul respectiv sunt considerate filiale.

Atunci când desemnează o întreprindere-mamă în conformitate cu primul sau al doilea paragraf de la prezentul alineat, autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 ia în considerare următorii factori:

(a) valoarea rezervelor tehnice ale fiecărei întreprinderi;

(b) primele brute subscrise anuale ale fiecărei întreprinderi;

(c) numărul de întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate fiecărei întreprinderi.

Autoritățile de supraveghere evaluează cel puțin anual dacă desemnarea continuă să fie adecvată. În caz contrar, autoritatea de supraveghere care acționează în calitate de supraveghetor al grupului în conformitate cu articolul 247 desemnează o altă întreprindere-mamă după consultarea altor autorități de supraveghere în cauză. Această altă întreprindere-mamă este responsabilă cu respectarea prezentului titlu."

73. Articolul 220 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), cuvintele „enunțate la articolele 221-233" se înlocuiesc cu „enunțate la articolele 221-233a";

(b) la alineatul (2), al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Cu toate acestea, statele membre autorizează autoritățile lor de supraveghere, în cazul în care acestea își asumă rolul de supraveghetor al grupului în raport cu un anumit grup, să decidă, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză și a grupului însuși, aplicarea, în cazul grupului respectiv, a metodei 2 în conformitate cu articolele 233 și 234 sau, dacă aplicarea exclusivă a metodei 1 ar fi inadecvată, a unei combinații a metodelor 1 și 2 în conformitate cu articolele 233a și 234.";

(c) se adaugă următorul alineat:

„(3) Fără a aduce atingere tratamentului aplicat întreprinderilor menționate la articolul 228 alineatul (1), autoritățile de supraveghere pot decide să aplice metoda 2 în temeiul alineatului (2) al doilea paragraf de la prezentul articol numai întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe, holdingurilor de asigurare, holdingurilor financiare mixte și holdingurilor întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe."

74. Articolul 221 se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) Prin derogare de la alineatul (1) de la prezentul articol, exclusiv în sensul articolului 228, indiferent dacă se utilizează metoda 1 sau metoda 2, «cotă proporțională» înseamnă partea din capitalul subscris care este deținută, direct sau indirect, de întreprinderea participativă în cadrul întreprinderii afiliate.";

(b) la alineatul (2), se adaugă următoarea literă:

„(d) în cazul în care o autoritate de supraveghere a stabilit că două sau mai multe întreprinderi de asigurare sau de reasigurare formează un grup în temeiul articolului 212 alineatul (3), întrucât sunt administrate pe bază unitară."

75. Articolul 222 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Suma fondurilor proprii menționate la alineatele (2) și (3) nu depășește contribuția întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate la cerința de capital de solvabilitate a grupului.”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(6) În sensul articolului 230 alineatul (1), al articolului 233 alineatul (2) și al articolului 233a alineatul (1) litera (a), un element al fondurilor proprii emis de o întreprindere participativă nu este considerat ca fiind liber de sarcini în înțelesul articolului 93 alineatul (2) al doilea paragraf litera (c) dacă rambursarea acestui element nu poate fi refuzată deținătorului său atunci când o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată este lichidată.”

76. Articolul 226 se modifică după cum urmează:

(a) titlul se înlocuiește cu următorul text:

„Holdinguri de asigurare intermediare”;

(b) se adaugă următorul alineat:

„(3) În sensul alineatelor (1) și (2), holdingurile întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din țări terțe sunt, de asemenea, tratate ca întreprinderi de asigurare sau de reasigurare.”

77. La articolul 227 alineatul (1) primul paragraf, după cuvintele „articolul 233” se adaugă cuvintele „și articolul 233a”.

78. Articolul 228 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 228*

Tratamentul anumitor întreprinderi afiliate din alte sectoare financiare

(1) Indiferent de metoda utilizată în conformitate cu articolul 220 din prezenta directivă, pentru calcularea solvabilității la nivel de grup, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă ia în considerare contribuția următoarelor întreprinderi la fondurile proprii eligibile ale grupului și la cerința de capital de solvabilitate a grupului:

(a) instituții de credit în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau firme de investiții în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din regulamentul respectiv;

(b) societăți de administrare a OPCVM în înțelesul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE și societăți de investiții autorizate în temeiul articolului 27 din directiva menționată, cu condiția ca respectivele societăți să nu fi desemnat o societate de administrare în temeiul directivei menționate;

(c) administratorii fondurilor de investiții alternative (AFIA) în înțelesul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);

(d) întreprinderi, altele decât întreprinderile reglementate, care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile menționate în anexa I la Directiva 2013/36/UE, în cazul în care activitățile respective constituie o parte semnificativă a ansamblului activității lor;

(e) instituții pentru furnizarea de pensii ocupaționale în înțelesul articolului 6 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/2341.

(2) Contribuția întreprinderilor menționate la alineatul (1) de la prezentul articol la fondurile proprii eligibile ale grupului se calculează ca suma cotelor proporționale din fondurile proprii ale tuturor întreprinderilor, respectivele fonduri proprii calculându-se după cum urmează:

(a) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, în conformitate cu normele sectoriale relevante, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva 2002/87/CE;

(b) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) litera (l) din Directiva 2009/65/CE;

(c) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (ad) din Directiva 2011/61/UE;

(d) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (d) de la prezentul articol, în conformitate cu normele sectoriale relevante, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva 2002/87/CE, dacă ar fi entități reglementate în înțelesul articolului 2 punctul 4 din directiva menționată;

(e) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol, marja de solvabilitate disponibilă calculată în conformitate cu articolul 16 din Directiva (UE) 2016/2341.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat, valoarea fondurilor proprii ale fiecărei întreprinderi afiliate care corespund rezervelor nedistribuibile și altor elemente identificate de supraveghetorul grupului ca având o capacitate redusă de a acoperi pierderi, precum și acțiunilor preferențiale, conturilor subordonate ale membrilor societății mutuale, datoriilor subordonate și creanțelor privind impozitul amânat, care sunt incluse în fondurile proprii care depășesc cerințele de capital calculate în conformitate cu alineatul (3), nu se ia în considerare decât în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă este în măsură să justifice, într-un mod considerat convingător de supraveghetorul grupului, că elementele respective pot fi puse la dispoziție pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate a grupului. La stabilirea componenței fondurilor proprii excedentare, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă ține seama de faptul că anumite cerințe ale unor întreprinderi afiliate pot fi îndeplinite numai cu fonduri proprii de nivel 1 de bază sau cu fonduri proprii de nivel 1 suplimentar în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(3) Contribuția întreprinderilor afiliate menționate la alineatul (1) la cerința de capital de solvabilitate a grupului se calculează ca suma cotelor proporționale din cerința de capital sau din cerința de capital noțională ale tuturor întreprinderilor afiliate. Respectiva cerință de capital sau cerință de capital noțională se calculează după cum urmează:

(a) pentru întreprinderile afiliate menționate la alineatul (1) litera (a) de la prezentul articol, în conformitate cu următoarele:

(i) pentru fiecare firmă de investiții supusă cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu Regulamentul (UE) 2019/2033, suma cerinței prevăzute la articolul 11 din regulamentul respectiv, a cerințelor specifice de fonduri proprii menționate la articolul 39 alineatul (2) litera (a) din Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului (**) sau a cerințelor locale de fonduri proprii din țări terțe;

(ii) pentru fiecare instituție de credit, cea mai mare dintre următoarele valori:

1. suma cerinței stabilite la articolul 92 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv a măsurilor menționate la articolele 458 și 459 din regulamentul respectiv, a cerințelor specifice de fonduri proprii pentru acoperirea altor riscuri decât riscul asociat folosirii excesive a efectului de levier menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței de amortizor combinat definite la articolul 128 punctul 6 din respectiva directivă sau a cerințelor locale de fonduri proprii din țări terțe;

2. suma cerințelor prevăzute la articolul 92 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv a măsurilor menționate la articolele 458 și 459 din regulamentul respectiv, a cerințelor specifice de fonduri proprii pentru acoperirea riscului asociat folosirii excesive a efectului de levier menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, a cerinței amortizorului pentru indicatorul efectului de levier, stabilită la articolul 92 alineatul (1a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sau a cerințelor locale de fonduri proprii din țări terțe, în măsura în care cerințele respective trebuie îndeplinite cu fonduri proprii de nivel 1;

(b) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/65/CE;

(c) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (c) de la prezentul articol, în conformitate cu articolul 9 din Directiva 2011/61/UE;

(d) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (d) de la prezentul articol, cerința de capital pe care întreprinderea afiliată ar trebui să o respecte în temeiul normelor sectoriale relevante, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 7 din Directiva 2002/87/CE, dacă ar fi o entitate reglementată în înțelesul articolului 2 punctul 4 din directiva respectivă;

(e) pentru fiecare întreprindere afiliată menționată la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol, valoarea cea mai mare dintre marja de solvabilitate minimă calculată în conformitate cu articolul 17 din Directiva (UE) 2016/2341 și totalul cerințelor de capital impuse în temeiul dreptului intern al statelor membre în care întreprinderea afiliată este înregistrată sau autorizată.

(4) În cazul în care mai multe întreprinderi afiliate menționate la alineatul (1) de la prezentul articol formează un subgrup supus unei cerințe de capital pe bază consolidată în conformitate cu una dintre directivele sau cu unul dintre regulamentele menționate la alineatul (3) de la prezentul articol, inclusiv în cazul în care un holding financiar în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau un holding financiar mixt este o filială a unui grup, supraveghetorul grupului poate impune calcularea contribuției respectivelor întreprinderi afiliate la fondurile proprii eligibile ale grupului ca fiind cota proporțională din fondurile proprii ale subgrupului respectiv, în locul aplicării alineatului (2) literele (a)-(e) de la prezentul articol pentru fiecare întreprindere care aparține subgrupului respectiv. În acest caz, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă calculează, de asemenea, contribuția respectivelor întreprinderi afiliate la cerința de capital de solvabilitate a grupului ca fiind cota proporțională din cerința de capital a subgrupului respectiv, în loc să aplice alineatul (3) literele (a)-(e) de la prezentul articol fiecărei întreprinderi care aparține subgrupului respectiv. Toate instituțiile financiare în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și întreprinderile prestatoare de servicii auxiliare în înțelesul punctului 18 de la alineatul respectiv, care intră în sfera subgrupului sunt incluse în calculul cerințelor de fonduri proprii și de capital ale subgrupului.

În sensul primului paragraf de la prezentul alineat, alineatele (2) și (3) de la prezentul articol se aplică subgrupului specific, pe baza situațiilor sale consolidate fie în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, fie în înțelesul articolului 4 alineatul (1) punctul 11 din Regulamentul (UE) 2019/2033, fie pe baza poziției sale consolidate, după caz.

(5) În pofida alineatelor (1)-(4), statele membre autorizează autoritățile de supraveghere, în cazul în care acestea își asumă rolul de supraveghetor al grupului în raport cu un anumit grup, să decidă, la cererea întreprinderii participative sau din proprie inițiativă, deducerea oricărei participații în conformitate cu alineatul (1) literele (a)-(d) din fondurile proprii eligibile pentru solvabilitatea la nivel de grup a întreprinderii participative.

(*) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

(**) Directiva (UE) 2019/2034 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind supravegherea prudențială a firmelor de investiții și de modificare a Directivelor 2002/87/CE, 2009/65/CE, 2011/61/UE, 2013/36/UE, 2014/59/UE și 2014/65/UE (JO L 314, 5.12.2019, p. 64)."

79. La articolul 229, se adaugă următorul alineat:

„În cazul în care deducerea menționată la primul paragraf ar îmbunătăți poziția de solvabilitate a grupului în comparație cu poziția pe care ar avea-o dacă întreprinderea este menținută în sfera calculului solvabilității la nivel de grup, deducerea nu se aplică."

80. În titlul III capitolul II secțiunea 1 subsecțiunea 3, se adaugă următorul articol:

„*Articolul 229a*

Calcule simplificate

(1) În sensul articolului 230, supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză, poate permite întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative să aplice o abordare simplificată participațiilor deținute în întreprinderi afiliate nesemnificative.

Aplicarea abordării simplificate menționate la primul paragraf în cazul uneia sau mai multor întreprinderi afiliate se justifică în mod corespunzător de către întreprinderea participativă față de supraveghetorul grupului, având în vedere natura, amploarea și complexitatea riscurilor întreprinderii sau întreprinderilor afiliate.

Statele membre impun întreprinderii participative să evalueze anual dacă utilizarea abordării simplificate este în continuare justificată și să publice, în raportul privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup astfel cum se menționează la articolul 256 alineatul (1), lista și dimensiunea întreprinderilor afiliate care fac obiectul abordării simplificate respective.

(2) În sensul alineatului (1), întreprinderea de asigurare și de reasigurare participativă demonstrează, într-un mod considerat convingător de supraveghetorul grupului, că aplicarea abordării simplificate în cazul participațiilor în una sau mai multe întreprinderi afiliate este suficient de prudentă pentru a se evita o subestimare a riscurilor care decurg din întreprinderea respectivă sau din întreprinderile respective la calcularea solvabilității la nivel de grup.

Atunci când se aplică unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare dintr-o țară terță cu sediul central într-o țară care nu este echivalentă sau echivalentă temporar în înțelesul articolului 227, abordarea simplificată nu poate avea drept rezultat o contribuție a întreprinderii afiliate la cerința de capital de solvabilitate a grupului mai mică decât cerința de capital a întreprinderii afiliate respective, astfel cum este stabilită de țara terță în cauză.

Abordarea simplificată nu se aplică unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate dintr-o țară terță în cazul în care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă nu dispune de informații fiabile cu privire la cerința de capital prevăzută în țara terță respectivă.

(3) În sensul alineatului (1), întreprinderile afiliate sunt considerate nesemnificative în cazul în care valoarea contabilă a fiecăreia dintre ele reprezintă mai puțin de 0,2 % din activele grupului calculate pe baza datelor consolidate, iar suma valorilor contabile ale tuturor acestor întreprinderi reprezintă mai puțin de 0,5 % din activele grupului calculate pe baza datelor consolidate."

81. Articolul 230 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Calculul solvabilității la nivel de grup a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative se efectuează pe baza situațiilor financiare consolidate.

Solvabilitatea la nivel de grup a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative este egală cu diferența dintre următoarele:

(a) suma fondurilor proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate, calculate pe baza datelor consolidate, și a contribuției întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) la fondurile proprii eligibile ale grupului, contribuția respectivă calculându-se în conformitate cu articolul 228 alineatul (2) sau (4);

(b) suma cerinței de capital de solvabilitate la nivel de grup, calculată pe baza datelor consolidate, și a contribuției întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) la cerința de capital de solvabilitate a grupului, contribuția respectivă calculându-se în conformitate cu articolul 228 alineatul (3) sau (4).

În sensul celui de al doilea paragraf de la prezentul alineat, participațiile în întreprinderile afiliate astfel cum sunt menționate la articolul 228 alineatul (1) nu se includ în datele consolidate.

La calcularea fondurilor proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate și pentru cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup pe baza datelor consolidate se aplică titlul I capitolul VI secțiunea 3 subsecțiunile 1, 2 și 3 și titlul I capitolul VI secțiunea 4 subsecțiunile 1, 2 și 3.";

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) la al doilea paragraf, se adaugă următoarea literă:

„(c) cota proporțională din cerințele de capital locale, la care ar fi retrasă autorizația, pentru întreprinderile de asigurare și de reasigurare afiliate din țări terțe.";

(ii) se adaugă următorul paragraf:

„În cazul în care fondurile proprii eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate, calculată pe baza datelor consolidate, depășesc cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup calculată pe baza datelor consolidate, iar cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului nu este respectată, articolul 138 alineatele (1)-(4) se aplică *mutatis mutandis*, iar articolul 139 alineatul (1) și alineatul (2) nu se aplică. În sensul prezentului paragraf, trimiterea la «cerința de capital de solvabilitate» de la articolul 138 se interpretează ca trimitere la «cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului»."

82. La articolul 232 primul paragraf partea introductivă, cuvintele „menționate la articolul 37 alineatul (1) literele (a)-(d)” se înlocuiesc cu „menționate la articolul 37 alineatul (1) literele (a)-(e)”.

83. Articolul 233 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) valoarea întreprinderilor afiliate astfel cum sunt menționate la articolul 220 alineatul (3) și la articolul 228 alineatul (1) în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare participative și cerința de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, astfel cum este prevăzută la alineatul (3) de la prezentul articol.”;

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cota proporțională a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative din fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate.”;

(ii) se adaugă următoarea literă:

„(c) contribuția întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) la fondurile proprii eligibile ale grupului, contribuția respectivă calculându-se în conformitate cu articolul 228 alineatul (2) sau (4).”;

(c) alineatul (3) se modifică după cum urmează:

(i) litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) cota proporțională din cerința de capital de solvabilitate a fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate;”;

(ii) se adaugă următoarea literă:

„(c) contribuția întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) la cerința de capital de solvabilitate a grupului, contribuția respectivă calculându-se în conformitate cu articolul 228 alineatul (3) sau (4).”

84. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 233a*

Combinarea metodelor 1 și 2

(1) Solvabilitatea la nivel de grup a unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative este reprezentată de diferența dintre:

(a) suma următoarelor elemente:

(i) pentru întreprinderile cărora li se aplică metoda 1, fondurile proprii eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate, calculate pe baza datelor consolidate;

(ii) pentru fiecare întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată căreia i se aplică metoda 2, cota proporțională a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative din fondurile proprii eligibile pentru cerința de capital de solvabilitate a întreprinderii de asigurare sau de reasigurare afiliate;

(iii) contribuția întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1), calculată în conformitate cu articolul 228 alineatul (2) sau (4); și

(b) suma următoarelor elemente:

(i) pentru întreprinderile cărora li se aplică metoda 1, cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, calculată în conformitate cu articolul 230 alineatul (2) pe baza datelor consolidate;

(ii) pentru fiecare întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată căreia i se aplică metoda 2, cota proporțională din cerința sa de capital de solvabilitate;

(iii) contribuția întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1), calculată în conformitate cu articolul 228 alineatul (3) sau (4).

(2) În sensul alineatului (1) litera (a) punctul (i) și al alineatului (1) litera (b) punctul (i) de la prezentul articol, participațiile deținute în întreprinderile afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) nu se includ în datele consolidate.

(3) În sensul alineatului (1) litera (a) punctul (i) și al alineatului (1) litera (b) punctul (i) de la prezentul articol, participațiile deținute în întreprinderile afiliate menționate la articolul 220 alineatul (3) cărora li se aplică metoda 2 nu se includ în datele consolidate.

În sensul alineatului (1) litera (b) punctul (i) de la prezentul articol, dacă valoarea participațiilor deținute în întreprinderile menționate la articolul 220 alineatul (3) cărora li se aplică metoda 2 depășește cota proporțională din propria cerință de capital de solvabilitate a întreprinderilor respective, excedentul se include în datele consolidate atunci când se calculează senzitivitatea activelor și obligațiilor la variațiile nivelului sau volatilității cursurilor de schimb valutar («risc de modificare a ratei de schimb valutar»). Cu toate acestea, nu se poate presupune că valoarea respectivelor participații este sensibilă la variațiile nivelului sau volatilității prețurilor pe piață ale acțiunilor («risc de devalorizare a acțiunilor»).

(4) Articolul 233 alineatul (4) se aplică *mutatis mutandis* în sensul alineatului (1) litera (a) punctul (ii) și litera (b) punctul (ii) de la prezentul articol.

(5) Articolul 231 se aplică *mutatis mutandis* în cazul în care o întreprindere de asigurare sau de reasigurare și întreprinderile afiliate acesteia ori, în comun, întreprinderile afiliate ale unui holding de asigurare solicită permisiunea de a calcula cerința de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, precum și cerința de capital de solvabilitate a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grup pe baza unui model intern.

(6) Cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului se calculează în conformitate cu articolul 230 alineatul (2).

Cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului este acoperită de fondurile proprii de bază eligibile determinate în conformitate cu articolul 98 alineatul (4) și calculate pe baza datelor consolidate. În sensul acestui calcul, participațiile în întreprinderile afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) nu se includ în datele consolidate.

Cu scopul de a se determina dacă fondurile proprii eligibile menționate sunt admisibile pentru acoperirea cerinței minime de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului, se aplică *mutatis mutandis* principiile enunțate la articolele 221-229a. Articolul 139 alineatele (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis*.

În cazul în care fondurile proprii eligibile pentru a acoperi cerința de capital de solvabilitate, calculată pe baza datelor consolidate, depășesc cerința de capital de solvabilitate la nivel de grup calculată pe baza datelor consolidate, iar cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului nu este respectată, articolul 138 alineatele (1)-(4) se aplică *mutatis mutandis*, iar articolul 139 alineatele (1) și (2) nu se aplică. În sensul prezentului paragraf, trimiterea la «cerința de capital de solvabilitate» de la articolul 138 se interpretează ca trimitere la «cerința minimă de capital de solvabilitate pe bază consolidată a grupului».

(7) Pentru a se determina dacă valoarea calculată la alineatul (1) litera (b) punctul (ii) de la prezentul articol reflectă în mod corespunzător profilul de risc al grupului în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 220 alineatul (3) cărora li se aplică metoda 2, autoritățile de supraveghere în cauză acordă o atenție deosebită riscurilor specifice existente la nivel de grup care, fiind dificil de cuantificat, nu ar fi acoperite suficient.

În cazul în care profilul de risc al grupului în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 220 alineatul (3) cărora li se aplică metoda 2 se abate în mod semnificativ de la ipotezele care stau la baza cerinței de capital de solvabilitate pe bază agregată a grupului, menționată la articolul 233 alineatul (3), se poate impune o majorare de capital de solvabilitate față de valoarea calculată în conformitate cu alineatul (1) litera (b) punctul (ii) de la prezentul articol.

Articolul 37 alineatele (1)-(5), împreună cu actele delegate și standardele tehnice de punere în aplicare adoptate în conformitate cu articolul 37 alineatele (6), (7) și (8), se aplică *mutatis mutandis*.

Articolul 233b

Deținere de acțiuni pe termen lung la nivel de grup

În cazul în care se utilizează metoda 1 sau o combinație de metode, întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte li se permite să aplice articolul 105a unui subset de investiții în acțiuni.

Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele:

(a) abordarea care trebuie utilizată la evaluarea conformității cu condițiile menționate la articolul 105a alineatul (1) și la calcularea valorii acțiunilor care sunt tratate ca investiții pe termen lung în acțiuni, în cazul în care se utilizează metoda 1 sau o combinație de metode;

(b) informațiile care trebuie incluse în raportul privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup menționat la articolul 256 alineatul (1) sau în raportul unic privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 256 alineatul (2), precum și în raportul periodic de supraveghere la nivel de grup menționat la articolul 256b alineatul (1) sau în raportul unic periodic de supraveghere menționat la articolul 256b alineatul (2).”

85. Articolul 234 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 234*

Acte delegate privind principiile tehnice și metodele prevăzute la articolele 220-229, privind abordarea simplificată prevăzută la articolul 229a și privind aplicarea articolelor 230-233a

Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate în conformitate cu articolul 301a prin care se precizează următoarele:

(a) principiile tehnice și metodele prevăzute la articolele 220-229;

(b) detaliile tehnice ale abordării simplificate prevăzute la articolul 229a alineatul (1), precum și criteriile pe baza cărora autoritățile de supraveghere pot aproba utilizarea abordării simplificate;

(c) aplicarea articolelor 230-233a, care reflectă natura economică a structurilor juridice specifice.

Comisia poate să completeze prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care să precizeze criteriile pe baza cărora supraveghetorul grupului poate aproba aplicarea abordării simplificate prevăzute la articolul 229a alineatul (2).”

86. La articolul 244 alineatul (3), al treilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Pentru identificarea concentrărilor semnificative de riscuri care trebuie raportate, supraveghetorul grupului, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză și a grupului, impune pragurile adecvate pe baza cerințelor de capital de solvabilitate, a rezervelor tehnice, a fondurilor proprii eligibile, a altor criterii cantitative sau calitative bazate pe riscuri considerate adecvate sau a unei combinații a acestora.”

87. Articolul 245 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), cuvintele „alineatele (2) și (3)” se înlocuiesc cu „alineatele (2), (3) și (3a)”;

(b) se introduce următorul alineat:

„(3a) Pe lângă tranzacțiile intragrup în înțelesul articolului 13 punctul 19, în sensul alineatelor (2) și (3) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere pot, în cazurile justificate, să impună grupurilor să raporteze și tranzacțiile intragrup care implică alte întreprinderi decât întreprinderile de asigurare și de reasigurare, întreprinderile de asigurare și de reasigurare din țări terțe, holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte.”

88. Articolul 246 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Cerințele enunțate în titlul I capitolul IV secțiunea 2 se aplică *mutatis mutandis* la nivel de grup. Sistemul de guvernanță al grupului acoperă întreprinderile de asigurare sau de reasigurare participative, holdingurile-mamă de asigurare sau holdingurile-mamă financiare mixte, precum și toate întreprinderile afiliate din sfera grupului în înțelesul articolului 212 care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c). Sistemul de guvernanță al grupului acoperă, de asemenea, toate întreprinderile administrate de întreprinderea participativă sau de filialele acesteia împreună cu una sau mai multe întreprinderi care nu fac parte din același grup.

Fără a aduce atingere primului paragraf de la prezentul alineat, sistemele de management al riscului și de control intern și procedurile de raportare se pun în aplicare în mod consecvent în toate întreprinderile incluse în domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 alineatul (2) literele (a) și (b), astfel încât respectivele sisteme și proceduri de raportare să poată fi controlate la nivel de grup.

Statele membre se asigură că organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii-mamă de asigurare sau de reasigurare de cel mai înalt rang, al holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt cu sediul central în Uniune sau al întreprinderii-mamă desemnate în conformitate cu articolul 214 alineatul (5) sau (6) îi revine răspunderea finală pentru respectarea, de către grupul căruia i se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c), a actelor cu putere de lege și a actelor administrative adoptate în temeiul prezentei directive. Organul administrativ, de conducere sau de control al fiecărei întreprinderi de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului continuă să fie responsabil cu respectarea tuturor cerințelor de către întreprinderea respectivă, astfel cum se specifică la articolul 40 și la articolul 213 alineatul (1) al doilea paragraf.

Sistemul de management al riscului acoperă cel puțin toate activitățile de asigurare și de reasigurare desfășurate în cadrul grupului, precum și activitățile semnificative care nu sunt legate de asigurări. Sistemul acoperă, de asemenea, riscurile care decurg din respectivele activități și la care grupul este sau ar putea fi expus, precum și interdependențele acestora.”;

(b) la alineatul (2) se adaugă următoarele paragrafe:

„Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt monitorizează periodic activitățile întreprinderilor sale afiliate, inclusiv ale întreprinderilor afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1) și ale întreprinderilor nereglementate. Această monitorizare este proporțională cu natura, amploarea și complexitatea riscurilor pe care întreprinderile afiliate le generează sau le-ar putea genera la nivelul grupului.

Întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt deține politici scrise la nivel de grup și asigură corelarea politicilor scrise ale tuturor întreprinderilor reglementate din sfera grupului cu politicile grupului. Întreprinderea sau holdingul în cauză se asigură, de asemenea, că politicile grupului sunt puse în aplicare în mod unitar de către toate întreprinderile reglementate din sfera grupului.”;

(c) la alineatul (4) primul paragraf, a doua teză se înlocuiește cu următorul text:

„Autoevaluarea riscurilor și a solvabilității efectuată la nivel de grup acoperă cel puțin toate activitățile de asigurare și de reasigurare desfășurate în cadrul grupului, precum și activitățile semnificative care nu sunt legate de asigurări. Autoevaluarea acoperă, de asemenea, riscurile care decurg din respectivele activități și la care grupul este sau ar putea fi expus, precum și interdependențele acestora. Autoevaluarea este supusă procesului de supraveghere efectuat de supraveghetorul grupului, în conformitate cu capitolul III.”;

(d) se adaugă următorul alineat:

„(5) Statele membre impun întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative, holdingului de asigurare sau holdingului financiar mixt să se asigure că grupul dispune de mecanisme de guvernanță adecvate, care includ o structură organizațională clară, cu responsabilități bine definite, transparente și consecvente și o separare a atribuțiilor în cadrul grupului. Sistemul de guvernanță al grupului depune eforturi pentru a preveni conflictele de interese și gestionează conflictele de interese care nu pot fi prevenite.

Persoanele care conduc efectiv un grup de asigurare sau de reasigurare sunt considerate a fi persoanele care conduc efectiv întreprinderea-mamă menționată la alineatul (1) al treilea paragraf.

Statele membre impun unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare participative, unui holding de asigurare sau holdingului financiar mixt să identifice persoanele care dețin alte funcții-cheie în cadrul grupului de asigurare sau de reasigurare care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c). Organul administrativ, de conducere sau de control menționat la alineatul (1) al treilea paragraf de la prezentul articol este responsabil pentru activitățile desfășurate de persoanele respective.

În cazul în care persoanele care conduc efectiv un grup de asigurare sau de reasigurare sau dețin alte funcții-cheie sunt, de asemenea, persoanele care conduc efectiv una sau mai multe întreprinderi de asigurare sau de reasigurare sau alte întreprinderi afiliate ori care dețin alte funcții-cheie în cadrul oricăreia dintre aceste întreprinderi, întreprinderea participativă se asigură că rolurile și responsabilitățile la nivel de grup sunt separate în mod clar de cele aplicabile la nivelul fiecărei întreprinderi în parte."

89. În titlul III se introduce următorul capitol:

„*CAPITOLUL IIA*

NORME MACROPRUDENȚIALE LA NIVEL DE GRUP

Articolul 246a

Managementul riscului de lichiditate la nivel de grup

(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să întocmească și să actualizeze un plan de management al riscului de lichiditate la nivel de grup care să acopere analiza lichidității pe termen scurt și, la solicitarea supraveghetorului grupului, să acopere și analiza lichidității pe termen mediu și lung. Articolul 144a se aplică *mutatis mutandis*.

(2) Prin derogare de la articolul 144a, statele membre se asigură că filialele de asigurare sau de reasigurare incluse în domeniul de aplicare al supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a) și (b) sunt exonerate de obligația de întocmire și actualizare a unui plan de management al riscului de lichiditate la nivel individual ori de câte ori planul de management al riscului de lichiditate prevăzut la alineatul (1) de la prezentul articol acoperă managementul lichidității și necesitățile de lichiditate pentru filialele în cauză.

Statele membre impun fiecărei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care beneficiază de exonerarea prevăzută la primul paragraf să prezinte autorității de supraveghere secțiunile din planul de management al riscului de lichiditate care acoperă situația întregului grup și situația proprie.

(3) În pofida alineatului (2), autoritățile de supraveghere pot impune unei filiale de asigurare sau de reasigurare să întocmească și să actualizeze un plan de management al riscului de lichiditate la nivel individual de fiecare dată când constată o anumită vulnerabilitate în materie de lichiditate sau când planul de gestionare a lichidității la nivel de grup nu include informații adecvate pe care autoritatea de supraveghere care a autorizat filiala le solicită întreprinderilor comparabile în scopul monitorizării poziției lichidității lor.

(4) Pentru a asigura aplicarea consecventă a prezentului articol, EIOPA elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza conținutul planului de management al riscului de lichiditate la nivel de grup și frecvența de actualizare a acestuia. EIOPA înaintează Comisiei respectivele proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 29 ianuarie 2026.

Se conferă Comisiei competența de a completa prezenta directivă prin adoptarea standardelor tehnice de reglementare menționate la primul paragraf de la prezentul alineat în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010.

Articolul 246b

Alte norme macroprudențiale

Articolele 144b și 144c se aplică *mutatis mutandis* la nivelul întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative, al holdingului de asigurare sau al holdingului financiar mixt."

90. La articolul 252 primul paragraf, cuvintele „o instituție de credit, astfel cum este definită în Directiva nr. 2006/48/CE, și/sau o societate de investiții, astfel cum este definită în Directiva nr. 2004/39/CE" se înlocuiesc cu „o instituție de credit, astfel cum este definită în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și/sau o firmă de investiții, astfel cum este definită în Directiva 2014/65/UE".

91. La articolul 254, se adaugă următorul alineat:

„(3) Întreprinderea de asigurare și de reasigurare participativă, holdingul de asigurare și holdingul financiar mixt transmit anual supraveghetorului grupului informațiile menționate la prezentul articol în termen de 22 de săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii și, în cazul în care informațiile menționate la prezentul articol sunt solicitate trimestrial, în termen de 11 săptămâni de la sfârșitul fiecărui trimestru.”

92. Articolul 256 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să facă public anual un raport privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup. Respectivul raport conține informații referitoare la grup adresate altor profesioniști din piață, astfel cum se menționează la articolul 51 alineatul (1b). Articolele 51, 53, 54 și 55 se aplică *mutatis mutandis*.

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare participative, holdingurile de asigurare sau holdingurile financiare mixte publică informațiile menționate la prezentul articol în termen de 24 de săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii.”;

(b) la alineatul (2), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) informațiile pentru fiecare filială din cadrul grupului, care trebuie să fie identificabilă în mod individual, inclusiv ambele secțiuni ale raportului privind solvabilitatea și situația financiară, și care trebuie făcute publice în conformitate cu articolele 51, 53, 54 și 55.”;

(c) alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care aduce precizări suplimentare cu privire la informațiile care trebuie publicate în raportul unic privind solvabilitatea și situația financiară, menționat la alineatul (2) de la prezentul articol, și în raportul privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup, menționat la alineatul (1) de la prezentul articol.”

93. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 256b*

Raportul periodic de supraveghere la nivel de grup

(1) Statele membre impun întreprinderilor de asigurare și de reasigurare participative, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte să prezinte anual supraveghetorului grupului un raport periodic de supraveghere la nivel de grup. Articolul 35 alineatul (5a) primul paragraf și al doilea paragraf litera (a) se aplică *mutatis mutandis*.

Statele membre se asigură că întreprinderile de asigurare și de reasigurare transmit informațiile menționate la prezentul articol la intervale de un an sau mai mari, în termen de 24 de săptămâni de la sfârșitul exercițiului financiar al întreprinderii.

(2) O întreprindere de asigurare sau de reasigurare participativă, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt poate, sub rezerva acordului din partea supraveghetorului grupului, să prezinte un raport periodic unic de supraveghere, care să cuprindă următoarele:

(a) informațiile la nivel de grup care trebuie raportate în conformitate cu alineatul (1);

(b) informațiile pentru fiecare filială din cadrul grupului, care trebuie să fie identificabilă individual, se raportează în conformitate cu articolul 35 alineatul (5a) și nu pot să fie mai reduse decât cele care ar fi transmise de întreprinderile de asigurare și de reasigurare care prezintă un raport periodic de supraveghere în conformitate cu articolul 35 alineatul (5a).

Înainte de a-și da acordul în conformitate cu primul paragraf, supraveghetorul grupului îi consultă pe membrii colegiului supraveghetorilor și ține seama de toate punctele de vedere și rezervele acestora. Lipsa unui acord din partea autorităților naționale de supraveghere în cauză se justifică în mod corespunzător. În cazul în care raportul periodic unic de supraveghere prezentat în conformitate cu prezentul alineat este aprobat de colegiul

supraveghetorilor, fiecare întreprindere de asigurare și de reasigurare în parte transmite raportul periodic unic de supraveghere autorității de supraveghere. Fiecare autoritate de supraveghere are competența de a supraveghea partea din raportul periodic unic de supraveghere care este specifică filialei relevante.

(3) În cazul în care raportul periodic unic de supraveghere prezentat nu este considerat adecvat de către autoritățile naționale de supraveghere, acordul menționat la alineatul (2) poate fi retras.

(4) În cazul în care raportul menționat la alineatul (2) nu include informațiile pe care autoritatea de supraveghere care a autorizat o filială din cadrul grupului le solicită întreprinderilor comparabile și în cazul în care omisiunea este semnificativă, autoritatea de supraveghere în cauză are competența să impună filialei în cauză să raporteze informațiile suplimentare necesare.

(5) În cazul în care autoritatea de supraveghere care a autorizat o filială din cadrul grupului identifică vreo neconformitate cu articolul 35 alineatul (5a) sau solicită vreo modificare ori clarificare cu privire la raportul periodic unic de supraveghere, autoritatea respectivă informează, de asemenea, colegiul supraveghetorilor, iar supraveghetorul grupului transmite aceeași solicitare întreprinderii de asigurare sau de reasigurare participative, holdingului de asigurare sau holdingului financiar mixt.

(6) Comisia completează prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate, în conformitate cu articolul 301a, prin care aduce precizări suplimentare cu privire la informațiile menționate la prezentul articol care trebuie raportate.

Articolul 256c

Raportul privind solvabilitatea și situația financiară: cerința de audit

(1) Statele membre se asigură că o întreprindere de asigurare sau de reasigurare participativă, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt al unui grup este supus unei cerințe de audit cu privire la bilanțul grupului publicat în cadrul raportului privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup menționat la articolul 256 alineatul (1) sau în cadrul raportului unic privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 256 alineatul (2).

(2) Un raport separat, care include identificarea nivelului de asigurare, precum și rezultatele auditului și care este întocmit de firma de audit, se prezintă autorității de supraveghere a grupului împreună cu raportul privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup menționat la articolul 256 alineatul (1) sau raportul unic privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 256 alineatul (2) întocmit de întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt.

(3) În cazul în care există un raport unic privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 256 alineatul (2), se respectă cerințele de audit impuse unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare afiliate, iar raportul menționat la articolul 51a alineatul (6) se prezintă autorității de supraveghere a respectivei întreprinderi de către întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt.

(4) Articolul 51a se aplică *mutatis mutandis*."

94. Articolul 257 se înlocuiește cu următorul text:

„*Articolul 257*

Cerințe de competență profesională și probitate morală pentru persoanele care conduc efectiv un holding de asigurare sau un holding financiar mixt sau care dețin alte funcții-cheie

Statele membre impun persoanelor care conduc efectiv holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt și, dacă este cazul, persoanelor care dețin alte funcții-cheie să respecte cerințele de competență profesională și probitate morală la îndeplinirea obligațiilor care le revin.

Articolul 42 se aplică *mutatis mutandis*."

95. Articolul 258 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Autorităților de supraveghere li se conferă toate competențele de supraveghere în vederea adoptării de măsuri în legătură cu holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte, care sunt necesare pentru a se asigura că grupurile cărora li se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) literele (a), (b) și (c) respectă toate cerințele stabilite în prezentul titlu. Aceste competențe includ competențele generale de supraveghere menționate la articolul 34.

Fără a aduce atingere dispozițiilor naționale de drept penal, statele membre impun sancțiuni sau adoptă măsuri în ceea ce privește holdingurile de asigurare și holdingurile financiare mixte care încalcă actele cu putere de lege, alte dispoziții legale și actele administrative adoptate pentru transpunerea prezentului titlu sau în ceea ce privește persoanele care conduc efectiv societățile respective. Autoritățile de supraveghere colaborează strâns pentru a garanta că sancțiunile sau măsurile respective sunt eficace, mai ales atunci când administrația centrală sau sediul principal al unui holding de asigurare sau al unui holding financiar mixt nu se află în statul membru în care se află sediul său central.”;

(b) se introduc următoarele alineate:

„(2a) În cazul în care supraveghetorul grupului a hotărât că nu sunt sau nu mai sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 213b alineatul (1), holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt este supus măsurilor de supraveghere adecvate pentru asigurarea sau restabilirea, după caz, a continuității și integrității supravegherii la nivel de grup și pentru asigurarea respectării cerințelor prevăzute în prezentul titlu. În cazul unui holding financiar mixt, măsurile de supraveghere țin seama, în special, de efectele asupra conglomeratului financiar în ansamblu, precum și asupra întreprinderilor reglementate afiliate ale acestuia.

(2b) În sensul alineatelor (1) și (2a) de la prezentul articol, statele membre se asigură că măsurile de supraveghere care pot fi aplicate holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte includ cel puțin următoarele:

(a) suspendarea exercitării drepturilor de vot aferente acțiunilor filialei de asigurare sau de reasigurare deținute de holdingul de asigurare sau de holdingul financiar mixt;

(b) emiterea de ordine sau sancțiuni împotriva holdingului de asigurare, a holdingului financiar mixt sau a membrilor organului administrativ, de conducere sau de control al societăților respective;

(c) adresarea de instrucțiuni sau de directive către holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt de a transfera acționarilor săi participațiile în filialele sale de asigurare și de reasigurare;

(d) desemnarea temporară a altui holding de asigurare, a altui holding financiar mixt sau a altei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare din cadrul grupului drept responsabilă pentru asigurarea respectării cerințelor prevăzute în prezentul titlu;

(e) restricționarea sau interzicerea distribuirilor sau a plăților sub formă de dobânzi către acționari;

(f) obligarea holdingurilor de asigurare sau a holdingurilor financiare mixte să cesioneze sau să își reducă participațiile în întreprinderile de asigurare sau de reasigurare sau în alte întreprinderi afiliate menționate la articolul 228 alineatul (1);

(g) obligarea holdingurilor de asigurare sau a holdingurilor financiare mixte să prezinte un plan privind revenirea, fără întârziere, la conformitate.

Supraveghetorul grupului consultă alte autorități de supraveghere în cauză și EIOPA înainte de a lua oricare dintre măsurile menționate la primul paragraf, în cazul în care măsurile respective afectează întreprinderile care au sediul central în mai multe state membre.”

96. Articolul 262 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În absența supravegherii echivalente, astfel cum este menționată la articolul 260 sau atunci când un stat membru nu aplică articolul 261 în cazul echivalenței temporare în conformitate cu articolul 260 alineatul (7), statul membru respectiv aplică în cazul întreprinderilor de asigurare și reasigurare care fac parte dintr-un grup în înțelesul articolului 212 și cărora li se aplică supravegherea de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (c), oricare dintre următoarele:

(a) articolele 218-235 și articolele 244-258, *mutatis mutandis*;

(b) una dintre metodele stabilite la alineatul (3).";

(b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Statele membre permit autorităților lor de supraveghere să aplice alte metode care asigură o supraveghere adecvată a întreprinderilor de asigurare și de reasigurare care fac parte dintr-un grup în înțelesul articolului 212 și cărora li se aplică supravegherea la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (c). Respectivele metode se aprobă de către supraveghetorul grupului, identificat în conformitate cu articolul 247, după consultarea celorlalte autorități de supraveghere în cauză.

Metodele menționate la primul paragraf trebuie să permită atingerea obiectivelor supravegherii la nivel de grup, astfel cum sunt specificate în prezentul titlu. Aceste obiective includ următoarele:

(a) menținerea alocării capitalului și a componenței fondurilor proprii ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare și prevenirea creării semnificative de capital intragrup, în cazul în care respectiva creare de capital intragrup este finanțată de către întreprinderea-mamă din încasările din datorii sau alte instrumente financiare care nu îndeplinesc criteriile pentru a fi considerate elemente ale fondurilor proprii;

(b) evaluarea și monitorizarea riscurilor care prezentate de întreprinderi atât din interiorul, cât și din afara Uniunii și limitarea riscului de contagiune de la respectivele întreprinderi și alte întreprinderi nereglementate la întreprinderile de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului și la subgrupul a cărui întreprindere-mamă de cel mai înalt rang este o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, un holding de asigurare sau un holding financiar mixt cu sediul central în Uniune, astfel cum se menționează la articolul 215, în cazul în care există un astfel de subgrup.

Metodele menționate la primul paragraf se justifică în mod corespunzător, se documentează și se notifică celorlalte autorități de supraveghere în cauză, EIOPA și Comisiei.";

(c) se adaugă următorul alineat:

„(3) În sensul alineatului (2) de la prezentul articol, autoritățile de supraveghere în cauză pot, în special, să aplice una sau mai multe dintre următoarele metode întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, holdingurilor de asigurare și holdingurilor financiare mixte care fac parte dintr-un grup care face obiectul supravegherii la nivel de grup în conformitate cu articolul 213 alineatul (2) litera (c):

(a) desemnarea unei întreprinderi de asigurare sau de reasigurare care să fie responsabilă cu respectarea cerințelor prevăzute în prezentul titlu, în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup nu au o întreprindere-mamă comună în Uniune;

(b) impunerea înființării unui holding de asigurare cu sediul central în Uniune sau a unui holding financiar mixt cu sediul central în Uniune, în cazul în care întreprinderile de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup nu au o întreprindere-mamă comună în Uniune, și aplicarea prezentului titlu în cazul întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din grupul condus de respectivul holding de asigurare sau holding financiar mixt;

(c) în cazul în care mai multe întreprinderi de asigurare și de reasigurare care fac parte din grup formează un subgrup a cărui întreprindere-mamă are sediul central în Uniune, pe lângă aplicarea prezentului titlu în cazul acestui subgrup, adoptarea de măsuri suplimentare sau impunerea de cerințe suplimentare, inclusiv cerințele menționate la literele (d), (e) și (f) de la prezentul paragraf și supravegherea consolidată a concentrării riscurilor în înțelesul articolului 244 și a tranzacțiilor intragrup în înțelesul articolului 245, cu scopul atingerii obiectivului menționat la alineatul (2) al doilea paragraf litera (b) de la prezentul articol;

(d) impunerea cerinței ca membrii organului administrativ, de conducere sau de control al întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang din Uniune să fie independenți față de întreprinderea-mamă de cel mai înalt rang din afara Uniunii;

(e) interzicerea, limitarea, restricționarea, monitorizarea sau impunerea notificării prealabile a tranzacțiilor, inclusiv a distribuirilor de dividende și a principalului aferent datoriilor subordonate, în cazul în care astfel de tranzacții constituie sau ar putea pune în pericol poziția financiară sau solvabilitatea întreprinderilor de asigurare și de reasigurare din cadrul grupului și implică, pe de o parte, o întreprindere de asigurare sau de reasigurare, un holding de asigurare cu sediul central în Uniune sau un holding financiar mixt cu sediul central în Uniune și, pe de altă parte, o întreprindere care aparține grupului și care are sediul central în afara Uniunii; în cazul în care supraveghetorul grupului din Uniune nu este una dintre autoritățile de supraveghere din statul membru în care are sediul central o întreprindere de asigurare sau de reasigurare afiliată, supraveghetorul

grupului din Uniune informează respectivele autorități de supraveghere cu privire la constatările sale, pentru ca autoritățile în cauză să poată lua măsurile corespunzătoare;

(f) solicitarea de informații privind solvabilitatea și poziția financiară, profilul de risc și limitele de toleranță la risc ale întreprinderilor-mamă care au sediul central în afara Uniunii, inclusiv, după caz, rapoarte cu privire la aceste subiecte, care sunt prezentate organului administrativ, de conducere sau de control ori autorităților de supraveghere ale respectivelor întreprinderi-mamă din țări terțe."

97. La articolul 265 se introduce următorul alineat:

„(1a) Statele membre se asigură în special că, în cazul în care întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare este o instituție de credit, o firmă de investiții, o instituție financiară, o societate de administrare a OPCVM, AFIA, o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale sau o întreprindere nereglementată care desfășoară una sau mai multe dintre activitățile menționate în anexa I la Directiva 2013/36/UE, respectivele activități constituind o parte semnificativă a ansamblului activității sale, autoritățile de supraveghere responsabile cu supravegherea respectivelor întreprinderi de asigurare sau de reasigurare exercită o supraveghere generală asupra tranzacțiilor dintre respectivele întreprinderi de asigurare sau de reasigurare și întreprinderea-mamă și întreprinderile afiliate ale acesteia."

98. La articolul 267 se adaugă următoarele paragrafe:

„În sensul Directivei (UE) 2025/1, în cazul aplicării instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) din directiva respectivă și al exercitării competențelor de rezoluție menționate în titlul III capitolul IV din directiva respectivă, dispozițiile capitolelor I, II și IV din prezentul titlu se aplică întreprinderilor de reasigurare și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b)-(e) din directiva respectivă.

Articolele 270 și 272 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 63 din Directiva (UE) 2025/1."

99. La articolul 268 alineatul (1), primul paragraf se modifică după cum urmează:

(a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «autorități competente» înseamnă fie autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente pentru măsurile de reorganizare sau pentru procedurile de lichidare, fie o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 12 din Directiva (UE) 2025/1 în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei menționate;";

(b) litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri care implică orice intervenție din partea autorităților competente, care sunt destinate să mențină sau să restabilească situația financiară a unei întreprinderi de asigurare și care afectează drepturile preexistente ale părților, altele decât întreprinderea de asigurare însăși, inclusiv suspendarea plăților, impunerea anumitor măsuri sau reducerea creanțelor, aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate la articolul 26 alineatul (3) din Directiva (UE) 2025/1 și exercitarea competențelor de rezoluție menționate în titlul III capitolul IV din directiva respectivă."

100. Articolul 301a se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) al doilea paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Delegarea de competențe menționată la articolele 29, 105, 105a, 213a, 233b, 256b și 304e îi este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 28 ianuarie 2025.";

(ii) se adaugă următoarele paragrafe:

„Delegarea de competențe menționată la primul și la al doilea paragraf se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cu cel puțin trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

Comisia redactează un raport privind competența delegată cel târziu cu șase luni înainte de încheierea fiecărei perioade de patru ani.";

(b) alineatul (3) se înlocuiește cu următorul text:

„(3) Delegarea de competențe menționată la articolele 17, 29, 31, 35, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 105, 105a, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 213a, 216, 217, 227, 233b, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260, 304e și 308b poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu.

O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.";

(c) alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolelor 17, 29, 31, 35,, 37, 50, 56, 75, 86, 92, 97, 99, 105, 105a, 109a, 111, 114, 127, 130, 135, 143, 172, 210, 211, 213a, 216, 217, 227, 233b, 234, 241, 244, 245, 247, 248, 256, 256b, 258, 260 sau 308b intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de trei luni de la notificarea Parlamentului European și a Consiliului cu privire la respectivul act sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(5a) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 304e intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de o lună de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu o lună la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului."

101. La articolul 304, alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Începând cu 30 ianuarie 2027, întreprinderile de asigurare de viață pot continua să aplice abordarea menționată la alineatul (1) numai în ceea ce privește activele și obligațiile pentru care autoritățile de supraveghere au aprobat aplicarea submodulului «risc aferent devalorizării acțiunilor în funcție de durată» înainte de 30 ianuarie 2027."

102. Se introduc următoarele articole:

„*Articolul 304c*

Raport privind riscul legat de durabilitate

(1) După consultarea CERS și pe baza datelor disponibile și a constatărilor Platformei privind finanțarea durabilă, astfel cum este menționată la articolul 20 din Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului (*), și ale ABE, în contextul activității desfășurate de aceasta în temeiul mandatului prevăzut la articolul 501c alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, EIOPA evaluează dacă s-ar justifica un tratament prudențial specific al expunerilor aferente activelor sau activităților asociate în mod substanțial unor obiective de mediu sau sociale. Mai precis, EIOPA evaluează efectele pe care un tratament prudențial specific al expunerilor aferente activelor și activităților asociate în mod substanțial unor obiective de mediu sau sociale sau asociate în mod substanțial unor prejudicii aduse unor astfel de obiective le-ar putea avea asupra protecției deținătorilor de polițe și asupra stabilității financiare în Uniune, inclusiv activele legate de combustibili fosili.

EIOPA prezintă Comisiei un raport privind evaluarea respectivă până la 1 martie 2025. După caz, raportul ia în considerare un posibil tratament prudențial bazat pe risc al expunerilor aferente activelor și activităților asociate în mod substanțial unor obiective de mediu sau sociale sau asociate în mod substanțial unor prejudicii aduse unor astfel de obiective. Raportul este însoțit de o evaluare a impactului respectivului posibil tratament prudențial bazat pe risc al expunerilor în cauză asupra întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(2) EIOPA revizuiește cel puțin o dată la cinci ani, în ceea ce privește riscul de catastrofă naturală, domeniul de aplicare și calibrarea parametrilor standard ai submodulului «risc de catastrofă în asigurarea generală» al cerinței de capital de solvabilitate, menționat la articolul 105 alineatul (2) al treilea paragraf litera (b). În scopul acestor revizuiri, EIOPA ține seama de cele mai recente dovezi științifice relevante disponibile în domeniul climei și de relevanța riscurilor în ceea ce privește riscurile subscrise de întreprinderile de asigurare și de reasigurare care utilizează formula standard pentru calcularea submodulului «risc de catastrofă în asigurarea generală» al cerinței de capital de solvabilitate.

Prima revizuire în temeiul primului paragraf se finalizează până la 29 ianuarie 2027.

În cazul în care, în cursul unei revizuiri efectuate în temeiul primului paragraf, EIOPA constată că, din cauza domeniului de aplicare sau a calibrării parametrilor standard ai submodulului «risc de catastrofă în asigurarea generală», există o discrepanță semnificativă între partea din cerința de capital de solvabilitate referitoare la catastrofe naturale și riscul real de catastrofă naturală cu care se confruntă întreprinderile de asigurare și de reasigurare, EIOPA prezintă Comisiei un aviz privind riscul de catastrofă naturală.

Avizul privind riscul de catastrofă naturală prezentat Comisiei în conformitate cu al treilea paragraf ia în considerare domeniul de aplicare sau calibrarea parametrilor standard ai submodulului «risc de catastrofă în asigurarea generală» al cerinței de capital de solvabilitate, în vederea remedierii discrepanței constatate, și este însoțit de o evaluare a impactului modificărilor propuse asupra întreprinderilor de asigurare și de reasigurare.

(3) EIOPA evaluează dacă și în ce măsură întreprinderile de asigurare și de reasigurare își evaluează expunerea semnificativă la riscul legat de pierderea biodiversității în cadrul evaluării menționate la articolul 45 alineatul (1). Ulterior, EIOPA evaluează ce măsuri trebuie luate pentru a se asigura că întreprinderile de asigurare și de reasigurare țin seama în mod corespunzător de riscurile respective. EIOPA prezintă Comisiei un raport cuprinzând constatările sale până la 30 iunie 2025.

ABE, EIOPA și ESMA, prin intermediul comitetului comun menționat la articolul 54 din Regulamentele (UE) nr. 1093/2010, (UE) nr. 1094/2010 și (UE) nr. 1095/2010, elaborează ghiduri pentru a se asigura că consecvența, considerațiile pe termen lung și standardele comune pentru metodologiile de evaluare sunt integrate în testele de stres privind riscurile de mediu, sociale și de guvernanță. Comitetul comun publică aceste ghiduri până la 10 ianuarie 2026. ABE, EIOPA și ESMA analizează, prin intermediul comitetului comun respectiv, modalitățile în care riscurile legate de aspectele sociale și de guvernanță pot fi integrate în testele de stres.

Articolul 304d

Revizuire în ceea ce privește separarea activităților de asigurare de viață și de asigurare generală și a amortizoarelor de capital

(1) EIOPA evaluează dacă cerința privind separarea activităților de asigurare de viață și de asigurare generală menționată la articolul 73 alineatul (1) este în continuare justificată. În special, EIOPA evaluează efectele menținerii și efectele potențiale ale ridicării interdicției privind activitatea compozită cel puțin în ceea ce privește protecția deținătorilor de polițe, eventualele subvenții încrucișate între activitățile de asigurare de viață și de asigurare generală, eficiența pieței și competitivitatea. În scopul evaluării, EIOPA ia în considerare experiența în materie de supraveghere a întreprinderilor compozite. EIOPA prezintă Comisiei un raport conținând constatările sale până la 31 ianuarie 2028.

(2) EIOPA monitorizează până la 31 ianuarie 2032 contribuția la cerințele de capital de solvabilitate la nivel de grup menționate la articolul 228 alineatul (3) litera (a) punctul (ii) din prezenta directivă a cerinței amortizorului combinat al instituțiilor de credit afiliate, astfel cum este definită la articolul 128 punctul 6 din Directiva 2013/36/UE. În acest scop, EIOPA ia legătura cu ABE și raportează Comisiei cu privire la orice constatări.

Articolul 304e

Prelungirea termenelor în circumstanțe excepționale

(1) În cazul unei urgențe sanitare excepționale, al unei catastrofe naturale sau al unui alt eveniment extrem, EIOPA, din proprie inițiativă sau la cererea uneia sau mai multor autorități de supraveghere sau a Comisiei, evaluează dacă respectiva urgență sanitară excepțională, catastrofă naturală sau alt eveniment extrem este de natură să afecteze în mod semnificativ capacitățile operaționale ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, împiedicându-le să transmită informații în termenele prevăzute la articolul 35b alineatele (1), (2) și (3), la articolul 51 alineatul (7), la articolul 254 alineatul (3), la articolul 256 alineatul (1) și la articolul 256b alineatul (1). Atunci când efectuează evaluarea, EIOPA cooperează îndeaproape cu autoritățile de supraveghere relevante pentru a stabili impactul evenimentului extrem asupra capacității de a transmite informații în termenele stabilite în dispozițiile respective.

EIOPA transmite evaluarea Comisiei fără întârzieri nejustificate și în termen de cel mult o săptămână de la primirea cererii menționate la primul paragraf.

În cazul în care EIOPA consideră că o urgență sanitară excepțională, o catastrofă naturală sau un alt eveniment extrem afectează semnificativ capacitățile operaționale ale întreprinderilor de asigurare și de reasigurare, împiedicându-le să respecte termenele prevăzute la articolul 35b alineatele (1), (2) și (3), la articolul 51 alineatul (7), la articolul 254 alineatul (3), la articolul 256 alineatul (1) și la articolul 256b alineatul (1), EIOPA, precum și autoritățile de supraveghere relevante, publică aceste informații pe site-urile web.

Comisia poate prelungi respectivele termene prin intermediul unui act delegat adoptat în conformitate cu prezentul articol.

(2) Pentru a asigura condiții de concurență echitabile în ceea ce privește aplicarea alineatului (1), Comisia poate completa prezenta directivă prin adoptarea de acte delegate în conformitate cu articolul 301a pentru anumite evenimente extreme, prin care:

(a) se definește domeniul de aplicare al prelungirii termenelor, luând în considerare întreprinderile de asigurare și de reasigurare afectate de eveniment;

(b) se stabilesc termene de raportare excepționale prelungite, care pot fi cu până la 10 săptămâni mai lungi decât cele prevăzute la articolul 35b alineatele (1), (2) și (3), la articolul 51 alineatul (7), la articolul 254 alineatul (3), la articolul 256 alineatul (1) și la articolul 256b alineatul (1); și

(c) se precizează care dintre informațiile menționate la articolul 35b alineatele (1), (2) și (3), articolul 51 alineatul (7), articolul 254 alineatul (3), articolul 256 alineatul (1) și articolul 256b alineatul (1) sunt raportate în respectivele termene prelungite.

În cazul în care EIOPA nu a prezentat o evaluare în conformitate cu alineatul (1), Comisia solicită opiniile EIOPA, după caz, înainte de a adopta un act delegat în conformitate cu prezentul articol.

(*) Regulamentul (UE) 2020/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 iunie 2020 privind instituirea unui cadru care să faciliteze investițiile durabile și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/2088 (JO L 198, 22.6.2020, p. 13).”

103. La articolul 305, alineatele (2) și (3) se elimină.

104. Articolul 308a se elimină.

105. Articolul 308b se modifică după cum urmează:

(a) alineatele (5)-(8) se elimină;

(b) alineatul (12) se înlocuiește cu următorul text:

„(12) În pofida articolului 100, articolului 101 alineatul (3) și articolului 104, statele membre se asigură că parametrii standard care urmează să fie utilizați la calcularea submodulelor «risc de concentrare a riscurilor de piață» și «risc de marjă de credit» în conformitate cu formula standard sunt, în cazul expunerilor față de administrațiile centrale sau băncile centrale ale statelor membre asumate înainte de 1 ianuarie 2023 și exprimate și finanțate în moneda națională a oricărui stat membru, aceiași cu cei care s-ar aplica expunerilor exprimate și finanțate în moneda lor națională.”;

(c) la alineatul (17), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„În pofida articolului 218 alineatele (2) și (3), dispozițiile tranzitorii menționate la alineatele (9)-(12) și (15) de la prezentul articol și la articolele 308c, 308d și 308e se aplică *mutatis mutandis* la nivelul grupului.

În cazul în care un grup de asigurare sau de reasigurare sau oricare dintre filialele sale de asigurare sau de reasigurare aplică măsura tranzitorie privind rata dobânzilor fără risc, menționată la articolul 308c, sau măsura tranzitorie privind rezervele tehnice, menționată la articolul 308d, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare participativă, holdingul de asigurare sau holdingul financiar mixt publică, în cadrul raportului său privind solvabilitatea și situația financiară la nivel de grup, menționat la articolul 256, pe lângă informațiile care trebuie publicate, astfel cum sunt menționate la articolul 308c alineatul (4) litera (c) și la articolul 308d alineatul (5) litera (c), cuantificarea impactului, asupra poziției sale financiare, al ipotezei că fondurile proprii care provin din aplicarea acestor măsuri tranzitorii nu pot fi efectiv disponibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate a întreprinderii participative pentru care se calculează solvabilitatea la nivel de grup.

În cazul în care un grup de asigurare sau de reasigurare se bazează în mod semnificativ pe utilizarea măsurilor tranzitorii menționate la articolele 308c și 308d, astfel încât prezintă în mod eronat solvabilitatea reală a grupului, chiar și în cazul în care cerința de capital de solvabilitate a grupului ar fi respectată fără utilizarea respectivelor măsuri tranzitorii, supraveghetorul grupului are competența de a lua măsuri corespunzătoare, inclusiv posibilitatea de a reduce valoarea fondurilor proprii provenind din utilizarea respectivelor măsuri tranzitorii, care pot fi considerate eligibile pentru acoperirea cerinței de capital de solvabilitate a grupului."

106. Articolul 308c se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) După 30 ianuarie 2027, autoritățile de supraveghere aprobă o ajustare tranzitorie a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc numai în următoarele cazuri:

(a) în cursul perioadei de 18 luni anterioare aprobării, normele prezentei directive s-au aplicat pentru prima dată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care solicită aprobarea, după ce a fost exclusă din domeniul de aplicare al prezentei directive în temeiul articolului 4;

(b) în cursul perioadei de șase luni anterioare aprobării, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care solicită aprobarea a primit autorizația de a accepta un portofoliu de contracte de asigurare sau de reasigurare pentru care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cedentă a aplicat ajustarea tranzitorie a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc înainte de transfer.";

(b) la alineatul (4), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în partea din raportul lor privind solvabilitatea și situația lor financiară care cuprinde informații adresate profesioniștilor din piață menționați la articolul 51 alineatul (1b), publică toate informațiile următoare:

(i) faptul că aplică ajustarea tranzitorie a structurii temporale a ratei dobânzilor fără risc;

(ii) cuantificarea impactului neaplicării respectivei măsuri tranzitorii asupra poziției lor financiare;

(iii) în cazul în care întreprinderea ar respecta cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea respectivei măsuri tranzitorii, motivele aplicării acesteia;

(iv) o evaluare a dependenței întreprinderii de respectiva măsură tranzitorie și, după caz, o descriere a măsurilor luate sau planificate de întreprindere pentru a reduce sau a elimina dependența."

107. Articolul 308d se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următorul alineat:

„(1a) După 30 ianuarie 2027, autoritățile de supraveghere aprobă o deducere tranzitorie pentru rezervele tehnice numai în următoarele cazuri:

(a) în cursul perioadei de 18 luni anterioare aprobării, normele prezentei directive s-au aplicat pentru prima dată întreprinderii de asigurare sau de reasigurare care solicită aprobarea, după ce a fost exclusă din domeniul de aplicare al prezentei directive în temeiul articolului 4;

(b) în cursul perioadei de șase luni anterioare aprobării, întreprinderea de asigurare sau de reasigurare care solicită aprobarea a acceptat un portofoliu de contracte de asigurare sau de reasigurare pentru care întreprinderea de asigurare sau de reasigurare cedentă a aplicat ajustarea tranzitorie a structurii temporale relevante a ratei dobânzilor fără risc înainte de transfer.";

(b) la alineatul (5), litera (c) se înlocuiește cu următorul text:

„(c) în partea din raportul lor privind solvabilitatea și situația financiară care cuprinde informații destinate profesioniștilor din piață menționați la articolul 51 alineatul (1b), publică toate informațiile următoare:

(i) faptul că aplică deducerea tranzitorie în ceea ce privește rezervele tehnice;

(ii) cuantificarea impactului neaplicării acestei deduceri tranzitorii asupra poziției lor financiare;

(iii) în cazul în care întreprinderea ar respecta cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea respectivei deduceri tranzitorii, motivele aplicării acesteia;

(iv) o evaluare a dependenței întreprinderii de respectiva deducere tranzitorie și, după caz, o descriere a măsurilor luate sau planificate de întreprindere pentru a reduce sau a elimina dependența."

108. La articolul 308e, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Întreprinderile de asigurare și de reasigurare care aplică măsurile tranzitorii menționate la articolul 77a alineatul (2), la articolul 111 alineatul (1) al doilea paragraf, la articolul 308c sau 308d informează autoritatea de supraveghere imediat ce constată că nu ar îndeplini cerința de capital de solvabilitate fără aplicarea respectivelor măsuri tranzitorii. Autoritatea de supraveghere îi solicită întreprinderii de asigurare sau de reasigurare în cauză să ia măsurile necesare pentru a asigura îndeplinirea cerinței de capital de solvabilitate la sfârșitul perioadei de tranziție."

109. Se adaugă următorul articol:

„*Articolul 308f*

În secțiunea destinată profesioniștilor din piață a raportului privind solvabilitatea și situația financiară menționat la articolul 51 alineatul (1), întreprinderile de asigurare și de reasigurare pun la dispoziția publicului impactul combinat asupra poziției financiare al neaplicării mecanismului de introducere treptată și al măsurilor tranzitorii prevăzute la articolul 77a alineatul (2), articolele 308c și 308d și, după caz, la articolul 111 alineatul (1) al doilea paragraf."

110. La articolul 309 alineatul (1), al patrulea paragraf se elimină.

111. La articolul 311, al doilea paragraf se elimină.

112. Anexa III se modifică în conformitate cu anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificarea Directivei 2013/34/UE

La articolul 19a din Directiva 2013/34/UE, alineatul (6) se înlocuiește cu următorul text:

„(6) Prin derogare de la alineatele (2)-(4) de la prezentul articol și fără a aduce atingere alineatelor (9) și (10) de la prezentul articol, întreprinderile mici și mijlocii menționate la alineatul (1) de la prezentul articol, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, întreprinderile de asigurare captive astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 2 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului (*), întreprinderile de reasigurare captive astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 5 din directiva respectivă și întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate astfel cum sunt definite la articolul 13 punctul 10a din directiva respectivă își pot limita raportarea privind durabilitatea la următoarele informații:

(a) o descriere succintă a modelului și strategiei de afaceri ale întreprinderii;

(b) o descriere a politicilor întreprinderii în ceea ce privește aspectele legate de durabilitate;

(c) principalele efecte negative reale sau potențiale ale întreprinderii asupra aspectelor de durabilitate și orice măsuri luate pentru a identifica, monitoriza, preveni, minimiza sau remedia astfel de efecte negative reale sau potențiale;

(d) principalele riscuri pentru întreprindere aferente aspectelor de durabilitate și modul în care întreprinderea gestionează riscurile respective;

(e) indicatorii-cheie necesari pentru prezentările de informații menționate la literele (a)-(d).

Întreprinderile mici și mijlocii, instituțiile mici și cu un grad redus de complexitate, întreprinderile de asigurare și de reasigurare captive și întreprinderile mici și cu un grad redus de complexitate care se bazează pe derogarea menționată la primul paragraf de la prezentul alineat raportează în conformitate cu standardele de raportare privind durabilitatea pentru întreprinderile mici și mijlocii menționate la articolul 29c.

(*) Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1)."

Articolul 3

Modificarea Directivei 2002/87/CE

La articolul 31 din Directiva 2002/87/CE se adaugă următorul alineat:

„(3) Până la 31 decembrie 2027, Comisia evaluează, într-un raport către Parlamentul European și Consiliu, funcționarea prezentei directive și a Directivei 2009/138/CE cu privire la aspectele enumerate mai jos, ținând seama în special de tratamentul prudențial al participației transsectoriale în temeiul normelor sectoriale, în ceea ce privește condițiile de concurență echitabile:

(a) dacă faptul că există întreprinderi de servicii financiare care fac obiectul supravegherii financiare în temeiul normelor sectoriale, dar care nu sunt enumerate în niciunul dintre sectoarele financiare identificate în prezenta directivă, creează condiții de concurență inechitabile între conglomeratele financiare;

(b) dacă toate conglomeratele financiare pun în aplicare în mod consecvent norme care reglementează cerințele privind rata de adecvare a capitalului, inclusiv cele prevăzute în Regulamentul delegat (UE) nr. 342/2014 al Comisiei (*), și dacă normele respective impun cerințe cantitative generale comparabile conglomeratelor financiare, indiferent dacă principalul sector financiar al conglomeratului financiar este sectorul bancar, sectorul asigurărilor sau sectorul serviciilor de investiții;

(c) dacă procesele de supraveghere, precum și alocarea mandatelor și a competențelor de asigurare a respectării legislației între coordonatori și autoritățile sectoriale de supraveghere, în special în ceea ce privește cerințele privind rata de adecvare a capitalului, sunt suficient de clare și armonizate pentru a se asigura faptul că cerințele privind rata de adecvare a capitalului sunt aplicate în mod eficace și consecvent în întreaga Uniune, indiferent de principalul sector financiar în care își desfășoară activitatea un conglomerat financiar;

(d) dacă absența identificării unei întreprinderi căreia îi revine răspunderea finală pentru respectarea prezentei directive ridică probleme în ceea ce privește asigurarea unor condiții de concurență echitabile.

(*) Regulamentul delegat (UE) nr. 342/2014 al Comisiei din 21 ianuarie 2014 de completare a Directivei 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului cu privire la standardele tehnice de reglementare pentru aplicarea metodelor de calculare a cerințelor privind rata de adecvare a capitalului pentru conglomeratele financiare (JO L 100, 3.4.2014, p. 1)."

Articolul 4

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică până la 29 ianuarie 2027 actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 30 ianuarie 2027.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 5

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 6

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 27 noiembrie 2024.

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președinta	*Președintele*
R. METSOLA	BÓKA J.

ANEXĂ

Anexa III la Directiva 2009/138/CE se modifică după cum urmează:

1. În secțiunea A (Forme de întreprinderi de asigurare generală), punctul 27 se elimină.

2. În secțiunea B (Forme de întreprinderi de asigurare de viață), punctul 27 se elimină.

3. În secțiunea C (Forme de întreprinderi de reasigurare), punctul 27 se elimină.